

Jamsai

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

1

ทดลองเป็น

ทดลองเป็น

ทดลองเป็น

ลวิจ้ววา 雨久花 เขียน

เบ็็นคราช แปล

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจไว้ด้วยกัน

ไปเมืองต้าเจี๋ย?

ตัวพริบตา มู่หวนฉิวคิดถึงเรื่องเลวร้ายของนางในชาติก่อน คิดถึงเขาผู้นั้น ความเคียดแค้นมากมายก็ทะลักล้นขึ้นมาในใจ ตัวของนางสั่นเทาอย่างห้ามไม่อยู่ สีหน้าซีดขาวราวกระดูกะดาศในพริบตา

ใช่แล้ว จะเป็นนักปรุงเครื่องหอมที่ดีที่สุด นางก็ควรที่จะเลือกเมืองต้าเจี๋ยเป็นอันดับแรก และอีกอย่าง นางคุ้นเคยกับคนและทุกอย่างที่นั่นเป็นอย่างดี เหมือนลายเส้นบนฝ่ามือของตนเองก็ไม่ปาน

มีบางที่ที่นางคิดว่า นางควรจะไปแก้แค้นคนพวกนั้น

มู่หวนฉิวแอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พยายามสะกดความคิดหุนหันในใจตอนที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เอาไว้ ใช่แล้ว เขาผู้นั้นก็อยู่ที่เมืองต้าเจี๋ย หากไปที่เมืองต้าเจี๋ย แล้วอาศัยสิ่งที่ได้รู้มาก่อนหน้านี้ นางย่อมมีโอกาสในการแก้แค้นอย่างแน่นอน แต่ว่า...นางเป็นเพียงเด็กกำพร้าที่ไร้ที่พึ่งพิงคนหนึ่ง มู่จงป่าวเลวที่มีวรยุทธ์ล้ำเลิศก็ยังคงอยู่ที่นั่น หากนางไปเมืองต้าเจี๋ยแล้ว เป็นไปได้อย่างมากที่นางจะตกอยู่ในสถานการณ์เดิมเหมือนเมื่อชาติก่อน

...เข้าไปอยู่ในหอคณิกา

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเซียนเครื่องหอม 1

อวี๋จิวฮวา เขียน เบป็นาศราช แปล

《調香》

Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2286-3

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เชื่อว่าจะต้องมีผู้อ่านไม่น้อยที่รอคอยผลงานชิ้นล่าสุดของ 'ท่านอวีวีวสา' ที่ได้ฝากความประทับใจให้กับท่านนักอ่านจนเกิดเป็นกระแส 'ยอดหญิงหมอมเหวดา' ขึ้นมาอย่างแน่นนอน และครั้งนี้มากกว่ารักก็ได้ตั้งใจเลือกค้นหาต้นฉบับสนุก ๆ จนไปพบเข้ากับ 'ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม' ที่มีความยาวทั้งสิ้น 7 เล่มจบ ซึ่งท่านผู้อ่านจะได้พบกับเส้นทางชีวิตของเด็กสาวคนหนึ่งที่ยพยายามหลีกเลี่ยงโชคชะตาเดิม ๆ ด้วยการก้าวเดินไปบนเส้นทางนักปรุงเครื่องหอม

โดยในเรื่องนี้ 'มู่ห้วนชีว' นางเอกของเรื่องไม่ได้เป็นสาวหลงยุคทะลุมิติมา แต่นางกลับเป็นหญิงสองชาติ ชีวิตของนางจบสิ้นไปในชาติก่อนด้วยชื่อเสียงมัวหมองของหญิงคนึกา ในชาตินี้เมื่อตื่นมาในช่วงก่อนถูกขายเข้าหอคนึกา นางก็มุ่งหวังที่จะหลีกเลี่ยงชะตากรรมเก่าก่อน บางเรื่องเขามีแต่การแก้แค้น แต่เรื่องนี้แตกต่างคะ มู่ห้วนชีวหวังเพียงหลีกเลี่ยงหนีจากกลุ่มคนในอดีต และสร้างชีวิตที่ดีให้กับตนเอง สิ่งมีค่าเดียวที่นางมีติดกายก็คือ 'วิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ย' ที่เขียนขึ้นโดยปรมาจารย์แห่งยุค นางที่ไม่มีทักษะความสามารถใดเกี่ยวกับเครื่องหอมมาก่อนตำรานี้จึงไม่ต่างจากตำราสวรรค์ที่อ่านอย่างไรก็อ่านไม่เข้าใจ!

มารวมลึกลับกันคะว่าชีวิตใหม่ในโลกใบเก่าของมู่ห้วนชีวจะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้หรือไม่ คุณหนูลูกอักษรเสนาบดีต้องโทษที่มีเพียงความสามารถที่นางคนึกาพึงมี จะใช้ชีวิตรอดตัวคนเดียวได้อย่างไร หากอยากรู้เรื่องราวต่อไปแล้ว เชิญท่านผู้อ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * มู่หวันฉิว ลูกสาวอัครเสนาบดีที่โดนโทษประหารทั้งตระกูล รูปโฉมงดงาม นิสัยเอาแต่ใจ ผ่านชีวิตมาแล้วหนึ่งชาติ จึงสุขุม รอบคอบ มีเหตุผล
- * หลี่จวิน คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ ผู้นำสี่ยอดตระกูลแห่งแคว้น ต้าโจว และยังเป็นผู้นำในกิจการปรงเครื่องหอม รูปโฉม ดุจเทพเซียน พยายามตามหานักปรงเครื่องหอม ที่มีฝีมือเข้าตระกูลหลี่
- * ซานหลาง คนรักของมู่หวันฉิวในชาติก่อน ดำรงตำแหน่ง ขุนพลผู้แก้ว เห็นประโยชน์ของตนเป็นใหญ่
- * ไต้เท้าสวี ทานเจ้าเมืองฝิงเจิง เป็นคนของอิงอ๋อง มีนิสัยละโมภ โลกมาก
- * หม่าจู้เอ๋อร์ หรือจู้จื่อ บุตรชายของหม่าหย่ง มองมู่หวันฉิว เป็นเหมือนน้องสาว ขี้อาย พุดน้อย
- * อาจารย์หลิว นักปรงเครื่องหอมของร้านรูปหลินจี้ นิสัยขี้ระแวง ขึ้นชื่อเรื่องใจดำ
- * ซานนี่เอ๋อร์ นักปรงเครื่องหอมอยู่ที่เมืองซั่วหยาง เป็นคนมุ่มมั่น มีน้ำใจ
- * สิวจื่อ บุตรชายของหลี่เหล้าฮั่น คนขายวัตถุดิบเครื่องหอม ของร้านหลี่จี้ นิสัยร่าเริง นับถือมู่หวันฉิวเป็นพี่สาว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

"ซานกลาง...ซานกลาง..."

เมื่อความรู้สึกอันน่าหลงใหล ความต้องการอันไร้ที่สิ้นสุดนั้น
ตาโถมเข้ามาระลอกแล้วระลอกเล่า มู่หวนซิวก็เผลอร้องครางออกมา
อย่างลืมหืม มีเพียงในเวลาสั้นเท่านั้น ยามที่เขากับนางผสานไอนุ่มร่างกาย
รวมกลมหายใจเข้าเป็นหนึ่ง เจ้ามีข้า ข้ามีเจ้าแล้วเท่านั้น นางจึงจะมี
ความรู้สึกว่าเขาเป็นของนางหมดทั้งตัวและหัวใจจริงๆ

นางเป็นหญิงที่มาจากหอศนิกา ซานกลางจึงไม่ชอบที่จะให้นาง
เปิดตัวพบใคร จำต้องล้างเครื่องประทีปโคม แล้วขลุกตัวอยู่แต่ในเรือน
เงินเซียงอย่างเงียบๆ คอยเฝ้าดูอยู่เบื้องหลังเขาเช่นนี้ ตั้งแต่เขา
ยังเป็นเพียงผู้บัญชาการกองรถศึก ต่อมาเป็นแม่ทัพยกเต๋อ สุดท้ายก็ได้
เลื่อนขึ้นเป็นแม่ทัพใหญ่ผู้กั้ว นานวันเข้าซานกลางของนางก็มีภารกิจ
ที่ยิ่งขึ้นทุกที แม้จำนวนครั้งที่มาหาจะน้อยลง ทว่านางก็ได้โอศุครวญ

เสียใจแต่อย่างไร

ขอเพียงเขาคิดถึงนางเป็นครั้งคราวเช่นนี้ หาเวลาว่างมาพบนางบ้าง
แค่นี้นางก็ดีใจแล้ว การรอคอยเขาอยู่ทุกคืนวันนั้นก็หาใช่สิ่งที่ยากลำบาก
อะไร

สตรีเมื่อได้รักแล้ว หัวใจก็จะวางลงต่ำราวกับเศษผงธุลี
ถึงแม้ว่า...นางจะเป็นหญิงคนหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางเศษผงธุลีนั้น
ก็ตามที

"ซานหลาง...ซานหลาง..." หยาดเหงื่อसानหยาดน้ำตาค่อยๆ
ไหลลงอาบหน้า มู่หวนซิวพริ้มเรียกชื่อของเขาครั้งแล้วครั้งเล่า ราวกับ
ต้องการเก็บเกี่ยวช่วงเวลาเหล่านี้ไว้ตลอดกาล

แรงกระตุ้นราวสายน้ำที่ดึงดูดวิญญาณนั้นค่อยๆ จางไป เพียง
รับรู้ว่าเขาจะถอนกายออก มู่หวนซิวก็รีบกดเขาไว้แน่น "ซานหลาง...
อย่าไป..."

"ชอบหรือไม่" สองตาที่ปิดแน่นค่อยๆ เปิดออกจ้องมองนาง

"ชอบ...เข้าชอบมาก..." น้ำตาแห่งความยินดีไหลอาบแก้มลงมา
อีกครั้ง นิ้วเรียวยาวเขี่ยขึ้นลูบไล้บนใบหน้าของเขาที่งามสง่าเป็นสันชัดเจน
ใบหน้านี้นางมองได้อย่างมิรู้เบื่อ "ขอเพียงเป็นซานหลาง อาซิวก็ชอบ
แล้ว"

"อย่างนั้นหรือ" เขาดึงมือออกมาลูบไล้บนแก้มงดงามหมดจดของนาง
นิ้วมือค่อยๆ เลื่อนลงด้านล่าง "แบบนี้...แบบนี้...แล้วแบบนี้เล่า" ทั้งที่
มือของเขาพยายามหยอกเย้า แต่ในดวงตากลับไม่มีความรักอยู่ในนั้น
แม้แต่น้อย "เจ้าชอบหมดเลย?"

"ซานกลาง...ซานกลาง..." กระแสความร้อนไหลทะลวงไปทั่วสรรพางค์กาย ร่างงามปลิ้นปล้อนสะท้าน มู่หวนฉิวผลอครางออกมาอย่างไม่รู้ตัว ก่อนจะเริ่มหยัดร่างขึ้นมา "อาชีวจอบ..."

"แม้จะเป็นกลางวันแสดๆ อย่างนี้นะหรือ" แววดตาของเขาเย็นชาในทันใด "เจ้าก็ชอบ?"

เนื่องจากฟังไม่ออกว่าน้ำเสียงของเขาได้แปรเปลี่ยนไป มู่หวนฉิวที่ถูกปลุกเร้าความรู้สึกขึ้นมาอีกครั้งจึงพยักหน้าอย่างลึมดัว "ซานกลางมาเมื่อใด อาชีวก้ชอบทั้งนั้น"

"สมกับที่มาจากหอคณิกา แพศยาเสียจริง!" ในตอนที่นางถูกกระตุ้นจนถึงขีดสุด จู่ๆ เขาก็ถอนกายออกในฉับพลัน ก่อนกระโดดลงพื้นไป

"ซานกลาง...อย่าไป..." บนร่างอันเปลือยเปล่า แม้จะรับรู้ได้ถึงความหนาวเย็น ทว่ามู่หวนฉิวที่อยู่ในอารมณ์รักก็ยังร้องโอดครวญเรียกเขา แววดตาพรัมัวเลื่อนไปตามร่างของเขาที่ไปยืนอยู่บนพื้นแล้ว

ทันใดนั้นสมองของนางก็มึนงง เสียงดังอื้ออึงอยู่ในหู ความรู้สึกที่ถูกปลุกเร้าปลิ้นหายไปไม่เหลือร่องรอย ร่างของนางแข็งเกร็งอยู่ตรงนั้น

ไม่รู้ว่าจากบังตาตรงหน้าเพียงถูกย้ายไปตั้งแต่เมื่อใด บนพื้นมีคนยืนอยู่เต็มไปหมด สุหยินนำอนุของเขามาดูนางด้วยรอยยิ้ม สาวใช้สองคนรีบเข้ามาเช็ดตัวและสวมเสื้อผ้าให้เขา

เป็นไปได้อย่างไร...เป็นไปได้อย่างไร

ซานกลางปล่อยให้พวกนางเข้ามาในเรือนเงินเชียง ดูพวกตนทำเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร!

ในตอนแรกนางไม่สนใจฐานะ ไม่ถือสาว่าเธอจะมีสตรีมากมาย

เพียงใด นางเพียงติดตามเขาไปโดยไม่โอดครวญหรือเสียใจ สิ่งเดียวที่ขอก็คือให้นางได้มีที่ยืนเป็นของตัวเอง ไม่อนุญาติให้ภรรยาและอนุสาวเข้ามาในเรือนเงินเสียง เป็นเขาที่รับปากกับนางเองนี่นา

แล้วพวกนางเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด เหตุใดนางจึงไม่ได้ยินเสียงอะไร แม้แต่น้อย...

สติที่เลอะเลือนค่อยๆ ชัดเจนขึ้น สายตาของนางไปอยู่ที่ถ้วยหยกขาวบนโต๊ะใบนั้น ใช่แล้ว... ข้าวต้มวังนกที่เพิ่งต้มไปซามันนั้นต้องถูกวางยากำหนดเป็นแน่ มู่ห้วนชีวหลับตาลงช้าๆ แล้วถอนหายใจ... มู่ห้วนชีวเอ๋ย มู่ห้วนชีว สมน้ำหน้าเจ้าแล้วที่เป็นเช่นนี้ สมน้ำหน้าแล้วที่ต้องมาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้... ทั้งที่เจ้าออกมาจากหอคณิกา ทั้งยังเคยเป็นสายลับกำลังสำคัญที่สุดของเขา เหล่านี้ล้วนเป็นวิธีการที่เจ้าใช้บ่อยที่สุด ทว่าวันนี้กลับติดกับมันเสียเอง

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง สายตาของนางก็ไปอยู่บนใบหน้าของเขา ที่งามสง่า ไม่ว่าจะคิ้ว ดวงตา หรือริมฝีปากบางๆ ที่มีเอกลักษณ์นั้น ทำให้นางมองพันรอบก็ไม่เพียงพอ อ่านหมื่นรอบก็ไม่รู้เบื่อ เมื่อได้ยินว่าข้าวต้มวังนกเป็นของที่เขาส่งมา พอรู้ว่าเขาเป็นห่วง นางก็ดีใจ จนหลงคิดไปว่านั่นเป็นหยดน้ำค้างที่สวยงามที่สุดบนโลกใบนี้ จึงชิมไปโดยที่แยกแยะไม่ออกว่าเขาได้เตรียมยาพิษอันงดงามบนโลกนี้ไว้ให้กับนาง

เขาเป็นนางไปนานแล้ว!

นางช่างโง่งมมกาย โง่งมมกายไม่เปลี่ยนแปลง...

ความหวาดกลัวพลันหายไปจนสิ้น เพียงพริบตา ในดวงตาของ

มู่หวันชีวิตก็สว่างกระจ่างขึ้น แววดาเลื่อนไปที่ตัวหงชีวิตสาวใช้ที่ติดตามนาง มาหลายปี

"บ่าวเห็นคุณหนูหน้าแดง เอาแต่เรียกชื่อของท่านแม่ทัพ..." หงชีวิต บิดผ้าเช็ดหน้าแน่น "บ่าวจึงคิดว่าท่านป่วย ก็เลย...ก็เลยไปเชิญท่านแม่ทัพ กับสูหยิน..."

เสียงนั้นเบาราวยุงบิน หงชีวิตไม่กล้ามองตาของมู่หวันชีวิต

"ได้ยินว่าเจ้าป่วย ข้าจึงรีบเร่งไปเชิญท่านหมอมา กลัวว่าหากชักช้า จะทำให้ท่านแม่ทัพปวดใจ..." สูหยินยังคงมีท่าทางใจดีดังเดิม แม้น้ำเสียงจะอบอุ่นเหมือนที่ผ่านมา ทว่าวาจาต่อมากลับเต็มไปด้วยการ ประชดประชัน "คิดไม่ถึงว่าเจ้ากลับรีบเร่งตั้งตัวท่านแม่ทัพมาจาก โถงประชุม เพื่อมาทำเรื่องเช่นนี้!"

ได้ยินในห้องมีเสียงดังหึ่งๆ ขึ้นมา มู่หวันชีวิตจึงพบว่าที่ด้านหลัง อนุหลายคนนั้น ยังมีท่านหมอยืนอยู่อีกสองคน พวกเขาต่างก็นำแดง ไปถึงลำคอ ก้มหน้าจนชิดอก กระนั้นในแววดาที่ส่งมาทางนาง อยู่บ่อยครั้งกลับเต็มไปด้วยแรงปรารถนาอันน่าอายที่เกิดจากการร่วมรัก อันร้อนแรงเมื่อคู่...

"ร่วมรักกลางวันแสดๆ ช่างไร้ยางอาย!" สูหยินยกมือขึ้น ในห้อง พลันเงิบเสียงลงทันที นางจึงพูดต่อไปว่า "อาชิว เจ้ารู้ความผิดของตนเอง หรือไม่" เห็นมู่หวันชีวิตจ้องหน้าท่านแม่ทัพนิ่งไม่พูดจา สูหยินก็ยกมุมปาก ยิ้มเยาะ แล้วหันไปเรียกคน "ใครก็ได้เข้ามาที่..."

ยายแก่สองคนเดินเข้าไปค้ำับ

"เอาตัวนางไปตรึงบนลาไม้ แห่รอบถนนสามวัน!"

ลงทันทีด้วยลาไม้?

อนุทั้งหลายพากันกรีดร้องออกมา

สิ่งที่เรียกว่าลาไม้ ก็คือลาที่ทำมาจากไม้ บนหลังลาจะมีท่อนไม้ ปลายแหลมขนาดเท่านิ้วหัวแม่มืออยู่ ขณะที่คนถูกลงทัณฑ์ถูกบังคับให้ขึ้นหลังลาไม้ ท่อนไม้ปลายแหลมก็จะคอยทิ่มแทงกายท่อนล่าง ยามที่ลาไม้เคลื่อนตัว ท่อนไม้ปลายแหลมก็จะขยับขึ้นหด ทิ่มแทงจนกายท่อนล่างของผู้ถูกลงทัณฑ์เลือดอาบ ให้คนผู้นั้นต้องเจ็บจนใจแทบขาดทีเดียว

นี่เป็นโทษหนักที่สุดที่แคว้นต้าโจวใช้ลงโทษหญิงแพศยา อย่าพูดถึงสามวันเลย เพียงแคว้นเดียวก็ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตได้แล้ว ทว่าฮูหยินยังคงใช้การลงทัณฑ์อันโหดร้ายนี้กับมู่หวนชีวิต!

แม้ความรู้สึกที่พวกนางมีต่อหญิงสาวจากหอฉนิภาตรงหน้า ที่มีรูปโฉมงดงามราวเทพธิดาจตุลึงมา แต่กลับงามราวนางมารเมื่ออยู่บนเตียงจะเป็นความเกลียดเข้ากระดูกดำเพียงใดนั้น แต่เมื่อเกิดเป็นหญิงเช่นเดียวกัน ภาพเหตุการณ์ในยามนี้ยังคงก่อให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจพวกเดียวกันขึ้นมา

เห็นฮูหยินยังนิ่งไม่ขยับ จึงพากันเลื่อนสายตาไปที่ตัวท่านแม่ทัพหวังว่าเขาจะคิดถึงความรักที่ผ่านมา แล้วจัดการลงโทษหญิงผู้นี้ให้จบสิ้นไป!

หลังจากยื่นมือไปปิดชุดใหม่ตัวยาวที่เพิ่งสวมเมื่อครู่ ซึ่งเดิมทีก็ไม่มีฝุ่นผงติดอยู่เรียบร้อยแล้ว เขาจึงเหลือบมองมู่หวนชีวิตด้วยสายตาเอ็นช่าวแวบหนึ่ง ก่อนจะก้าวเท้าเดินออกไปข้างนอก

"ท่านแม่ทัพ..." หงซิวทรุดเข่าลงบนพื้น ขวางหน้าเขาเอาไว้ "บ่าวขอร้องท่านแม่ทัพ ท่านพันไม่สน หมื่นไม่สน ก็ขอให้เห็นแก่ที่คุณหนูติดตามท่านอย่างภักดี เห็นแก่ความรักมานานหลายปี ขอท่านได้โปรดปล่อยคุณหนูไปเถอะเจ้าค่ะ..." เห็นเขาไม่มองหน้ามู่หวันซิว แม้แต่น้อย หงซิวจึงขยับตัวคลานมาครึ่งก้าว ขวางหน้าเขาไว้ไม่ยอมปล่อย "ท่านแม่ทัพ คุณหนูอยู่ในหอซุนเชียงมาหลายปี ยอมอยู่ที่นั่นเพื่อท่านโดยไม่ปริปากบ่นมาตลอด คอยรวบรวมข่าวให้ท่านอย่างเต็มที่ ช่วยให้ท่านเอาชนะตระกูลหลีแห่งเมืองต้าเยี่ยและตระกูลเจิงแห่งเมืองผิงเฉิง จนท่านก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ผู้กั้ว แม้นางไม่มีความชอบ แต่ก็ถือว่ามีความพยายาม บ่าวเพียงขอร้องท่าน หากท่านไม่ชอบคุณหนูแล้วจริงๆ ก็ปล่อยคุณหนูกลับหอซุนเชียงไปเถอะเจ้าค่ะ..."

เรื่องก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ เขาอาศัยความสามารถยอดเยี่ยมของตนเองเท่านั้น จะถือเป็นผลงานของนางได้อย่างไร พอได้ฟังคำพูดนี้แล้ว ในดวงตาของชานหลางก็ฉายแววเยือกเย็นทันที พลันตะหงซิวออกไปอย่างแรง

แม้จะถูกเตะจนล้มลงกับพื้น แต่หงซิวก็ยังพยายามจะลุกขึ้นหลังเซ็ดเลือดที่ไหลลงมาตรงจมูกแล้ว ก็นึกอยากจะทำไปอีก แต่เมื่อประสานกับแววตาดุคันของท่านแม่ทัพ ร่างของนางก็ทมิไม่ไหวพลันสิ้นท้าวขึ้นมา หงซิวจึงหมุนตัวทันใด ไปกอดขาของฮูหยินแทน แล้วเอาแต่โขกศีรษะ "บ่าวขอร้องฮูหยินเจ้าค่ะ ขอร้องฮูหยินได้โปรดปล่อยคุณหนูไปด้วยเจ้าค่ะ ท่านรับปากบ่าวแล้วว่าจะแค่ขังนางเอาไว้ ไม่ให้นางมายั่วยวนท่านแม่ทัพได้อีก ท่านบอกว่าจะไม่ลงทัณฑ์นาง..."

"คนโง่! กล้ามาพูดจาเหลวไหลต่อหน้าคนอื่นอีก..." สุหยินสีหน้า
เคร่งขรึม "ใครก็ได้เข้ามาที่ ลากตัวนางออกไป โบายให้ตาย!"

"สุหยิน บ่าวขอร้องท่าน ปล่อยคุณหนูไปเถอะเจ้าค่ะ การลงทัณฑ์
แบบนี้คุณหนูต้องรับไม่ไหวแน่..." หงซิวตะโกนอย่างสิ้นหวัง กอดขา
สุหยินไว้แน่นไม่ยอมปล่อยมือ

มียายแก่สองคนเข้ามาเกาะมือของหงซิวออก แล้วลากตัวนาง
ออกไป

"คุณหนู...คุณหนู เป็นบ่าวที่ทำร้ายท่านเจ้าค่ะ ถึงบ่าวตายไปก็ไม่
สาสมกับความผิด..."

น้ำเสียงเศร้าสลดของหงซิวดังวนอยู่ในห้อง เนิ่นนานก็ยังไม่จางไป
ภายในห้องเงียบจนแม้แต่เข็มหล่นก็ยังได้ยินเสียง

สายตาทุกคู่มารวมอยู่ที่ตัวท่านแม่ทัพ ไม่รู้ว่าเขาได้ฟังคำพูด
ของหงซิวแล้ว จะเกิดสำนึกแล้วปล่อยมือวันชีวิตไปหรือไม่

มือวันชีวิตก็จ้องเขาไม่วางตาเช่นกัน หากเขายังมีความรักต่อนาง
สักนิด คงไม่ทำเช่นนี้กับนาง

เขาไม่ได้หันหน้ามา เพียงแค่วาดตามองทุกคนซ้ำๆ แวบหนึ่ง
จากนั้นก็ก้าวเท้าเดินออกไป

บรรดาอนุต่างรู้ตัวพากันกระจายตัวไปสองฟาก เปิดเป็นทางให้

"ท่านแม่ทัพ" มือวันชีวิตไม่ได้เรียกขานกลางอย่างอ่อนโยนอีกแล้ว
เสียงของนางเย็นเยือกราวน้ำแข็ง เย็นจนทำให้ใจคนหนาวสั่น

ภายใต้สายตาของทุกคน นางค่อยๆ เดินลงมา ร่างที่ไม่มีไขมัน
แม้แต่น้อย งดงามจนทำให้คนลืมตาไม่ขึ้น ราวกับเป็นรูปปั้นที่มีมาแต่

โบราณ บริสุทธิ์เริ่มลทิน ทำให้คนมีอาจเกิดใจกุศลขึ้นมาได้อีก

ยามที่ประสานกับดวงตาสี้นหวังของนาง ในดวงตาเขามีความยากจะทนไหวแวบผ่าน แต่กลับถูกความเกลียดชังกลับไปในพื้นที่ เขาหมุนตัวกลับแล้วก้าวยาวออกไปทันใด

"หยุดนะ!" มู่หวันชีวิตตะโกน แล้วคว้ากระบี่งามบนผนังห้องลงมา

ไม่รู้ว่อาจครักษ์สองคนกระโดดออกมาจากที่ใดมาขวางหน้าท่านแม่ทัพเอาไว้

"เจ้าจะทำอะไร!" เขาหมุนตัวมา ในดวงตาเต็มไปด้วยความรังเกียจ "จะฆ่าข้า?"

"แม้ว่าอาชีพจะเป็นหญิงคณิกา แต่ตอนที่ติดตามท่านแม่ทัพมาก็ยังบริสุทธิ์อยู่ หลังจากนั้นก็ยังรักษาตัวเองเพื่อท่านแม่ทัพ..."

สองตาสี้นหวังของมู่หวันชีวิตมีความหวังอยู่วางๆ รักก็รักแล้ว นางหาได้รู้สึกเสียใจไม่ ทั้งยังรู้ตัวว่าตนเองมีฐานะด้อยต่ำ นางจึงไม่หวังจะได้ทั้งใจของเขา ขอเพียงเขาให้นางสักเล็กน้อยก็พอ ความรักแค่เพียงเล็กน้อยนี้ก็ทำให้โลกของนางเต็มไปด้วยดอกไม้หอมแล้ว

"หญิงในหอคณิกา คู่ควรกับคำว่าบริสุทธิ์หรือ" ฮูหยินยิ้มเยาะ

มู่หวันชีวิตไม่ได้มองนาง ยังคงจ้องหน้าเขาไม่วางตา "อาชีพรู้ว่ไม่คู่ควรกับท่านแม่ทัพ ซึ่งอาชีพก็ไม่กล้าขอฐานะ ไม่กล้าขอความร่ำรวย ไม่กล้าขออะไรเลย หวังเพียงสามารถเฝ้าอยู่ข้างท่านแม่ทัพอย่างเสียบๆ หวังว่าตอนที่ท่านว่างจะคิดถึงบ้าง มาหาอาชีพบ้างก็พอ หัวใจรักนี้สวรรค์เป็นพยานได้ เหตุใดท่านแม่ทัพจึงใจร้ายเช่นนี้!"

"ลูกสาวอัครเสนาบดีแล้ว นางโคมในหอคณิกา คู่ควรแล้วหรือ!"

เสียงเย็นเยือกของเขาตังก้อง บรรดาอนุตารู้สึกหนาวเหน็บ
แต่ละคนเงยบราวจักจั่นในฤดูหนาว

เพียงพริบตา ห้องที่เต็มไปด้วยคน กลับเงียบสงัดราวกับสุสานร้าง
"ท่านแม่ทัพเห็นอาชิวครั้งแรก ก็คือในหอคณิกา!" อาชิวถามเสียง
เย็นชา "เป็นท่านที่เฝ้าคอยตาม ขอร้องสิ่งต่างๆ มากมาย ทว่าตอนนี้
กลับพูดว่า 'คู่ควร' อย่างนั้นหรือ?"

ผ่านไปเนิ่นนาน ในห้องก็ยังไม่ได้ยินเสียงอะไรแม้แต่น้อย

"ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า..." ท่ามกลางความเงียบงัน จู่ๆ มู่ห้วนซิวก็หัวเราะ
เสียงแปลกแปร่งออกมา ฟังดูวังเวงราวกับผีในสุสาน "หากรู้ว่าเป็นเช่น
วันนี้แต่แรก ตอนนั้นจะทำไปทำไม...ทำไปทำไม..." นางมองตาของเขา
อย่างสิ้นหวัง "พี่น้องในหอคณิกาล้วนบอกว่า ชายหนุ่มรักรักจริง
อย่าได้เสียตัวแล้วเสียหัวใจไปด้วย แต่อาชิวไม่เชื่อ อาชิวคิดว่าท่านแม่ทัพ
เป็นหนึ่งในโลกนี้ เป็นคนที่ควรค่าให้อาชิวฝากใจฝากกายไว้
อาชิวเคยคิดว่าจะไม่เสียใจ แต่วันนี้อาชิวเสียใจแล้ว..."

ท่ามกลางสายตาประหลาดใจ นางร้องเพลงแห่งสัญญาที่เคยมีขึ้น
เบาๆ เสียงนั้นราวเสียงนกร้องกลางหุบเขากว้าง ไพเราะแต่โศกเศร้า บีบ
เค้นน้ำตาคน

"ยามวสันต์ท่องเที่ยว ดอกซึ่งละล่องติดเกศา พานพบบุรุษ
บ้านไคหนา รูปโฉมงามสง่าน่ายล ข้าหมายตบแต่งร่วมชีวิ ซาติภพนี้
พึงใจสมดังหมาย แม้ถูกทอดทิ้งให้เดียวดาย ก็ไม่อับอายนึกเสียใจ!*"

"อาชิวเสียใจแล้ว อาชิวเสียใจแล้ว...เสียใจแล้วจริงๆ" นางพรวดพูด

* มาจากบทประพันธ์ 'คำนิ่งแดนสวรรค์' ของเหวยจวง (ประมาณ ค.ศ. 836-910) กวีสมัยราชวงศ์ถัง

เสียงเบา หัวเราะแปลกประหลาดราวกับนางมาร "ชาตินี้ รักนี้ อภิวชิชา รักจนมีอาจรักได้แล้ว หากมีชาติหน้า อภิวชิชาจะไม่ขอรักใคร่อีก!"

เมื่อคำสาบานจบลง ของเหลวสีแดงสดพลันกระเซ็นออกมาจากลำคอ กลีบดอกไม้ยับไม่ถ้วนโปรยปรายร่วงหล่นลงมาในทันที ทำให้สายตาทุกผู้คนต้องพร่ามัว...

7

"ว้าย!" เสียงร้องดังขึ้น มู่ห้วนฉิวพลันตื่นขึ้นมาจากฝันร้าย แล้วดีดตัวลุกขึ้นนั่ง

เสียงกบร้องรับกัน ดวงจันทร์ลอยสูงเด่น รอบข้างเต็มไปด้วยกลิ่นหอมสดชื่นของหญ้าป่า ทั้งที่ฝันปายามค่ำคืนช่างน่าหลงใหลเพียงนี้ เหตุใดนางในชาติก่อนจึงไม่ทันได้เห็นเล่า

ทั้งยังรู้สึกว่าเป็นทุกข์...

"คุณหนูฝันร้ายอีกแล้วหรือขอรับ" มู่จงที่เฝ้าอยู่ไม่ไกลถูกเสียงกรี๊ดร้องทำให้ตกใจตื่น เขาจึงรีบลุกขึ้นมา

เพียงเห็นมู่ห้วนฉิวที่เหม่อมองท้องฟ้า ในดวงตาเขาก็ฉายแววซบซึ้ง

คุณหนูใหญ่ที่เดิมสูงศักดิ์ ทั้งเยอหยิ่งเอาแต่ใจ ด้วยบิดาต้องโทษ จำต้องระหกระเหินในชั่วข้ามคืน นอนกลางดินกินกลางทราย ไม่ว่าใคร

ก็คงฝันร้ายติดต่อกันกระมัง มุ่งจดหมายใจเสียดเบาๆ หยิบเสื้อบนพื่น
ขึ้นมากลุมตัวนาง แล้วจึงหันไปยังกองไฟที่ใกล้ดับซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไป
พลางเติมกิ่งไม้ลงไป จากนั้นพูดว่า

"ต้องให้คุณหนูมานอนกลางป่า เป็นเรื่องสุดวิสัยแล้ว เป็นเพราะ
พวกเราเป็นนักโทษหนีคดีจึงเข้าพักที่โรงเตี๊ยมไม่ได้ คุณหนูควร
ฉวยโอกาสที่ฟ้ายังไม่สว่างนอนพักอีกสักครู่เถอะขอรับ พรุ่งนี้ยังต้องเร่ง
เดินทางอีก..." เห็นผู้หญิงไม่พูดอะไร จึงพูดต่อไปว่า "พรุ่งนี้ก็จะดีขึ้น
แล้ว ทันทึที่ไปถึงเมืองเครื่องหอมต้าเยี่ย พวกเราก็จะอยู่ห่างจาก
เมืองหลวงอันคั่งไกลขึ้น คุณหนูก็จะเข้าพักในโรงเตี๊ยมได้แล้ว..."

"เมืองต้าเยี่ย?" ท่าทางเหม่อลอยของผู้หญิงพลันตื่นเต้นขึ้นมา
ทันที "พรุ่งนี้ก็ถึงแล้ว?"

"ใช่ขอรับ..." ในแววตาของผู้หญิงฉายประกายสดใส "พรุ่งนี้พวกเราก็ค
จะถึงเมืองต้าเยี่ยแล้ว คุณชายรองตระกูลเจิงแห่งเมืองผิงเจิงที่เป็น
สหายเก่าแก่ของนายท่านจะรอรับคุณหนูอยู่ที่เมืองต้าเยี่ยขอรับ"

"พรุ่งนี้..." ผู้หญิงยิ้มพริ้มปาก

ใช่แล้ว พรุ่งนี้ของชาติก่อน มุ่งที่ดูเหมือนภักดีผู้นี้จะร่วมมือกับโจร
ชิงสมบัติที่นางนำติดตัวมา แล้วขายนางให้กับหอศุนิภาที่ใหญ่ที่สุดใน
เมืองต้าเยี่ย...หอซุนเซียง

นับจากนั้น ชีวิตยากลำบากในหอศุนิภาช่วงนั้นก็ถือเป็นจุด
ต่างพร้อยในชีวิตของนางที่มีอาจบล้างได้อีก เมื่อตกมาอยู่ในร่างดาวโลกีย์
แล้ว ไม่ว่าจะต่อไปนางจะมีชีวิตอย่างไรก็ช่าง หรือมีเรือนร่างที่บริสุทธิ์
อย่างไร เข้มแข็งขนาดไหน จะรักเขามากเพียงใด ก็ไม่มีทางเป็นหญิง

ที่ออกหน้าออกตาของเขาได้ ไม่มีทางหนีพ้นโชคชะตาที่จะถูกทอดทิ้ง
อย่างไม่ไยดีไปได้ สุดท้ายยังคงได้ชื่อว่าเป็นหญิงแพศยา ต้องดื่มด่ำ
ความเกลียดชังไปจนตาย

โชคยังดีที่พอตื่นมาในชาตินี้แล้ว ยังเป็นช่วงก่อนหน้าที่นางจะถูก
ชายเข้าไปในหอคนึกา นางยังพอมีเวลาหาทางดิ้นรนได้ทัน ชาติก่อน
ผ่านไปแล้ว ชาตินี้โชคชะตาของนางจะปล่อยให้ผู้อื่นมาควบคุมอีกมิได้
เป็นอันขาด!

"คุณหนูเป็นอะไรไปขอรับ" ประสานเข้ากับสายตาเย็นเยือก
อย่างฉับพลันของมู่หวนฉิว มู่จงก็หนาวสะท้านขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

นับจากคุณหนูฝันร้ายติดต่อกันมาหลายคืน อารมณ์ของนาง
ก็เปลี่ยนไปมาก จากที่เคยเยือกยิ่งว่างอานาจ นางกลับดูกลัดกลุ้ม
ขึ้นกว่าเดิม และเจ็บบขี้มลงไปมาก วันหนึ่งจะพูดเพียงไม่กี่ประโยค
มักจะใช้แววตาที่เธอก็ไม่เข้าใจมามองเขา และบ่อยครั้งที่นางจะนั่ง
อยู่แบบนี้เป็นคอนคั่นโดยไม่พูดไม่จาอะไร

ไม่รู้เพราะเหตุใด ทุกครั้งที่ประสานกับแววตาเช่นนี้ของนาง มู่จง
มักเกิดความหวาดหวั่น

"ไม่มีอะไร" มู่หวนฉิวได้สติคืนมา "ท่านอาจนอนก่อนเถอะ ข้าอยาก
จะนั่งคนเดียวสักพัก"

หลบสายตาของมู่หวนฉิวแล้ว มู่จงก็รับคำสั่งเสียงอู้อี้ นอนหันหลัง
ให้นางในที่ไม่ไกลออกไป

ได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอตั้งขึ้นด้านหลัง มู่หวนฉิวแอบเช็ด
น้ำตาข้างแก้ม เหม่อมมองท้องฟ้าสีหม่น

หลังจากตื่นขึ้นมา นางก็ชอบมานั่งเงยบๆ เช่นนี้ โดยไม่ได้คิดอะไร เอาแต่นั่งนิ่งเงยบ หากในชาตินี้ สามารถสูดอากาศอิสระแบบนี้ ได้บ่อยครั้ง ได้กลิ่นหอมของหญ้าป่าแบบนี้ได้มากสักหน่อย สัมผัสเสน่ห์ของธรรมชาติเช่นนี้ แม้จะเป็นเพียงชาวบ้านป่าบ้านเขา หรือเป็นหญิงที่ต้องไปอยู่ในที่อันไกลโพ้น นางก็พึงพอใจแล้ว ยังจะต้องไปเกิดในตระกูลขุนนางใหญ่เพื่ออะไร

นางในชาติก่อน ช่างโง่ ช่างเย่อหยิ่ง ช่างเอาแต่ใจ และช่างบ้าคลั่งเสียจริง

"ด้านหน้ามีแม่น้ำอยู่สายหนึ่ง คุณหนูไปล้างหน้าล้างตาก่อนเอะขอรับ" ทางตะวันออกเพียงจะมีแสงโผล่พ้นขึ้นมาราวไร มู่จิงจึงลุกขึ้น "อาหารแห้งไม่พอแล้ว บ่าวจะไปเก็บผลไม้ป่ากลับมาให้พอประทังความหิวไปก่อน..."

"ได้!" มู่หวันคิดว่าห่อผ้าติดตัวขึ้นมาด้วย

"คุณหนู..." มู่จิงรีบร้องเรียก

ถึงแม้ห่อผ้าจะเล็ก แต่ด้านในกลับเต็มไปด้วยของมีค่า เพียงพอจะซื้อโรงอุปัฏฐากสักโรงที่เมืองเครื่องหอมต้าเยี่ยได้เลย จะให้นางหอบหนีไปมิได้เด็ดขาด

ไม่ทันสังเกตเห็นเขาชักสีหน้า มู่หวันจึงรีบถามว่า "ท่านอาจมีอะไรอีกหรือ"

"บ่าว..." มู่จิงชะงักเสียงไป "ฟ้ายังไม่ทันสว่างดี อย่างไรให้บ่าวไปกับคุณหนูดีหรือไม่" เห็นนางขมวดคิ้ว จึงพูดเสริมต่อไปว่า "ที่นี่เป็นภูเขารกร้าง บ่าวเกรงว่าคุณหนูไปคนเดียวแล้ว..."

"ไม่ต้องหรอก" มู่หวันซิวพูดอย่างเคร่งขรึม "เดินทางบนภูเขามานานขนาดนี้ ข้าคู้้นเคยแล้ว ตอนนี่ก็สายแล้วด้วย ท่านอาจไปเก็บผลไม้ป่าก่อนเถอะ อีกครู่พวกเรารีบออกเดินทางกัน คนจะได้เหนื่อยสักหน่อย"

มู่จงจับจ้องห่อผ้าในมือนาง ขยับริมฝีปากสองสามครั้ง สุดท้ายยังคงรับคำ แล้วหมุนตัวเดินเข้าไปในป่าทันที

หลังจากที่ล้างหน้าล้างตาอย่างลวกๆ แล้ว มู่หวันซิวก็เปิดห่อผ้าออกดู นิ้วเรียวยาวไปบนเครื่องประดับของมีค่าที่สองประกายวาววับ นี่เป็นสิ่งที่ท่านแม่จัดเตรียมไว้ให้นางก่อนจะจากมา ซึ่งเป็นของติดตัวตอนแต่งงานของนาง มู่หวันซิวลูบไปที่ละเม็ด ในแต่ละเม็ดล้วนส่งผ่านความรักและความหวังของท่านแม่ที่มีต่อตัวนาง ช่วงขณะนั้นราวกับคำพูดของท่านแม่ดังขึ้นที่ข้างหูอีกครั้ง

'อาซิว ไปกับท่านอาจงเถอะ เขาเป็นคนจริงที่ท่านพ่อเจ้ารับมาเลี้ยงตั้งแต่เด็ก ต่อไปก็จะดูแลเจ้าเหมือนเป็นลูกสาว เจ้าจำไว้นะ ไม่ว่าในจวนจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าอย่าได้กลับมาเด็ดขาด อย่าล้างแค้นให้แม่กับท่านพ่อของเจ้าเด็ดขาด ขอเพียงเจ้ามีชีวิตที่ดี ได้แต่งงานกับคนดี แม่แม่อยู่ในปรโลกก็นับว่าตายตาหลับแล้ว...ทรัพย์สินมากมายจะนำภัยมาสู่ตัวได้ถึงแม่ในจวนจะมี แต่แม่ไม่กล้าให้เจ้าเอาติดตัวไปมากนัก ของพวกนี้พอให้เจ้าไปถึงเมืองเครื่องหอมต้าเยี่ยแล้วซื้อโรงรูปสักโรงก็พอที่จะทำการค้าอย่างดีได้แล้ว'

ท่านแม่...กลับหวังเพียงให้นางมีชีวิตในชาตินี้เป็นสุขเท่านั้น!

ไม่รู้ว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อใดที่ใบหน้าของมู่หวันซิวเต็มไปด้วยหยาดน้ำตาชาติที่แล้วตอนที่พักแรมอยู่กลางป่ากับมู่จง นางโอดครวญร่ำอย่าง

บ่นว่าในบ้านมีเงินทองกองเป็นภูเขา แต่ท่านแม่กลับไม่ยอมให้นางเอาติดตัวมามากกว่านี้ ทำให้นางต้องมานอนกลางปากกลางเขา ได้รับความทุกข์ยากเช่นนี้ ผ่านมาหนึ่งชาติ นางจึงเข้าใจความพยายามของท่านแม่แล้ว

เพราะการโอดครวญเกี่ยวกับสมบัติเล็กน้อยนี้ไม่หยุด จึงนำโชคร้ายที่ทำให้นางต้องไปเป็นนางคณิกา!

"ท่านแม่...ท่านวางใจได้ ในชาตินี้ลูกจะต้องมีชีวิตที่ดีแน่นอน" สายตาเหม่อมองไปยังแสงทองที่เริ่มปรากฏที่ปลายขอบฟ้า มุ่หวันชีวิตก็พุดพิมพำขึ้นมา

ผ่านไปพักใหญ่ นางจึงรีบก้มหน้าลงมัดห่อผ้า ก่อนจะหิ้วห่อผ้าขึ้นขึ้นแล้วออกเดิน หลังจากมองไปยังทางเด็กคดเคี้ยวริมแม่น้ำ นางก็หยุดเดินอีกครั้ง

มุ่หวันชีวิตขอพรยุทธ์ ไม่ขอพรอักษรมาดังแต่เด็ก ด้วยเหตุนี้ท่านพ่อจึงเชิญอาจารย์มาสอนยุทธ์ให้นางโดยเฉพาะ แต่ล้วนเป็นการขยับหมัดวาดขาทั่วไป เพียงแค่ทำให้ร่างกายของนางแข็งแกร่งและคล่องแคล่วกว่าหญิงทั่วไปเท่านั้น จะนำไปเทียบกับมุ่จ้งได้อย่างไร เขานั้นเป็นถึงองค์รักษ์ประจำกาย ข้ายังมียุทธ์ล้ำเลิศซึ่งก็ได้ท่านพ่อเป็นผู้อบรมฝึกสอนมาโดยเฉพาะ ภายในป่าลึกกร้างแห่งนี้ ทั้งนางยังนำของมีค่าติดตัวมาด้วย ย่อมจะหนีอีกฝ่ายไม่พ้นอยู่แล้ว

ความคิดแวบผ่านสมอง มุ่หวันชีวิตจึงย่อตัวลงเปิดห่อผ้าออกอีกครั้ง หยิบห่อผ้าเล็กๆ ด้านในที่ห่อด้วยเส้นออกมา แล้วหยิบป้ายหยกชิ้นหนึ่งเก็บใส่อกเสื้อ เมื่อคิดสักครู่ก็หยิบออกมาใหม่ ของมีค่าเหล่านี้พอตก

กลางคืนไม่รู้ว่ามีู่จจะแอบหนีไปแล้วไม่รู้ที่รอบ หากขาดไปสักชิ้น เขาคงจะเกิดความสงสัย ย่อมไม่ปล่อยนางไปเป็นแน่

แต่เมื่อมองเสื้อผ้าในมือ มู่หวันชีวใจยังคงคิดไปมากมายไม่สิ้นสุด ถึงแม้จะทิ้งของมีค่าเอาไว้ สุดท้ายแล้วร่างกายของนางนี้ก็ยังไม่ใช้ แลกเงินได้ มู่จที่มีวรยุทธ์ล้ำเลิศจะปล่อยนางจากไปหรือ

เมื่อชาติก่อน เขาก็ขายนางเข้าหอคณิกาเพื่อแลกเงินนี่นา

ดังเลอยู่ชั่วครู่ นางก็ขบฟันอย่างแรง

มู่หวันชีวคุกเข่าลงนั่งบนพื้น แล้วพลิกเปิดค้นห่อเสื้อ จริงดังคาด นางเจอตำราเล่มหนึ่งที่ซ่อนอยู่ในห่อผ้า จึงหยิบออกมาซ้่าๆ บนนั้น เขียนอักษรอย่างงดงามไว้ว่า 'วิชาปรุ้จเครื่องหอมตระกูลห่วย'

สิ่งนี้จึงเป็นของล้ำค่าที่ท่านพ่อท่านแม่ทิ้งไว้ให้แก่นางอย่างแท้จริง!

ชาติก่อน หลังจากนางถูกขายเข้าไปในหอคณิกา บังเอิญมีโอกาส เจอตำราเล่มนี้ ทว่าน่าเสียดาย นางในชาติก่อนนั้นกลับโง่เกินไป ไม่รู้ค่า ของเคล็ดวิชานี้ ซานหลงบอกว่าชอบ นางก็มอบให้เขา ให้อีกฝ่าย เอาไปใช้เป็นสินสอดขอแต่งงานกับหลิวเฟิงคุณหนูใหญ่ตระกูลหลิว หลิวเฟิงจึงได้ใช้เคล็ดวิชาการปรุ้จเครื่องหอมเล่มนี้ เข้าสู่วงการปรุ้จ เครื่องหอมได้อย่างราบรื่น เขาชนะตระกูลหลีแห่งต้าเยี่ยที่ได้ฉายาว่า เป็นผู้นำวงการปรุ้จเครื่องหอมไป ก่อนจะก้าวกระโดดขึ้นเป็นหนึ่งในสี่ ตระกูลร่ำรวยแห่งแคว้นต้าโจว สร้างประโยชน์มากมายให้กับงานยิ่งใหญ่ ของเขา

ชาตินี้...ความผิดพลาดเช่นเดียวกันนั้น นางจะไม่ทำผิดอีก เป็นครั้งที่สอง!

หลังจากเหม่อมองแม่น้ำที่ไหลแรง ทันใดนั้นผู้หญิงก็ซ่อนตำรา
วิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยไว้กับตัว

ตอนนี้เป็นช่วงฤดูร้อน ผลไม้ป่ากลางฤดูเขามักจะมีให้เห็นได้โดยทั่ว
มูจจึงรีบเด็ดมาจำนวนหนึ่ง แล้วเดินกลับมาอย่างรวดเร็ว นับจากตื่นจาก
ฝันร้ายคืนนั้น ห่อผ้าของผู้หญิงก็ไม่เคยห่างจากมือนาง สิ่งนี้ทำให้เขา
รู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง โดยเฉพาะในวันนี้ที่นางเดินตามริมแม่น้ำ
ไปทางใต้เป็นระยะทางอีกครั้งวัน ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องให้เขาคุ้มครอง
นางก็สามารถหาทางไปยังเมืองเครื่องหอมต้าเยี่ยได้ เขากังวลใจจริงๆ
ว่านางจะเอาของมีค่าหนีไป

เดินมาถึงข้างกองไฟที่ดับมอดแล้วยังไม่เห็นผู้หญิง มูจจึงมอง
ไปที่ริมแม่น้ำ เนื่องจากบริเวณนั้นถูกกั้นด้วยต้นไม้สูงต่ำมากมาย ทำให้
เห็นสภาพการณริมแม่น้ำได้ไม่ชัดเจน เขาจึงตัดสินใจเดินไปที่นั่น
พบว่าเดินไปเพียงสองก้าวก็หยุดลง

อย่างไรเสียก็เป็นคุณหนู ตอนนางล้างหน้าล้างตา เขาที่เป็นบ่าว
ก็ควรจะหลบเลี่ยง

"ช่วยด้วย!"

ในขณะที่มูจกำลังลึกลงใจอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียง 'ตุ้ม' ดังสนั่นมาจาก
ทางริมแม่น้ำ ก่อนตามติดมาด้วยเสียงกรีดร้องของผู้หญิง เขาไม่คิด
อะไรมากอีก รีบวิ่งไปทางริมแม่น้ำทันที

ที่ริมแม่น้ำว่างเปล่า ผู้หญิงหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยเสียแล้ว
บนผิวน้ำที่ไหลแรงนั้น เสื้อสีชมพูอ่อนของนางยังคงลอยอยู่ ก่อนจะจม
หายไปตรงจุดที่กระแสน้ำเชี่ยวกราก

หลังมองเห็นร่องเท้าปักลายข้างหนึ่งตกอยู่ริมแม่น้ำ มู่จิงก็รีบกระโดดลงไปใต้มแม่น้ำทันที

แม้จะเป็นฤดูร้อน แต่แม่น้ำกลางเขาก็ก็นหนาวจนเข้ากระดูก มู่จิงตัวสั่นในทันที เมื่อได้สติคืนมา เขาก็เหม่อมองเสื้อสีชมพูอ่อนที่ค่อยๆ จมหายไป ทันใดนั้นเขาก็หันหน้ากลับไปมองบนฝั่ง

โซคยั้งดี...โซคยั้งดียิ่งนักที่ห่อผ้ายังอยู่!

มู่จิงว่ายน้ำกลับขึ้นฝั่งแล้ว เขาก็เปิดห่อผ้าออก พลังนับของอย่างตั้งใจ

"ไม่ขาดแม้แต่ชิ้นเดียว เห็นที่นางคงพลัดตกน้ำไปจริงๆ" มู่จิงถอนหายใจยาว มองไปยังแม่น้ำไหลเชี่ยวแล้วพูดเพิ่มทำ

มู่จิงเก็บห่อผ้ามาผูกไว้ข้างเอวอย่างรวดเร็ว เดินไปได้สองก้าวก็เหยียบเข้ากับห่อเสื้อผ้าที่ตกกระจายอยู่บนพื้น จึงชะงักฝีเท้า จากนั้นก็เตะห่อผ้าลงไปในน้ำอย่างแรง ในดวงตาฉายแววดูร้าย

"ตายไปก็สบายเจ้า แต่น่าเสียดายเงินสองพันตำลึงของข้า!"

แม้ปากพ่นคำด่า แต่มู่จิงก็มีได้หันกลับมา เขายังคงเดินเลียบแม่น้ำไปทางใต้...

ดวงตะวันค่อยๆ ลอยขึ้นสู่ยอดไม้ น้ำในแม่น้ำถูกแสงส่องจนเป็นประกายระยิบระยับ เหมือนโซ่เงินเส้นยาวที่ทอดตัวอยู่ในหุบเขา ยามที่ลมภูเขาพัดผ่าน ต้นไม้ริมฝั่งทั้งสองด้านก็ส่งเสียงเสียดสีกัน เผยให้เห็นถึงความเงียบสงบในหุบเขา หลังจากคิดว่ามู่จิงคงไม่กลับมาแล้ว มู่หวันจึงค่อยๆ ปีนลงจากต้นการบูรที่มีลำต้นขนาดเท่าสองคนโอบ

มู่หวันชีวิตเก็บร่องเท้าจากริมแม่น้ำมาใส่แล้วมองไปยังแม่น้ำที่

ส่งประกาย ห่อเสื้อผ้าของนางหายไปแล้ว

นางพลันถอนหายใจ แค่เสื้อผ้าไม่กี่ชุดเขายังไม่ยอมทิ้งไว้ให้ซักเลย
ก่อนหันไปมองทางเล็กคดเคี้ยวที่อยู่ด้านหลัง

ในความทรงจำเมื่อชาติก่อน หลังจากล่องใต้ไปตามทางเส้นนี้แล้ว
ไม่ไกลจากนั้นก็จะเป็นทางหลวงเส้นหนึ่ง เดินทางต่อไปราวครึ่งวันก็จะ
ถึงเมืองเครื่องหอมต้าเยี่ย โรงชุมชนขนาดใหญ่ในแคว้นต้าโจวหลายโรง
ล้วนมีสาขาหลักอยู่ที่นั่น ถือเป็นสวรรค์ในฝันของนักปรุงเครื่องหอม
โดยแท้

ผู้หญิงชื่อซ่งต๋าราชการปรุงเครื่องหอมไว้ในอกเสื้อ หากนาง
จะเป็นนักปรุงเครื่องหอม เมืองต้าเยี่ยย่อมเป็นที่แรกที่นางจะเลือก แต่ว่า
ที่นั่นมีความทรงจำอันโหดร้ายในชาติก่อนของนาง และยังมี 'เขา' อยู่
เพียงแค่ว่าคิดถึงในชาติก่อนที่นางถูกบีบให้ต้องปาดคอในเรือนเงินเสียงแล้ว
ความเคียดแค้นมหาศาลก็ทะลักเข้ามาในใจ ผู้หญิงกำหมัดแน่น
เล็บมือพลันจิกเข้าไปในเนื้อ เลือดสดค่อยๆ ไหลลงมาตามชอกนิ้ว
ก่อนจะหยุดลงพื้นที่ละหยุด...

ในที่สุดนางก็หลุดพ้นจากการควบคุมของมู่จิ้งแล้ว ความอดทน
ที่เกือบอดไว้ในใจนานหลายวันก็พลันปะทุออกมา ความมุ่งมั่นหนึ่งเกิดขึ้น
ในใจ ข้าจะแก้แค้น! ข้าจะกลับไปฆ่าพวกนางด้วยมือตัวเอง! ผู้หญิงชิว
จึงอย่างบ้าคลั่งไปตามทางที่มู่จิ้งเดินจากไป

ตุบ! วิ่งไปได้ไม่ไกล ผู้หญิงชิวก็สะดุดหินก้อนหนึ่งล้มลง ร่างคะมำ
ล้มลงบนพื้นไปทั้งตัว

นางนอนนิ่งอยู่บนพื้น

ทันใดนั้นเสียงร้องสะเทือนฟ้าดินก็ดังออกมาจากร่างงาม ความ
เศร้าโศกและโกรธแค้นดังระงมไปทั่วผืนป่าทันที ทำให้ฝูงนกภูเขาตกใจ
จนบินวนอยู่กลางอากาศ พลอยส่งเสียงร้องดังตามไปด้วย

ผืนป่าคร่ำ...แผ่นดินครวญ

เนิ่นนานผ่านไป...

มูหวันชีวิตพลิกตัวขึ้นนั่ง บนพื้นก็เปียกเป็นวงกว้าง ดินโคลนและ
น้ำตาทำให้ใบหน้าขาววอลสกปรก ตัวนางพลันได้สติคืนมา จึงสายหน้า
อย่างแรง

ไม่...กลับไปไม่ได้!

ที่นั่นมีมู่งบ่าวผู้เลวร้ายอยู่ ถ้าไปแล้วนางจะต้องถูกจับไปขาย
ที่หอขุนเขียงอย่างแน่นอน คนล้วนพูดว่าชะตาชีวิตสวรรค์เป็นผู้ลิขิต
มนุษย์มีอาจกำหนดได้ แต่นางไม่เชื่อ ในชาตินี้นางจะต้องเปลี่ยนแปลง
ชะตาชีวิตอันเลวร้ายของนางที่ต้องเข้าไปอยู่ในหอคนึกาแห่งนั้นให้จงได้

เช็ดน้ำตาจนแห้งแล้ว มูหวันชีวิตก็หันไปมองภูเขากว้างไกลที่ด้านหลัง
หากข้ามเขาลูกนี้ แล้วเดินต่อไปทางตะวันตกก็จะถึงเมืองผิงเฉิง
ที่เลื่องชื่อเรื่อง 'การพนัน' หลังผ่านเมืองผิงเฉิง เดินทางต่อไปทาง
ตะวันตกเฉียงใต้ก็คือเมืองซั่วหยางที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองเครื่องหอมเล็ก
แคว้นต้าโจวเป็นแคว้นใหญ่ที่มีชื่อเสียงจากเครื่องหอมจนถูกขนานนามว่า
เป็นแคว้นที่ผลิตเครื่องหอมได้ดี และแถบเมืองซั่วหยางก็ถือเป็นต้นกำเนิด
วัตถุดิบเครื่องหอม ซึ่งวัตถุดิบเครื่องหอมกว่าครึ่งของแคว้นต้าโจว
ก็ล้วนมาจากที่นี่ หลังจากแปรรูปจากที่นี่แล้วก็จะถูกลำเลียงมาที่
เมืองต้าเยี่ยเพื่อปรุงเป็นเครื่องหอมได้อีกหลายชนิด

จะเป็นนักปรุ่เครื่องหอม ที่ชั่วหยางก็ถือเป็นทางเลือกที่ไม่เลวเลย
เพียงความคิดแล่นผ่านหัว มู่หวั่นชิวก็กัตรีมฝีปากของตนอย่างแรง
เมื่อชาติที่แล้วนางไม่เคยไปเมืองชั่วหยางมาก่อน ที่นั่นสำหรับนาง
อาจเป็นเหมือนโลกที่ไม่รู้จัก คิดไปแล้วแม้จะรู้สึกกลัวอยู่บ้าง แต่นาง
ก็ต้องสู้สักยกมิใช่หรือ

การมีชีวิตอีกครั้งนั้นไม่ง่าย ในชาตินี้แม้การแก้แค้นจะสำคัญ
เพียงใด แต่นางก็อยากจะเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของตนเองมากกว่า

เมื่อตัดสินใจแน่วแน่แล้ว มู่หวั่นชิวก็ลุกขึ้นจากพื้น หยิบกิ่งไม้ขนาด
เท่าท่อนแขนขึ้นมาท่อนหนึ่ง ก่อนจะดึงดาบตัดวิญญานขนาดยาว
สามซุน* ที่ซ่อนอยู่ในตัวออกมา เหลาท่อนไม้นั้นให้ เป็นไม้ดีสุ่นช
ขนาดยาวสามจื่อ**

อยู่กลางเขามักพบเจออสรพิษร้ายได้ทั่วไป โชคดีที่ตอนเด็ก
นางเคยจำเรียนกับอาจารย์สอนวรยุทธ์อยู่ช่วงหนึ่ง ร่างกายจึงยังนับว่า
คล่องแคล่วแข็งแรงอยู่บ้าง ขอเพียงไม่ได้เจอกับฝูงหมาป่า เชื่อว่า
หากเจอสัตว์แค่ตัวสองตัว อย่างน้อยก็จะเข้าใกล้ตัวนางไม่ได้

มู่หวั่นชิวให้กำลังใจตัวเอง พลังก้าวเท้าเข้าไปในป่ามุ่งหน้าสู่
หุบเขาลึก

"ทำไมไม่ได้อะไรอีกแล้ว" หมาหย่งเหม่อมองกับดักสัตว์ที่ว่างเปล่า
ในมือกลางบ่นพึมพำ

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 จื่อ (เซี่ยะ)

** จื่อ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ชุด'

หลายปีมานี้ กับดักที่เขาวางไว้ไม่เคยว่างเปล่า แต่ครั้งนี้ น่าประหลาดจริงเชียว กับดักของเขาเป็นแบบนี้มาสองวันแล้ว หากเหยื่อที่วางไว้ถูกกินไปก็ไม่ว่ากัน แต่ไม่เชื่อว่าเขาดักสัตว์ไม่ได้เลย สักตัวเช่นนี้

"แปลกประหลาดยิ่งนัก หรือโลกนี้มันจะเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ" มองดูกับดักในมือแล้ว หมาหย่งก็เงยหน้ามองฟ้าอันกว้างไกลที่สดใส ไร้ปุยมะเมฆ "เจอบัยแล้งหนักในรอบร้อยปี พืชพรรณในนาเห็นได้ว่า แทะบจะไม่ได้ผลเก็บเกี่ยว หรือสิ่งสารพัดเหล่านี้จะเห็นสัญญาณเตือน สามารถหนีรอดกับดัก และกินเหยื่อไปได้?" เขาส่ายหน้าแล้วส่ายหน้าอีก "ไม่น่าเชื่อเลย... ไม่น่าเชื่อแม้แต่น้อย"

หมาหย่งบ่นพึมพำ แล้วตรวจสอบกับดักอย่างละเอียดอีกครั้ง กับดักนี้ไม่มีปัญหาอะไร เขาขยับดักอยู่นาน ก่อนวางเหยื่อใหม่อีกครั้ง แล้วเอาดินกลบอย่างระมัดระวัง

เขาหันกลับไปแบกหมูป่าที่เพิ่งล่าได้มาเมื่อสักครู่ แล้วใช้ง้าวตวัด ตัดพุ่มไม้ จากนั้นหมาหย่งก็เดินลงเขาไป

เพิ่งเดินมาถึงกลางทาง จู่ๆ หมาหย่งก็ชะงักฝีเท้า หลังก้มหน้าลง ครุ่นคิดสักครู่ เขาก็ซ่อนหมูป่าไว้ในกับดักข้างทาง ก่อนจะเดินกลับไป ตามทางเดิมอย่างเงียบๆ

อาทิตย์อัสดงย้อมท้องฟ้าให้แดงไปครึ่งผืน ลมเย็นสบายยาม พลบค่ำพัดจนใบไม้เกิดเสียงเสียดสีกันไปมา หมาหย่งที่นอนเฝ้าอยู่ใน พุ่มไม้มาทั้งวัน จู่ๆ ก็ตื่นขึ้นมาจากความง่วง เขาเหลือบมองกับดักสัตว์ ที่อยู่ไม่ไกลบนพื้น ก็พบว่ามันยังอยู่ดีอยู่ เขาจึงถอนหายใจ ดวงตะวัน

ใกล้จะตกดินแล้ว หากเขายังไม่ไปอีก กลับไปถึงบ้านฟ้าคงมืด คนทางบ้านจะร้อนใจเอาได้

กำลังคิดจะลุกขึ้น ก็ได้ยินเสียงดังแกรบ หมาหยุ่งตกใจ หันกลับไปอย่างซ้ๆ ตัวฮวน* ตัวหนึ่งติดเข้ากับกับดัก กำลังดิ้นพล่านหมายเอาชีวิตรอด

หมาหยุ่งฉีกปากยิ้มแหยๆ ออกมา

ว่าอยู่แล้วเขี้ยว กับดักสัตว์ที่เขาทำนั่นถือเป็นทีหนึ่งในหมู่บ้าน จะดักสัตว์ไม่ได้ได้อย่างไร

ในใจคิดอยู่ แต่หมาหยุ่งยังคงไม่ขยับเขยื้อน เขาซ่อนตัวอยู่กลางพุ่มไม้ นึกอยากจะดูว่าใครกันหนอที่อาจหาญ ในที่โล่งแจ้งเช่นนี้ ยังกล้ามาขโมยสัตว์ของเขาอีก

ผ่านไปราวสองเค่อ** ตัวฮวนก็หยุดดิ้น มันนอนนิ่งอยู่กับที่คิดว่าคงจะตายแล้ว ในตอนที่หมาหยุ่งหมดความอดทน จะออกไปเก็บซากนั้น เสียงดังสวบสាប់ก็ดังลอยมา พุ่มไม้พุ่มหนึ่งฝั่งตรงข้ามขยับไหว คนสวมเสื้อผ้าขาวรุ่งริ่ง ตัวผอมและไม่สูง ค่อยๆ คลานออกมา นางมองซ้ายแลขวา ไม่พบว่ามียิ่งผิดปกติดอะไร จึงรีบวิ่งเข้าไปปลดซากสัตว์ออกจากกับดัก แล้ววิ่งหนีไปทันที

"หยุดนะ!" เด็กน้อยเพิ่งจะหมุนตัวไป หมาหยุ่งก็พุ่งตัวออกมา "ที่แท้เป็นเจ้าของเจ้าหิวขโมย"

ร่างเล็กตัวสั้นนั่งงกหยุดอยู่กับที่ในทันที

"อายุยังน้อย เรียนอะไรไม่เรียน เจ้ากลับมาเรียนรู้การเป็นขโมย!"

* ตัวฮวน (Meles meles) หรือแบดเจอร์ยุโรป เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่กินเนื้อ อยู่ในวงศ์เพียงพอน

** เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

หม่าหย่งคว่าคอดีเด็กน้อย "แม่เจ้าไม่ได้สอนหรือว่าการขโมยของ เป็นเรื่องน่าอายที่สุด!"

"ท่านอา... ข้าหิว..." เด็กน้อยผอมบางที่หวาดกลัวพลันเงยหน้า ขึ้นมา นางก็คือมู่หวนชีวิตที่เพิ่งรอดพ้นจากเงื้อมมือของมู่จงมานั่นเอง

เวลาเพียงไม่กี่วัน เสื้อผ้าบนร่างนางก็ถูกกึ่งไม้เกี่ยวขาดเป็นแถบๆ ซ้ำยังดูเก่ามาก ใบหน้าเล็กเปื้อนดำ มีเพียงสองตาโตที่ตาขาวดำดำ แยกกันอย่างชัดเจน สองประกายวิบวาว ฉายแววลึกลับ จ้องมอง หม่าหย่งด้วยความหวาดกลัว

"เป็นเด็กผู้หญิงเสียด้วย!" มือที่ยกสูงชะงักกลางอากาศ หม่าหย่ง ถอนหายใจ "ทำไมเจ้าถึงวิ่งเข้ามาในหุบเขาลึกนี้เพียงคนเดียวเล่า แล้วคนทางบ้านเจ้าล่ะ"

"ข้า..." เมื่อคิดถึงท่านพ่อที่ได้รับโทษถูกประหารทั้งตระกูล น้ำตาก็เอ่อขึ้นมาที่ขอบตาทันที มู่หวนชีวิตกะพริบตาแรงๆ "ข้าตามที่บ้าน มาหาญาติที่เมืองผิงเฉิง แต่กลับเจอสัตว์ร้ายไล่ทำร้ายมา จึงพลัดหลงกัน แล้วก็เดินเรื่อยๆ จนมาถึงที่นี่..." นางถูกหมีดำตัวหนึ่งไล่ตามจนหลงทางจริงๆ ก่อนจะวิ่งวนมาจนถึงที่นี่ ดวงตาสิ้นไหวของมู่หวนชีวิตมองเห็น หม่าหย่ง "ท่านอาพาเข้าไปที่เมืองผิงเฉิงได้หรือไม่"

"ผิงเฉิงห่างจากที่นี่เป็นระยะทางยี่สิบกว่าวัน อาไปไม่ได้หรอก" หม่าหย่งส่ายหน้า "ยายหนู เจ้ากลับไปกับลุงก่อน รอให้ถึงปลายปี ในหมู่บ้านมีคนไปเดินตลาด ค่อยพาเจ้าไปหาญาติ... ดีหรือไม่"

มองดูมู่หวนชีวิตที่ผอมบาง หม่าหย่งก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความเห็นใจ แต่ว่าพวกเขาเป็นเพียงชาวเขา เดิมทีก็ไม่มีเงินอะไร ทั้งยังต้อง

ตื่นแต่เช้ามีดีมาทำงาน เข้าเมืองสักครั้ง จะนับเป็นเรื่องง่ายได้อย่างไรกัน

ขอเพียงมีที่กินอยู่สักที่ นางก็ไม่รีบร้อนที่จะไปเมืองชั่วหยางแล้ว
เข้าไปอีกสักปีจะเป็นไร

"ขอบคุณท่านอา..." มู่หวนฉิวฉีกปากยิ้ม เผยให้เห็นแผงฟันขาว
เรียงกัน ดูน่ารักเป็นอย่างมาก

หม่าหย่งถอนหายใจ "ช่างเป็นเด็กดีเสียจริง"

อีกๆ ข้าวต้มถ้วยหนึ่งถูกมู่หวนฉิวกินจนหมดภายในพริบตา
นางขยับปากเหมือนยังติดใจในรสชาตินั้นอยู่ ผ่านชีวิตมาสองชาติ
นางไม่เคยรู้เลยว่าข้าวต้มข้าวโพดง่ายๆ ซามหนึ่งจะหอมหวานได้ถึง
ขนาดนี้

มองดูเศษข้าวต้มที่ติดอยู่ข้างซาม นางก็นึกอยากจะยกถ้วยขึ้นมา
เลียให้สะอาดเสียด้วยซ้ำ ทว่าความเรียบร้อยที่ได้รับการอบรมมานาน
ในจวนอัครเสนาบดี ทำให้นางต้องระงับความต้องการนั้นเอาไว้

ประตูถูกเปิดออก เมียหม่าหย่งยกอาหารแห้งจากข้าวโพดจานหนึ่ง
และใช้เท้าเส็นตากแห้งซึ่งซามหนึ่งเดินเข้ามา เห็นมู่หวนฉิวกินข้าวต้ม
ซามใหญ่หมดภายในพริบตาก็รู้สึกตกใจ "จ...จ ดูเด็กคนนี่สิ หิว
ไม่เบาเลย..." วางข้าวปลาอาหารลงบนโต๊ะแล้วก็หยิบอาหารแห้งชิ้นหนึ่ง
ยื่นให้นาง "อาชีวอย่าใจร้อน กินช้าลงหน่อยเถิด แล้วก็กินกับสักนิด..."
จากนั้นก็หยิบถ้วยขึ้นมา "จะกินข้าวต้มอีกหรือไม่"

ใบหน้าเล็กของมู่หวนฉิวขึ้นสี แล้วเม้มริมฝีปาก "ข้าวต้มข้าวโพด
หอมจริงๆ ท่านอา"

"เจ้าก็แค่หิว..." เมียหมาหย่งหัวเราะออกมา "พอกินบ่อยเข้า เจ้าก็จะร้องโอดครวญเอง"

ประตูพลันถูกเปิดแง้มออก ดวงตาดำเล็กคู่หนึ่งมองลอดผ่านช่องประตูเข้ามา

"มาเอาไป..." เมียหมาหย่งยื่นถ้วยออกไป "ตักข้าวต้มมาให้น้องชิวอีกถ้วย อยู่ในบ้านตัวเองแท้ๆ ทำไมถึงทำตัวเหมือนเป็นโจรเอ็งนี่!"

นอกช่องประตูนั้นมีมือข้างหนึ่งยื่นมารับถ้วยเอาไป

"เขาเป็นลูกชายของข้าเอง ชื่อหมาจู้เออร์ ปีนี้อายุสิบสี่ปีแล้ว โตกว่าเจ้าหนึ่งปี ต่อไปอาจชิวก็เรียกเขาว่าพี่จู้เอ้อร์ก็แล้วกัน" ประตูปิดลงเสียงดังปึก เมียหมาหย่งมองดูผู้หญิงกินอาหารไป พลางเริ่มพูดบนขึ้นมา "จู้เอ้อร์ดีทุกอย่าง ดิดที่นิสัยชั่วอายุเกินไป ชอบทำตัวไม่ต่างจากหญิงสาว"

ระหว่างที่พูดอยู่ หมาจู้เอ้อร์ก็ยกข้าวต้มเติมด้วยผลึกประตูเข้ามาอย่างระมัดระวัง คิดว่าคงได้ยินคำพูดของมารดา สีหน้าของหมาจู้เอ้อร์จึงขึ้นสีเล็กน้อย เขามองหน้ามารดาอย่างไม่พอใจ แต่ก็ถูกเมียหมาหย่งถลึงตาใส่ "อย่ามาเหม่ออยู่ตรงนี้ ไปช่วยพ่อเจ้าไล่เปิดเข้าแล้วให้อาหารหมูเถอะ แล้วก็รีบกลับมากินข้าว พ่อเจ้าหิวมาทั้งวันแล้ว" นางรับถ้วยข้าวต้มมายื่นให้หมูวันชิว "อาชิวกินง่ายๆ ก่อนสักมื้อเถอะนะ อาของเจ้าเพิ่งจะล่าหมูป่ามาได้ตัวหนึ่ง พรุ่งนี้พวกเราจะได้กินเนื้อหมูป่ากัน"

หมูวันชิวกินข้าวจนเต็มปาก นางปิดปากแน่น แล้วพยักหน้าอย่างแรง หลังจากเห็นสายตาของหมาจู้เอ้อร์ลอบมองมาอีกครั้ง นางจึง

ขยับตาให้เขาอย่างซุกซน ทำให้หม่าจู้เออร์หน้าแดงไปถึงติงหู แล้ว
หมุนตัววิ่งออกไป

ไม่นานก็กลับมาอีกครั้ง เอาลูกท้อที่ทั้งใหญ่และแดงสองลูกวางไว้
บนโต๊ะ ก่อนจะวิ่งออกไปราวกับเหาะอีกหน

เมื่อยหมาหย่งส่ายหน้าอย่างรักเอ็นดูและสนใจ

มู่ห้วนฉิวมองดูลูกท้อสีแดงยั่วใจสองลูกที่ถูกขีดอย่างสะอาดแล้ว
นางก็เฝ้าปากยิ้มออกมา

หมู่บ้านในหุบเขาแห่งนี้มีบ้านคนอยู่สิบกว่าหังคาเรือน เรื่อง
แปลกใหม่จึงกระจายไปอย่างรวดเร็ว มู่ห้วนฉิวเพิ่งจะวางถ้วยชาลง
เรือนด้านตะวันออกของบ้านหมาหย่งก็มีคนมากันจนแน่นขนัด

เพราะเป็นบุตรสาวของขุนนางต๋องโทะ มู่ห้วนฉิวจึงใช้มปิดบัง
ใบหน้าครึ่งหนึ่งไว้ นางก็มหน้าลงเล็กน้อย พลางคำนับทักทายทุกคน
ตามเมื่อยหมาหย่ง ทุกคนเพียงคิดว่านางชื้อฮาย จึงดึงตัวนางมาถามโน่น
ถามนี่ "ชื้อฮายไป ชื้อฮายไป จะเดินทางไปหาญาติที่เมืองฝิงเจิง แต่ถูก
หมี่ดำไล่ตามจนพลัดกัน" มู่ห้วนฉิวทวนคำพูดที่บอกกับหมาหย่ง
เมื่อกลางวันนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

นางไม่กล้าพูดชื้อฮายจริง จึงใช้อักษรไปตั้งเป็นตัวประกอบของตัวมู่
มาเป็นแซ่แทน

หม่าจู้เออร์อยู่ในห้องครัวคอยหักกิ่งไม้เพื่อต้มน้ำ หลังจากฟัง
เพื่อนบ้านในเรือนตะวันออกพูดซบกันซึ้งซึ้งแล้ว เขาก็หัวเราะแหะๆ

บ้านของหมาหย่งเป็นเรือนไม้สามห้อง เข้าประตูมาก็เป็นห้องครัว

มีห้องตะวันออกและห้องตะวันตกอีกอย่างละห้อง เมียหมาหย่งเก็บฟูกผ้าฝ้ายลายดอกสีเขียวเข้มบนเตียงในห้องด้านตะวันตก แล้วเปลี่ยนเป็นฟูกนอนที่ยาวเพียงครึ่งหนึ่ง "ในบ้านไม่ค่อยมีใครมา ก็เลยมีฟูกผ้าห่มแค่นี้ก็ผืน อาซิวก็ทนนอนสักคืนเถิด พรุ่งนี้จะให้อาของเจ้าเอาฟูกในบ้านไปขาย แล้วทำใหม่สักผืน..." เมียหมาหย่งพูดพลางหยิบเอาฟูกผ้าฝ้ายลายดอกเดินไปทางห้องตะวันออก ปากก็เรียกหมาจู้เออร์ "จู้เออร์นี่ก็นอนที่ห้องตะวันออกนะ ห้องตะวันตกให้น้องซิวพัก!"

หมาจู้เออร์ที่กำลังเขี้ยวไฟในห้องครัว เขี่ยบสะเก็ดไฟจากฟืนอยู่สองสามที แล้วดึงแผ่นเหล็กที่วางอยู่ด้านข้างมาปิดปากเตา จากนั้นจึงหันกลับไปปรับฟูกในมือของเมียหมาหย่งมา ก่อนจะเดินไปส่งให้ที่ห้องตะวันตก

"เจ้าเด็กคนนี่ ทำอะไรไม่รู้ความแบบนี้..." เมียหมาหย่งเดินตามมาทางด้านหลัง "ห้องตะวันตกให้น้องสาวเจ้าพัก"

อย่างไรอาซิวก็เป็นเด็กหญิง มานอนเบียดกับพวกนางสองผัวเมียก็ไม่ค่อยสะดวก เห็นหมาจู้เออร์ปูฟูกกลับไปทีเดิมโดยไม่พูดอะไรสักคำแล้ว เมียหมาหย่งพลันร้อนใจจนหน้าแดงกำ คิดจะเข้าไปดึงฟูกลงมา

หมาจู้เออร์บัดมือของมารดาที่ยื่นมาแล้วม้วนฟูกบาง "ข้าจะปูอันนี้"

"เจ้าเด็กคนนี่ มีอะไรพูดดีๆ ก็ได้..." เมียหมาหย่งจิกตามองเขาแวบหนึ่ง

"ไม่ต้องหอรอก ข้าตัวเล็ก ฟูกผืนนั้นก็พอใช้แล้ว" เทียบกับช่วงหลายวันมานี้ที่นางต้องอยู่กลางป่าเขา ยามนี้เมื่อมีที่นอน มีฟูกยาว

ครึ่งหนึ่งปฐุไว้ ก็เป็นเหมือนสวรรค์แล้ว เห็นเมียม่าหย่งยังชักสีหน้า
มู่หวันชิวจึงรีบอ้าปากยับยั้ง

หม่าจู้เอ๋อร์หันหน้ามามองนางแวบหนึ่ง แต่มิได้พูดอะไร

"ข่านอนพื้นหญ้าจนชินแล้ว ไม่ปู้ฟูกก็ได้" มู่หวันชิวพูดเสริม

หม่าจู้เอ๋อร์หยุดชะงัก แล้วเดินออกไปอย่างรวดเร็วโดยมิได้เห็น
มามอง

"เด็กคนนี่...เด็กคนนี่" เมียม่าหย่งพรวดบ่น นั่งลงข้างเตียงดึงมือ
อาชีวะมาแล้วพูดว่า "นิสัยดี้อร้นของเขา ดืออย่างไรก็ไม่ยอมพูด ถ้าเขา
ชอบปู้ผืนสั้นนอน อาชีวะก็อย่าสนใจเขาเลยนะ"

"ฟี่จู้จื่อใจดี" อาชีวะตาแดงเล็กน้อย

กำลังพูดอยู่ หม่าจู้เอ๋อร์ก๊ยกถึงไม้ควั่นระดูเคาะประตูเดินเข้ามา

"นี่เจ้าจะทำอะไรอีก" เมียม่าหย่งที่กำลังจะลุกขึ้นถามอย่างสงสัย
ตอนที่อาชีวะมาถึงเพิ่งจะอาบน้ำนี่นา

"ให้น้องสาวแช่เท้า" หม่าจู้เอ๋อร์สองตาจ้องไปบนพื้น เหมือนกับ
บนพื้นก็คือเท้าของมู่หวันชิว "นี่เป็นน้ำจากหญ้าชวินอี* ลบรอยแผลเป็น
ได้"

"แช่เท้า?" เมียม่าหย่งตะลึงไป ก่อนจะหันมามองเท้าของมู่หวันชิว
"เท้าของอาชีวะเป็นอะไร"

มู่หวันชิวรีบซ่อนเท้าไว้ใต้ฟูกอย่างรวดเร็ว

"เจ้าออกไปก่อน" เห็นอีกฝ่ายไม่ยอมยื่นเท้าออกมา เมียม่าหย่ง
ก็หันไปบอกให้หม่าจู้เอ๋อร์ออกไปก่อน แล้วดึงขาของนางออกมา "จ...จ

* หญ้าชวินอี หมายถึงลาเวนเดอร์

เด็กคนนี้ ทำไม่ถึงได้บาดเจ็บแบบนี้ กางเกงของजूจื่อที่ใส่ใส่ก็ยาวเกินจนปิดเอาไว้ พูดักันมาทั้งคืนซ้ำถึงมองไม่เห็น"

เห็นได้ฝ่าเท้าขาวนุ่มนึ่งสองข้างของมู่หวันชิวเต็มไปด้วยตุ่มน้ำและแผล แม้แต่ท้องน่องก็มีบาดแผลเขียวคล้ำแดงคล้ำอยู่ไม่น้อย เมียหมาหย่งพุดบ่นขึ้นมา "เด็กคนนี้ช่างลำบากเหลือเกิน" พลันหันหน้าตะโกนออกไปนอกประตู "พ่อตาหนู! เจ้าไปดูที่บ้านหลี่หม่าจื่อทางหัวมุมตะวันออกของหมู่บ้านที่ว่ามียาสมานแผลหรือไม่ แล้วซื้อกลับมาสักหน่อย..."

หลี่หม่าจื่อเป็นท่านหมอเพียงคนเดียวในลึบกว่าหลังคาเรือนของหมู่บ้าน

"ตอนที่ถูกหมี่ดำไล่ตาม รองเท้าชำรุดไปข้างหนึ่ง เลยถูกกิ่งไม้เกี่ยวเอา ช้ำไม่เจ็บหรืออกอาหึง" คนที่มีความละเอียดแค้นมองก็จะพบว่าตุ่มน้ำเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นมาในวันเดียวกัน เมื่อคิดว่านางเป็นนักโทษหนีคดี มู่หวันชิวไม่กล้าให้ใครรู้ นางจึงระวังตัวอยู่ตลอด กลับคิดไม่ถึงว่าจะถูกหม่าजूเออร์ที่ดูเหมือนที่มๆ เห็นเข้า "ใกล้จะเที่ยงคืนแล้ว ท่านอย่าให้ท่านอาออกไปอีกเลย"

"ขาบาดเจ็บขนาดนี้ จะไม่เจ็บได้หรือ" เมียหมาหย่งคว้าเท้าของมู่หวันชิวมาแช่ลงในน้ำหญ้าชวินอี "ให้อาของเจ้าไป เจ้าไม่ต้องสนใจ..."

"ไม่เจ็บ จริงๆ นะ..." เห็นเมียหมาหย่งถลึงตาให้ มู่หวันชิวจึงเม้มปากแน่น

เทียบกับชาติก่อนแล้ว สิ่งนี้ไม่นับว่าหนักหนาอะไร

ชาติก่อนยามที่นางถูกชายเข้าหอคณิกา แล้วไม่ยินยอมที่จะ

รับแขก นางก็ได้รับความลำบากไม่น้อย แม่เล่าในหอซุนเชียงเคย
เปลื้องผ่านาง แล้วโยนไปบนแผ่นกระดานเหล็กร้อนๆ ตอนเหยียบลงไป
เท้าก็พอง ยกเท้าขึ้นข้างหนึ่ง อีกข้างก็ถูกนาบ นางได้แต่กระโดด
จนกระทั่งทนไม่ไหวจำต้องร้องขอชีวิต ตอนที่ถูกปล่อยตัวออกมา
ได้ฝ่าเท้าทั้งคู่ก็ถูกนาบจนและไปหมดแล้ว

ความเจ็บปวดทระลงใจเช่นนั้น หลังจากนั้นอีกหลายปี ทุกครั้ง
ที่นึกถึง ก็ยังรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมา

ตอนนี้มีตุ่มน้ำแคะไม่กัตุ่ม ที่สำคัญก็คือ แม้นางจะลำบาก แต่ก็มี
ฐานะที่บริสุทธิ์ ซาติก่อนเพราะถูกบีบเข้าไปในกลุ่มคนชั้นต่ำ แม้จะมี
ชุดงาม อาหารรสเลิศเพียงใด แต่ยังคงโดนคนด่าทอหัวเราะเยาะ
ตัวนางกลับทำอะไรไม่ได้สักนิด แม้ว่าภายหลังจะได้ไถ่ตัวออกมา
และรักษาเรือนร่างเพื่อเขาแล้ว แต่ยังคงมีอาจหลุดพ้นชื่อไม่ดีว่าเป็น
นางคนฉกา ติดตามเขาไปอีกนานหลายปี ก็ไม่มีแม้แต่ฐานะที่ชัดเจน

'ลูกสาวอัครเสนาบดีแล้ว นางโถมในหอคนฉกา คู่ควรแล้วหรือ!'

คิดถึงคำพูดไร้ไมตรีของเขาแล้ว ความเคียดแค้นก็ทะลักล้นขึ้นมา
ในใจ มู่หวันชีวิตขบพันแน่น ไม่ยอมให้น้ำตาที่เอ่อในดวงตาได้ไหลลงมา
ซาตินี้ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด นางจะต้องมีชีวิตเหมือนคนทั่วไป
ให้ได้!

2

เมียบ่ห่ม่าหยังเย็บแก้เสื่ออยู่ได้แสงตะเกียง ห่ม่าหยังพลิกตัว แล้วมองห้องฟ้าด้านนอก "แม่จู้จื่อ นอนเถอะ"

"ใกล้จะเสร็จแล้ว..." เมียบ่ห่ม่าหยังเอาเข็มเย็บผม "เสื่อผ้าอาชีวะขาดหมดแล้ว เสื่อผ้าของจู้จื่อก็ใหญ่เกินไป นางใส่ของเขาแล้วเสื่อผ้าจะลากพื้นเอา"

ห่ม่าหยังพลิกตัวแล้วก็ยังนอนไม่หลับ จึงคว่ำหน้าลงบนหมอน แล้วหยิบกล่องยาสูบและถุงยาสูบบนม้านั่งขึ้นมา จากนั้นเติมใบยาสูบจนเต็ม ใช้ตะเกียงจุดไฟ พลางเริ่มสูบมันขึ้นมา

"พ่อตาหนู" เมียบ่ห่ม่าหยังมองดูห่ม่าจู้เออร์ที่กำลังนอนหลับสนิท "หนูน้อยคนนี้นี่หน้าตาดีมาก ข้าว่าจู้จื่อก็ชอบมากเช่นกัน หรือจะให้นางอยู่ที่นี้ ในอนาคตให้เป็นเมียของจู้จื่อ?"

"ข้าไม่กล้าคิดแบบนั้นหรอก!" ห่ม่าหยังพนควันยาสูบออกมา

แล้วโน้มตัวเคาะเก้าอี้มาสูบตรงฐานที่นอน "ข้าเห็นมือแม่หนูคนนี้ผิวนุ่มละเอียด เดินเหินและทำอะไรดูมีสกุลรุนชาติ ดูก็รู้ว่ามิใช่ชาวบ้านอย่างพวกเราจะอบรมเลี้ยงดูออกมาได้..." เขาอัดใบยาสูบจนเต็มอีกครั้ง "แม่จู้จื่อ นางไม่ใช่คนที่จู้จื่อควรคู่ด้วยสักนิด พวกเราก็กินเลี้ยงดูนางให้ดีเถิด วันหน้าจะได้ส่งตัวนางกลับไป"

เมื่อคิดว่ามู่หวนชีวิตที่ดูหิวขนาดนั้น ก็ยังไม่กินตะกละตะกกลมเหมือนอย่างหมาจู้เออร์ ทั้งกิริยาตอนกินอาหารก็ยังคงเรียบร้อยเยียมหมาหย่งจึงถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนก้มหน้าลงเย็บผ้าต่อ

ทั้งห้องได้ยินเพียงเสียงหมาหย่งสูบยาสูบ ไม่นานในอากาศก็มีความลอยฟุ้ง เยียมหมาหย่งวางงานในมือลง ก่อนขยับไปข้างเตียง ยืนมือไปเปิดประตู และเปิดหน้าต่างอีกหนึ่งบาน จากนั้นจึงกลับมาหยิบเข็มกับด้าย เหมือนคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ นางจึงเงยหน้าขึ้นพูดทันที "พ่อตาหนู ข้าว่าแม่หนูคนนี้ไม่เหมือนเฟิงจะพลัดหลงกับคนทางบ้าน..."

"หมายความว่าอย่างไร" หม่าหย่งหันมาหรือตามองนาง

"จู้จื่อเห็นนางเดินเหินไม่กล้าลงแรง จึงเดาว่าเท้าของนางขึ้นตุ่มน้ำถึงได้ตุ้มยาให้นางแช่เท้า..." เยียมหมาหย่งหยุดงานในมือ แล้วมองหน้าหมาหย่ง "แม่หนูคนนั้นซ่อนเท้าไม่ให้เห็น ข้าเลยดึงมาดู จูๆ เท้าขานุ่มนึ่มสองข้างกลับมีตุ่มน้ำเล็กบ้างใหญ่บ้าง ยังมีแผลสดแดงๆ อีกฝ่าเท้าแทบจะละลายอยู่แล้ว ข้าเห็นแล้วก็ยังปวดใจ" เสียงพูดนั้นชะงักไป "ข้าเห็นตุ่มบางตุ่มแห้งตกสะเก็ดแล้ว คิดว่าคงไม่ได้เฟิงมีในวันสองวันนี้เป็นแน่"

"เฮ้อ เป็นเด็กที่มีชีวิตรัตน..." คิดถึงตอนที่ได้เห็นมู่หวนชีวิตในป่า

เป็นครั้งแรก หม่าหย่งก็ถอนหายใจ "ข้ายังคิดว่าเป็นโจร พอยกมือจะพาดลงไป นางกลับเบิกตาโต แล้วพูดจน่าสงสารกับข้าว่า 'ท่านอาข้าหิว' " เขาสูบยาสูบอีกหลายครั้ง "แม่จู้จื่อ เด็กไม่ยอมบอก พวกเราก็อย่าได้ถามเลย"

"พ่อตาหนูแต่ถ้า..." เมียหม่าหย่งเงยหน้าขึ้น ในดวงตามีความกังวล "เด็กเล็กขนาดนี้จะมีอะไรได้" หม่าหย่งถอนใจพูด "ได้ยินคนในหมู่บ้านพูดบ่อยๆ ว่า คนร่ำรวยในเมืองเหล่านั้น ชอบมีบรรดาเมียเด็กเมียน้อย แต่ละคนก็มีอายุน้อยลงเรื่อยๆ ทั้งยังสวยขึ้นเรื่อยๆ บางทีนางอาจจะเป็นลูกของเมียน้อยก็ได้"

"ก็จริง..." เมียหม่าหย่งเข้าใจเรื่องราวในทันที "ไม่แน่ว่าอาจจะถูกแม่เลี้ยงไล่ออกมา แม่หนูคนนั้น...อย่าเห็นว่านางเป็นคนตัวเล็กๆ เป็นอันขาด จริงๆ แล้วนางแข็งแรงมาก นิสัยก็ไม่ยอมแพ้ ข้าใช้เข็มสะกิดตุ่มน้ำให้ นางเจ็บจนขบฟันแน่น น้ำตากลิ่งไปมาที่ขอบตา แต่นางกลับทนไม่ยอมให้มันไหลลงมา และไม่ร้องออกมาสักแอะ ข้าเห็นแล้วก็ปวดใจ นางยังเอาแต่ปลอบใจข้า 'อาหญิง ท่านออกแรงสะกิดเลย ข้าไม่เจ็บหรอก' " เมียหม่าหย่งจุกปาก "นี่เหมือนเด็กอายุสิบสามเสียที่ไหนกัน ข้าว่าเหมือนคนที่ผ่านคลื่นลมครั้งใหญ่มามากกว่า"

"เป็นเด็กที่ไม่มีแม่คอยดูแล!" หม่าหย่งสูบยาสูบอย่างแรง "แม่จู้จื่อ พวกเราย่าใจร้ายอย่างนั้นเลย เราไม่ได้ขาดอาหาร หากเด็กคนนี้ไม่ขอไป พวกเราก็อย่าไ่นางเลย" ไ้มน้ตัวลงเคาะเก้าอี้ยาสูบกับข้างเตียง แล้วยื่นปลายกล่องยาสูบเข้าไปในถุงยาสูบเพื่อใส่ใบยาสูบ เมื่อคิดสักครู่ก็ชักออกมา แล้วใช้เข็อกเส้นเล็กบนถุงยาสูบผูกกล่องยาสูบกับถุงยาสูบ

เข้าด้วยกัน จากนั้นวางไว้บนม้านั่ง "แม่จู้จือ นอนเถอะ" แล้วพูดต่อไปว่า "เห็นมือขานุ่มนึ่มของนางแล้ว คงไม่ใช่คนที่ทำงานหนักเป็นแน่ พวกเราก็เลี้ยงนางเป็นลูกสาว เจ้าก็อย่าได้บังคับให้นางทำงานหนักนักเล่า"

"ฟังเจ้าพูดเข้าลิ เด็กน่ารักขนาดนี้ ชำรักนางแทบไม่ทันด้วยซ้ำ จะให้นางทำงานหนักได้อย่างไร" เมียหมาหย่งมองค้อนสามี่ แล้วเก็บเข็มกับด้ายในมือ "ถ้าพวกเรามีลูกสาวน่ารักอย่างนี้อีกสักคนก็ดีสินะ" หมาหย่งมองนางแวบหนึ่ง แล้วหันหลังให้นาง นอนกรนหลับไป

ดวงตะวันตกดินแล้ว หลังจากมองดูเงาดำริมขอบฟ้า มู่ห้วนซิวก็กลับห้องไปหยิบข้าวสารกำเล็กจากโถงข้าวไปที่กลางลานบ้าน พลางร้องเรียกลูกเจี๊ยบ จากนั้นก็โปรยข้าวสารลงไปในกลุ่มสี่เหลี่ยมที่ทำจากท่อนไม้ยาวเล็กๆ ลูกเจี๊ยบก็ร้องจ๊ิบๆ มาล้อมนางไว้ จากนั้นก็กระโดดเข้าไปในกลุ่มไม้ ก้มหน้าลงจิกข้าวสาร มู่ห้วนซิวมองดูลูกเจี๊ยบขนปุยแต่ละตัว ในดวงตาของนางก็เต็มไปด้วยรอยยิ้ม เมื่อลองนับดูจนแน่ใจว่าลูกเจี๊ยบกลับมาครบแล้ว จึงใช้มือจับลูกเจี๊ยบที่มีขนยาว กระโดดไปมาตรงริมกล่องอย่างซุกซนลงกล่องไป แล้วใช้ผ้าตาข่ายคลุมไว้ จากนั้นค่อยยกกล่องเดินเข้าห้องไป

มู่ห้วนซิวเจอหมาจู้เออร์ที่หอบพินกลับมาตรงประตูบ้านพอดี เขารีบวางพินลงแล้วยื่นมือมารับไป แล้ววางลงข้างกำแพงทางใต้ของห้องครัว นางเดินเข้าบ้านมาด้วยมือเปล่า เห็นเศษพินตกอยู่เต็มพื้น จะยื่นมือไปหยิบไม้กวาด แต่กลับถูกหมาจู้เออร์ตัดหน้าแยงไปเสียก่อน

หม่าจู้เออร์เป็นน้ำเต้าที่ปิดแน่น* บางครั้งไม่พูดอะไรเลยทั้งวัน แต่เขาเหมือนจะมีตาอยู่กระทั้งบนหลัง ไม่ว่าจะมู่ห้วนชีวคิตจะทำอะไร เขาก็จะคอยชิงตัดหน้าไปก่อนหนึ่งก้าวเสมอ

มู่ห้วนชีวคิตอยู่ปากพลางจ้องหน้าเขา

หม่าจู้เออร์ไม่ได้เงยหน้าขึ้น ทว่ากลับเอาแต่ก้มหน้ากวาดพื้น แม้แต่คอกที่ขึ้นสี่ มู่ห้วนชีวคิตจึงเงยหน้าขึ้นมองหลังคาบ้าน คานบ้านทำด้วยไม้สนท่อนกลมที่ลอกเอาเปลือกออก ไม่มีไม้ระแนงห้อยลงมา เปิดโล่งจนเห็นด้านนอก ถูกคว้นน้ำมันรมจนเป็นสีดำขึ้นเงา

"เอ่?" เห็นบนคานมีแถบผ้าแดงพันอยู่ขึ้นหนึ่ง มู่ห้วนชีวคิตถามอย่างประหลาดใจ "บนหลังคามีผ้าแดงขึ้นหนึ่งหรือ"

หม่าจู้เออร์เงยหน้าขึ้นมองเช่นกัน "ท่านพ่อบอกว่า นั่นใช้ขับไล่สิ่งชั่วร้าย..."

"ขับไล่สิ่งชั่วร้าย?" มู่ห้วนชีวคิตฟังไม่ค่อยเข้าใจ

"คนในหมู่บ้านพวกเราล้วนมีกันทุกคน ในบ้านของเจ้าไม่มีหรือ"

"บ้านข้า?"

ในความทรงจำ 'บ้าน' ของนางนั้นขัดขาวสะอาด บนยอดไม้ระแนงสลักเป็นลายเมฆโบตัน บนนั้นมีโคมไฟแปดเหลี่ยมแขวนอยู่หลายดวง พอตกลงกลางคืน โคมไฟทั้งหมดจะถูกจุดไฟ แสงทองพลันสว่างไสวสว่างยิ่งกว่ากลางวันเสียอีก

เรือนพักของนางไม่มีโคมไฟมากเช่นนั้น แต่ยังคงมีไม้ระแนงห้อยลงมา ใช้โคมไฟจำนวนมากแขวนไว้บนนั้นเหมือนเป็นเครื่องประดับ

* น้ำเต้าที่ปิดแน่น จำนวนเงินหมายถึง เรื่องราวหรือคำพูดที่ยากจะคาดเดา ขวนให้คนอึดอัดรำคาญ และเปรียบถึงคนที่อมพะนำทำตัวลึกลับเข้าใจยากได้ด้วย

จำได้ว่าที่หน้าต่างยังแขวนกระดิ่งลมไว้ด้วย ยามที่ลมพัดมา จะมีเสียง
กริ่งกริ่งที่เสนาะหู ไพเราะอย่างมาก

มีชีวิตมาสองชาติแล้ว เป็นครั้งแรกที่นางเห็นไม้ระแนงห้อยโดยที่
ไม่มีหลังคาบดบัง

"บ้านของเจ้าไม่เป็นแบบนี้หรือ" เห็นนางนั่งเงียบไปนาน หม่าจู้เอ๋อร์
จึงถามอีกครั้ง

"ไม่ใช่" เมื่อคิดถึงว่าทางบ้านได้ถูกสังหารไปจนหมดสิ้นแล้ว
มู่หวันชิวก็ได้แต่สายหน้าเสียบๆ

"ท่านพ่อข้าบอกว่าทางบ้านเจ้าร่ำรวยมาก" หม่าจู้เอ๋อร์กวาดขยะ
ไปในหลุมใต้หม้อ พอเอาแผ่นเหล็กปิดแล้วก็เงยหน้าขึ้นมา "อย่างนั้นหรือ"
ร่ำรวยแล้วอย่างไรล่ะ...

ต้องคอยวางแผนการ และอยู่อย่างหวาดหวั่นระวังตัวกันทุกวี่วัน
ทว่าสุดท้ายก็ยังคงหนีไม่พ้นโชคชะตาที่ต้องบ้านแตกสาแหรกขาด
เมื่อคิดดูแล้ว พ่อแม่ของนางยังไม่อึดอ้อมใจเท่ากับครอบครัวของ
หม่าจู้เอ๋อร์เลย

มู่หวันชิวเฝ้าปากไม่พูดจา

หม่าจู้เอ๋อร์ทำแก้มป่อง หมุนตัวเดินออกไปด้านนอก แต่มาหยุดลง
ตรงหน้าประตู มือของเขาจับขอบประตูไว้ก่อนจะหมุนตัวกลับมา
"ท่านแม่บอกว่าเจ้าถูกแม่เลี้ยงไล่ออกจากบ้าน"

ถูกแม่เลี้ยงไล่ออกจากบ้านหรือ?!

มู่หวันชิวตะลึงไป เบิกตาโตมองหน้าหม่าจู้เอ๋อร์ จากนั้นหัวใจก็
เจ็บปวดเหมือนถูกบีบจนแหลก

ถูกแม่เลี้ยงไล่ให้ออกจากบ้าน...

นางมีแม่เลี้ยงคนหนึ่งจริงๆ แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่ค่อยดีกับนางเท่าไรนัก แต่ที่นั่นก็ยังถือว่าเป็นบ้าน เป็นสถานที่ที่นางสามารถกลับไปได้เมื่อเหนื่อย สถานที่ที่สามารถพักผ่อนได้เมื่ออ่อนล้า ตอนนี้นางที่เป็นเด็กกำพร้าร่อนเร่ไปทั่วเช่นนี้ ยังมีที่ใดที่จะถือเป็นบ้านได้อีก...

มองเห็นดวงตากลมโตเลื่อนลอยของนางค่อยๆ ปกคลุมด้วยม่านน้ำหม่าจู้เออร์ก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร เขาพูดอีกอักจนหน้าแดง "เจ้าอย่าร้อง... เป็นเพราะข้าไม่ดีเอง ท่านแม่ไม่ให้ข้าพูด แต่ข้า..." เขาออกแรงถูมือทั้งสองข้างที่ขึ้นเนื้อด้านเต็มไปหมด "ข้าแค่สงสัย ท่านแม่บอกว่าแม่เลี้ยงเจ้าไม่ต้องการเจ้า แต่ท่านแม่ข้าต้องการเจ้า และจะไม่ไล่เจ้าไปไหนเด็ดขาด ถ้าหากเจ้าชอบ ก็อยู่ที่นี้ได้ชั่วชีวิต มาเป็นน้องสาวแท้ๆ ของข้า"

"จริงหรือ!" มู่ห้วนชิวน้ำเสียงประหลาดใจ อยู่ด้วยกันมาหลายวัน นางชอบชีวิตชาวป่าชาวเขาที่เรียบง่ายแบบนี้เข้าแล้ว

แม้ว่าจะทุกข์ไปสักหน่อย แต่ก็อิมเอมใจ

"อิม...เจ้า..."

"ลูจื่อ..."

หม่าจู้เออร์พยักหน้าอย่างแรง กำลังจะพูดอะไร เมียหม่าหย่งที่อยู่ใ้ในแปลงผัก ห่างเพียงกำแพงไม้กั้นนั้นก็ตะโกนเสียงดังขึ้นมา "รีบไปรับพ่อเจ้าเร็วเข้า! ท่านปู่จางของเจ้าบอกว่า พ่อเจ้าล่าชะมดเซ็ดได้ตัวหนึ่ง กำลังพักอยู่บนทางภูเขานั้น"

ชะมดเซ็ด!

หม่าจู้เอ๋อร์ตะลึงไป จากนั้นดวงตาทั้งสองก็เปล่งประกาย รับคำสั่งเสียงดัง แล้วก้าวขาออกวิ่งไปทันที

มู่หวันชิวก็วิ่งตามออกไปเช่นกัน ทว่านางกลับตะเข้เข้ากับธรณีประตुर่างพลันเผลอไปข้างหน้า หม่าจู้เอ๋อร์เหมือนมีตาหลัง เขารีบหันกลับมาประคองนางเอาไว้ "ระวังเดี๋ยวจะหกล้ม เจ้าไม่ต้องรีบร้อนเช่นนี้หรอก พวกเราไม่ได้จะกินเนื้อชะมดเช็ดเสียหน่อย"

"ทำไมเล่า" มู่หวันชิวถามหน้าซีอ

"ชะมดเช็ดแพงมาก พ่อข้าจะต้องเอาไปขายแลกเงินที่ตลาดแน่นอน" หม่าจู้เอ๋อร์หัวเราะเหะๆ

มู่หวันชิวเพิ่งจะพบว่าในคำพูดของเขา เหมือนนางตะกละอยากกินเนื้อชะมดเช็ดมาก ใบหน้าจึงขึ้นสีทันใด "ข้าแค่ไม่เคยเห็นว่าชะมดเช็ดมีหน้าตาเป็นอย่างไร"

"จริงหรือ!" หม่าจู้เอ๋อร์เบิกตาโตอย่างสงสัย จากนั้นก็หัวเราะเหะๆ ขึ้นมา

ที่แท้นางก็ไม่เคยพบเคยเห็นชะมดเช็ดมาก่อนนี่เอง

มู่หวันชิวหิบบาดบัตติวิญญานยาวสามชุนนั้นออกมา มือเล็กของนางกดที่สะดือของชะมดเช็ดอย่างระมัดระวัง เมื่อคลำหาตำแหน่งถูกต้องแล้ว ก็ลงดาบตัดวิญญานไปอย่างซ้าๆ

"เจ้าทำอะไร" เสียงของหม่าจู้เอ๋อร์ปลิ้นดังขึ้นเหนือหัว

มู่หวันชิวตัวสั่น ดาบหวัดจะกรีดโดนมือ

พอเห็นว่าเป็นหม่าจู้เอ๋อร์ นางก็ถอนหายใจยาว แล้วเหลือบมองเขา

อย่างไม่พอใจ "พี่จู้คือทำข้าตกใจหมดเลย" จากนั้นก็ก้มหน้าลงกดตัว
ชะมดเซ็ดอีกครั้ง "ข้ากำลังจะเอาต่อมกลืนชะมดเซ็ดออก"

"ต่อมกลืนชะมดเซ็ด?" หม่าจู้เออร์ยอต้วง "อะไรคือต่อมกลืน
ชะมดเซ็ด เอ..." พอยอต้วงจึงได้เห็นดาบตัดวิญญาณในมือของ
มุ่หวันชิว เขาจึงยื่นมือเข้าไปหยิบมา "เจ้าไปเอามาจากที่ใด"

ดาบสั้นยาวสามซุน ตัวมีควาววับ เปล่งประกายอยู่ภายใต้แสง
อาทิตย์ ระยิบระยับจนลืมตาไม่ขึ้น ด้ามดาบเป็นหยกสีเขียวเข้มชิ้นหนึ่ง
สลักลายดอกโบตันเบ่งบานไว้ดอกหนึ่ง ยามที่ถูกกุมอยู่ในมือ ดูนุ่มนวล
ลื่นมือ หม่าจู้เออร์พลิกดูอย่างพอใจ ในดวงตาเต็มไปด้วยความชื่นชม

"เป็นของที่ท่านพ่อมอบให้ข้า"

"สวยจริง" หม่าจู้เออร์เลียริมฝีปาก ยื่นดาบคืนให้มุ่หวันชิวอย่าง
อาวรณ์

มุ่หวันชิวรับมา แล้วก้มหน้าลงกดสะตือของชะมดเซ็ดอีกครั้ง

หม่าจู้เออร์ยอต้วงอยู่ข้างๆ "เจ้าจะเอาต่อมกลืนชะมดเซ็ด
ไปทำอะไร ชะมดเซ็ดตัวนี้ถูกกรีดหนัง ขายไม่ได้ราคาแล้ว"

"ขายไม่ได้ราคาหรือ" มุ่หวันชิวเงยหน้าขึ้น จากนั้นก็ใช้มือทาบ
"ไม่เห็นจะใหญ่เกินไป แผลแค่นี้เอง"

"เจ้าไม่รู้หรือ พวกซื้อสัตว์ป่าในตลาดพวกนั้นเรื่องมาก..."

หม่าจู้เออร์เอ่ยปากพูด "ทุกครั้งที่ข้ากับท่านพ่อไปขายของที่ตลาด
พวกเขาก็พลิกเปลือกไปมา แค่นี้ว่ามีตำหนิเล็กน้อย ก็กดราคาจนต่ำมาก
ถ้าไม่กลัวว่าต้องแบกกลับมาไกลแล้วจะเหนื่อยเกินไป ท่านพ่อ
คงไม่ยอมขาย..."

"อย่างนั้นหรือ" มู่หวันฉิวเบิกตาโต นางไม่เคยค้าขายมาก่อนเลยไม่รู้รายละเอียดเรื่องเหล่านี้จริงๆ "ถ้าอย่างนั้น" นางกะพริบตา "ชะมดเข็ดตัวนี้จะขายได้เท่าใด"

นางรู้สึกเสียตายนโอกาสดีในการเอาต่อมกลิ่นชะมดเข็ดนี้

ชาติก่อนไม่เคยได้เข้าไปสัมผัส นางจึงไม่เคยสนใจเรื่องวัตถุบิเครื่องหอมเลยสักนิด ทว่าชาติก่อนยามที่ถูกลักพาเข้าไปในหอศุนิกานางกลับคุ้นเคยกับกลิ่นชะมดเข็ดนี้

ต่อมกลิ่นชะมดเข็ดเป็นต่อมจากชะมดเข็ดตัวผู้ ชาวบ้านทั่วไปเรียกว่าเป็นต่อมกลิ่นตรงหว่างขาหลัง มีกลิ่นหอมพิเศษ สามารถทำเป็นวัตถุบิเครื่องหอมได้ ทั้งยังมีชื่อเสียงโด่งดังมาก กลิ่นหอมทนนานไม่จางหาย ลือกันว่าหากสตรีพกถุงหอมที่ทำด้วยต่อมกลิ่นชะมดเข็ดนี้เป็นประจำ จะสามารถทำให้กลิ่นหอมนี้กลายมาเป็นกลิ่นกายของตนเองได้ เมื่อบุรุษได้กลิ่นก็จะพากันหลงใหลจนอ่อนระทวยทุกคน หากจะพูดให้ชัดเจน มันก็เหมือนเป็นยาปลุกกำหนดชนิดหนึ่ง

และด้วยเหตุนี้ ชาติก่อนบรรดาพี่น้องในหอชุนเชียงจึงไม่เสียตายนที่จะใช้เงินมากมายไปกับมัน

ไม่เพียงแค่อหอศุนิกานเท่านั้น แม้แต่บุตรสาวตระกูลสูงศักดิ์ที่มีความพร้อมหน้อย ตอนแต่งงานก็ยังคิดหาวิธีเพื่อให้ได้ถุงหอมกลิ่นนี้มาผูกไว้บนเสื้อผ้า ทว่ากลับนำเสียตายน วัตถุบิเครื่องหอมชนิดนี้ไม่ใช่พืชที่จะปลูกได้ทั่วไป มีเพียงชะมดเข็ดตัวผู้เท่านั้นที่มีกลิ่นนี้ และต้องฆ่ามันเสียก่อนจึงจะเอาออกมาได้ ดังนั้นแม้แต่วันต้าโจวจะเป็นแคว้นแห่งเครื่องหอม แต่ต่อมกลิ่นชะมดเข็ดแบบนี้กลับหาได้ยากยิ่ง ใ้ว่าไม่มีเงิน

แล้วก็จะสามารถหาซื้อได้

หม่าจู่เอ๋อร์พลิกตัวชะมดเช็ดไปมาอยู่นาน "ชะมดเช็ดตัวนี้มีรูตรงอกเพียงรูเดียว เขาไปตลาดอย่างน้อยก็ขายได้ห้าร้อยอีแปะ*"

"ห้าร้อยอีแปะ!" มู่หวันซิวเบิกตาโต

น้อยเพียงนี้เชียวหรือ!

ห้าร้อยอีแปะก็แค่ครั้งตำลึง แต่ชะมดเช็ดตัวนี้หากเอาต่อมกลืนชะมดเช็ดออกมาสกัดทำเป็นเครื่องหอมแล้ว มีรู้ว่าจะทำถุงแพรชะมดเช็ดออกมาได้มากเท่าใด เขาไปขายที่หอคณิกา ถุงหนึ่งคงขายได้ราวแปดถึงสิบตำลึง!

'ถุงแพรชะมดเช็ดประเภทนี้ ขอเพียงเป็นผู้ชาย ไม่ว่าเขาจะมีศีลธรรมสูงส่ง หรือมีการศึกษาดีเพียงใด ขอแค่ได้กลิ่นนี้สักครั้ง พวกเขา ก็จะกลายเป็นเหมือนสุนัขตัวผู้ที่กระสันในเดือนหก ยืนลิ้นห้อย อยากรตามติดตัวเจ้าไม่ยอมปล่อย' คิดถึงคำพูดของแม่แล้วในหอซุนเชียงเมื่อชาติก่อนแล้ว มู่หวันซิวก็มีความคิดอย่างหนักแน่นที่จะเอาต่อมกลืนชะมดเช็ดนี้ออกมาให้ได้

"เป็นอย่างไร แพงมากสินะ" เห็นมู่หวันซิวเบิกตาโต หม่าจู่เอ๋อร์ก็นิ่งได้ใจ "ชะมดเช็ดแบบนี้มีน้อยมาก บางครั้งหนึ่งปีก็ไม่เจอสักตัว... ท่านแม่บอกว่า รอขายชะมดเช็ดตัวนี้แล้ว จะไปตัดผ้าลายมาสักสองสามชิ้น นำมาตัดเสื้อผ้าให้เจ้า..."

"ตัดเสื้อผ้า?" มู่หวันซิวก้มลงมองเสื้อผ้าเก่าของหม่าจู่เอ๋อร์บนตัวของนาง "เสื้อของข้าก็ยังดีอยู่ บอกอาหญิงว่าอย่าได้เปลืองเงินเลย"

* อีแปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินล้าต (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าเล็กที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

พักที่นี้มาหลายวันแล้ว นางรู้ว่าครอบครัวหม่าจู้เออร์มีชีวิตที่ยากแค้นเพียงใด

"ท่านแม่บอกว่า หญิงสาวบอบบาง ควรจะสวมเสื้อผ้าสวยๆ กินอาหารดีๆ" เขามองดูรอยปะสองรอยที่หัวเข่าของมู่หวนฉิวแล้ว หน้าของหม่าจู้เออร์ก็ขึ้นสี "ท่านแม่ตัดเสื้อให้เจ้า เจ้าก็ใส่เถอะ ท่านแม่บอกว่า ปีใหม่ปีนี้ข้าไม่ต้องตัดเสื้อใหม่ เก็บเงินมาตัดเสื้อให้เจ้า" แล้วพูดต่อไปว่า "รอข้าโตแล้ว ข้าจะล่าสัตว์ให้ได้เยอะๆ แล้วขายแลกเงินมาซื้อผ้าตัดเสื้อให้เจ้า"

ไออุ่นพลันไหลผ่านดวงใจของนาง มู่หวนฉิวมีน้ำตาคลอ

ชาติก่อนเป็นเพราะนางเยอหยิ่ง เอาแต่ใจ จึงไม่เคยรู้ข้อดีของการมีพ่อแม่ที่น่อง ชาตินี้เมื่อได้รู้แล้ว แต่คนในครอบครัวกลับแยกจากนางไป ชั่วชีวิต ต้องระหกระเหินไปตามลำพัง นางคิดว่าชาตินี้คงไม่มีทางได้พบกับความอบอุ่นจากครอบครัวอีกแล้ว

โชคยังดีที่ทำให้นางเกิดใหม่แล้วได้พบกับครอบครัวเช่นนี้ นางยังสามารถได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวอีกครั้ง แม้จะไม่มีเสื้อผ้างาม อาหารรสเลิศเหมือนเมื่อชาติก่อน ทว่าเสื้อผ้าหยาบและอาหารชืดวันละสามมื้อเหล่านี้ แต่ละคำนั้นก็กลับล้วนหอมหวาน อบอุ่น และทำให้นางระลึกถึงได้ไม่จบไม่สิ้น

"ฟู้จู้จ้อ..." มู่หวนฉิวรีบกำหน้าลง ไม่ให้หม่าจู้เออร์เห็นม่านน้ำ ในดวงตา "ชะมัดเช็ดนี่ก็คือชะมัดที่ในหนังสือพูดถึงบ่อยครั้ง" ชี้ไปที่ตัวของชะมัดเช็ดแล้ว มู่หวนฉิวก็อธิบายให้หม่าจู้เออร์ฟังว่าอะไรคือต่อมกลิ่นชะมัดเช็ด "ต่อมกลิ่นชะมัดเช็ดนั้นมีราคาสูงมาก และมีแต่

ชะมดเซ็ดตัวผู้เท่านั้นที่มี หากเขาออกมาแล้วสกัดให้ดี ถ้านำไปขายให้โรงชุบ อย่างน้อยๆ ก็ได้แปดถึงสิบตำลึงเลยนะ"

ในความคิดของนาง แม่นางจะสกัดไม่เป็น แต่ต่อมกลืนชะมดเซ็ดจากชะมดเซ็ดตัวนี้ก็มีค่าแปดสิบถึงหนึ่งร้อยตำลึง เกรงว่าจะทำให้หมาจู้เออร์ตกใจ นางจึงไม่กล้าพูดอะไรมาก

"จริงหรือ!" หมาจู้เออร์ยังคงตกใจ "แพงขนาดนั้นจริงหรือ"

"อืม" มู่ห้วนชิวพยักหน้าอย่างแรง

"เช่นนั้น..." เด็กหนุ่มมีท่าทางสงสัย "ต่อมกลืนชะมดเซ็ดนี้เอาไว้ทำอะไร"

"แน่นอนว่า..."

แน่นอนว่าใช้เพื่อหลอกล่อบุรุษอย่างไรเล่า นี่เป็นเหตุผลเดียวที่นางโดมในหอคณิกาเมื่อชาติก่อนยอมจ่ายเงินซื้อมันในราคาสูง ทันทีที่ประสานสายตากับดวงตาดำขลับของหมาจู้เออร์แล้ว มู่ห้วนชิวก็หยุดคำพูดไปเสียอย่างนั้น

"ว่าอย่างไรเล่า" เห็นความผิดปกติ หมาจู้เออร์จึงกะพริบตาอย่างงุนงงแล้วถามต่อ

"นอกจากทำเครื่องหอมแล้ว มันยังเป็นตัวยาก็มีค่ามากอีกด้วย อืม..." เพื่อเอาต่อมกลืนชะมดเซ็ด นางได้อ่านบันทึกในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยเกี่ยวกับต่อมกลืนชะมดเซ็ดแล้ว จึงพยายามย้อนคิดถึงสิ่งที่เพิ่งจดจำมาเมื่อเช้า "สามารถเปิดทวารพื้นสติ เลือดลมไหลเวียน คลายฟกซำระจับปวด..." นางเงยหน้าขึ้นมองหมาจู้เออร์ "เอามันวางไว้ตรงจมูก สามารถทำให้คนที่หมดสติฟื้นขึ้นมาได้ เหมือนที่

คนพูดกันบ่อยๆ ว่าตายแล้วเกิดใหม่ อัจฉริยะมากเชียวล่ะ ยังมี..."
 มู่หวันฉิวหักนิ้วมือ "ตัวยาของยาลูกกลอนชูเหอเซียงและยาลูกกลอน
 ลิวเสินที่ขึ้นชื่อในร้านขายยากี้ล้วนมีต่อมกลืนชะมดเซ็ดทั้งสิ้น"

สิ่งเหล่านี้หม่าจู้เออร์เพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก เขารู้สึกเหมือนได้ฟัง
 ตำราสวรรค์ มีนางฟิงไม่เข้าใจแม้แต่ประโยคเดียว แต่เขาเข้าใจ
 ความหมายของมู่หวันฉิวแล้ว

ต่อมกลืนชะมดเซ็ดนี้มีราคาสูงมาก!

"เจ้ารู้มากจริง แม้แต่ตำราก็เข้าใจ" เขาพูดชื่นชมไปประโยคหนึ่ง
 "ต่อมชะมดนี้จะเอาออกมาอย่างไร ข้าจะช่วยตัวเอง"

มู่หวันฉิวเห็งอูดเต็มหน้า นางเองก็ท่องจำมา เพิ่งศึกษาก็นำมา
 ใช้เลย ตอนเข้าอ่านตำราวิชาการปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยเล่มนั้น
 นางรู้สึกเหมือนเป็นตำราสวรรค์ แม้จะอ่านไม่เข้าใจสักประโยค แต่ว่า
 โชคดีที่ชาติก่อนนางเคยได้สัมผัสกับต่อมกลืนชะมดเซ็ดมาแล้ว
 จึงพยายามจดจำสิ่งที่เขียนบนตำราได้อย่างเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้างปะปน
 กันไป

และโชคดีที่หม่าจู้เออร์ไม่รู้เรื่องนี้ หากเจอคนเชี่ยวชาญความคงแตก
 ไปแล้ว

หลังจากนางก้มหน้าลงปิดบังความอับอายของตนเองแล้ว
 มู่หวันฉิวก็เอามือไปทาบตรงกลางใต้สะดือของชะมดเซ็ด "ก้อนนูนๆ
 นี้ละ เป็นถุงแบนกลม แคตัดออกมาก็พอ"

"อันนี้หรือ" หม่าจู้เออร์ทำตามที่มู่หวันฉิวพูด เพียงยื่นมือไปก็คลำ
 เจอแล้ว

"ไอ้ อันนี่ล่ะ" มู่หวนฉิวพยักหน้า "ระวังหน่อยอย่าได้ตัดขาด มิเช่นนั้นกลิ่นหอมจะจางหายไป..."

"ซำรู้แล้ว" หม่าจู้เอ๋อรับคำ มือซ้ายคล้องแขนกลมใต้หลังห้องของชะมดเซ็ด มือขวารับดาบตัดวิญญาณที่มู่หวนฉิวยื่นมาโดยไม่เงยหน้าขึ้น เมื่อกรีดลงไป ก็เกิดเป็นรอยแผลยาวสามซุนในทันที เกิดเสียงดั่งปัง ผนังห้องของชะมดเซ็ดพลันแตกออกในพริบตา เผยให้เห็นชั้นไขมันสีขาว จากนั้นลำไต้กงหนึ่งก็ไหลทะลักออกมา

หม่าจู้เอ๋อตกใจ เขาโยนดาบตัดวิญญาณทิ้งทันที แล้วรีบโกยเอาลำไต้ยัดกลับเข้าไป "ไป ถอยไป" หันหน้าไปใช้หมัดกันหมาใหญ่ที่วิ่งกระโจนมาเพราะได้กลิ่น หลังจากที่ถูกหน่วยายอยู่พักใหญ่ หม่าจู้เอ๋อรั้งค้อยหยิบดาบตัดวิญญาณของมู่หวนฉิวมาดูอย่างละเอียด "ดาบนี้คมจริง คมกว่ามีดเชือดหมูของท่านพ่อมาก"

อย่ามองว่ามันสั้นเล็ก นี่เป็นดาบล้ำค่าหาได้ยากที่ตัดเหล็กได้ราวกับตัดดินโคลน จึงได้มีฉายาว่าดาบตัดวิญญาณ!

จะเทียบกับมีดเชือดหมูของหมาหย่งได้อย่างไรเล่า!

มู่หวนฉิวถลึงตาใส่หม่าจู้เอ๋อรั้ง แต่มิได้พูดอะไร

"เหม็นจริง!" ตัดถุงแบนนั้นออกมาแล้ว หม่าจู้เอ๋อรั้งก็เอาไปแตะจมูกดม กลิ่นคารพล้นลอยเข้าจมูก จนเขาเกือบจะโยนมันทิ้งไป

มู่หวนฉิวตกใจ ลองเอามาดมเช่นกัน แล้วกรีบทิ้งไปทันที ก่อนหันไปทำท่าจะอาเจียน

"บอกว่ามีกลิ่นหอมมิใช่หรือ" หม่าจู้เอ๋อรั้งมองหน้ามู่หวนฉิวอย่างสงสัย แล้วถามว่า "เจ้าเข้าใจอะไรผิดหรือไม่" พูดกลางลุกไปหยิบมันขึ้นมา

ใช้สองนิ้วจับมันเอาไว้ "เช่นนั้นข้าเอาไปทิ้งนะ!"

ดาบของมู่หวนชีวิตมเก็นไป เขาไม่ทันระวัง ทำให้ห้องของชะมดเช็ดเปิดเป็นรูใหญ่ ชะมดเช็ดตัวนี้คงขายไม่ได้ราคาแล้ว เขากลัวว่าท่านพ่อท่านแม่จะกล่าวโทษมู่หวนชีวิต จึงคิดจะทำลายซากเพื่อลบร่องรอย

"อย่านะ!" มู่หวนชีวิตพยายามกลั่นความพะอืดพะอมในทรวงอกไว้แล้วหันไปโบกมือห้ามหมาจู้เออร์ "อันนี้ล่ะ ไม่ผิดหรอก"

ในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยเขียนไว้เช่นนี้
"นี่..."

นี่มันทั้งคาวและเหม็นชัดๆ จะเป็นวัตถุดิบเครื่องหอมได้อย่างไร!
หมาจู้เออร์มองมู่หวนชีวิตอย่างไม่เข้าใจ แต่ไม่ได้พูดคำกั๊งซาออกมา

"ในหนังสือบอกว่า กลิ่นหอมจำนวนมากสภาพเริ่มแรกล้วนเหม็นหลังจากผ่านกระบวนการแล้วจึงจะมีกลิ่นหอม" นางพยายามย้อนคิดถึงคำพูดในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ย ซึ่งมู่หวนชีวิตก็ไม่เข้าใจเช่นกัน นางเพียงแต่พยายามที่จะท่องจำมา "ถูกต้องกลิ่นชะมดเช็ดนี้ต้องใช้ของเหลวที่ทำจากผงเปลือกหอยและขี้เถ้าแฉะเอาไว้ ทำให้กลิ่นเจือจางลงไปหลายพันเท่า แล้วจึงจะส่งกลิ่นหอมหวานออกมาได้"

มู่หวนชีวิตลุกขึ้นยืน ขยับสองขาที่ยอดตัวนั่งจนรู้สึกชาแล้ว ค่อยยื่นมือไปปรับถูกต้องมกลิ่นชะมดเช็ดที่เพิ่งตัดออกมาจากมือของหมาจู้เออร์

หลังจากดูคุดของเหลวเจือจางหลายพันเท่าแล้วก็จะหอมได้?

เหม็นก็คือเหม็น จะเปลี่ยนเป็นหอมได้อย่างไร ก็มีต่างจากฉีฉีในส้วมหลุม วางทิ้งไว้พันปีก็ยังเหม็นอยู่ดี แม้ว่าจะถูกสุนัขกินไป ถ่ายออกมาก็ยังเหม็นเช่นเดิม! คุดขี้มของเหลวเพียงไม่กี่ครั้งจะเปลี่ยนเป็น

หอมได้เช่นไร

ฟังคำพูดของมู่หวันฉิวแล้ว หม่าจู้เออร์ก็ส่ายหน้าไม่เข้าใจ
แต่มู่หวันฉิวเป็นดั่งนางสวรรค์ซึ่งอ่านตำราได้ คำพูดของนาง
หม่าจู้เออร์ก็ไม่กล้าสงสัยเช่นกัน

หม่าจู้เออร์ปิดปาก มองดูนางกัตรีมีฝีปากแน่นอย่างสงสัย พยายาม
อดทนกับกลิ่นน้ำสะอิดสะเอียนแล้วแกะถุงต่อมกลิ่นชะมดเด็ด

"เจ้าจะทำอะไร เดียวข้าทำเอง" แม้จะงุนงงอยู่ แต่หม่าจู้เออร์
ก็ทนเห็นใบหน้าอมทุกข์ของมู่หวันฉิวไม่ไหว

"ไม่ต้องหรอก พี่จู้จื่อไม่รู้ว่าต้องทำอะไร" มู่หวันฉิวส่ายหน้า
แล้วพูดต่อไปว่า "ช่วยหาเถาไม้เล็กๆ ให้ข้าสักกิ่งเถอะ"

หม่าจู้เออร์หมุนตัวกลับ เพียงชั่วครู่ก็หอบเอาเถาไม้มากองหนึ่ง

มู่หวันฉิวส่งเสียงหัวเราะพรวดออกมา

หม่าจู้เออร์มองนางอย่างงุนงง

"ไม่ต้องเยอะขนาดนั้น แค่กิ่งเดียวก็พอ" มู่หวันฉิวหยิบเถาไม้ที่มี
ขนาดพอดีออกมา แล้วหักเป็นท่อนเล็กๆ

เพียงชั่วครู่ มู่หวันฉิวก็นำเถาไม้มารัดถุงต่อมกลิ่นชะมดเด็ดจน
กลมดิก หลังจากมองอย่างกัลดกั้มแล้ว มู่หวันฉิวก็ไปจับลูกเจี๊ยบอีก

"ข้าทำเอง" หม่าจู้เออร์ยื่นมือไปจับมาสองตัว แล้วยื่นให้นาง
"เจ้าจะทำอะไร"

"ไม่เอาตัวนี้ เอาตัวที่ขนหางยาวตัวนั้น ข้าจะถอนขนสักเส้น" ได้ยิน
ไ้กลายพริ้วขนหางยาวตัวนั้นร้องจ๊ับๆ อยู่ในมือของหม่าจู้เออร์ เกรงว่า
เขาจะถอนขนหางมันจนเกลี้ยง มู่หวันฉิวจึงรีบเอ่ยปากพูดว่า "ไม่เอา

เยอะมาก สองเส้นก็พอ!"

"สิ่งนี้ใช้ประโยชน์อะไรหรือ" มองดูผู้หญิงตัวโตที่ดูดีสองด้านของขนหางไก่ ทำเป็นหลอกล่อเล็กๆ แล้วลองเป่า จากนั้นก็เสียบเข้าไปที่รูบนถุงต่อมกลิ่นชะมดเซ็ดที่ถูกรัดจนกลมดิก

"ดูเอาความชื้นด้านในออกมา แบบนี้จะแห้งได้เร็ว ทั้งยังไม่เปลี่ยนสภาพ" ผู้หญิงชี้ไปที่ใต้ชายคาบ้าน

หม่าจู้เออร์หยิบม้านั่งตัวเล็กมาแล้วเอาถุงต่อมกลิ่นชะมดเซ็ดที่ผู้หญิงใส่ไว้อย่างดีแล้วแขวนไว้ใต้ชายคาบ้าน

เขากระโดดลงมาตบปิดๆ มือ แล้วเหม่อมองไปยังชะมดเซ็ดที่ไล่ไล่ไหลทะลักออกมาออกตัว

"ข้าจะไปบอกท่านอาว่า ชะมดเซ็ดตัวนี้ข้าเป็นคนทำเสียหายเอง" คิดว่ากลัวเขาจะถูกตี ผู้หญิงจึงเอ่ยปากพูด นางกะพริบตาให้หม่าจู้เออร์อย่างขี้อ้อน "ถึงจะเสียใจอย่างไร ท่านอาคงจะไม่ตีข้าหรอก"

"ไม่ต้อง เดิมทีข้าก็เป็นคนทำเสียหายเอง ก็แค่ถูกท่านพ่อตีไม่กี่ทีเท่านั้น มือท่านพ่ออาจจะแข็งไปบ้าง แต่ไม่มีแรงเท่าใด ไม่เจ็บหรอก" หม่าจู้เออร์ส่ายหน้า "แต่เกรงว่าคงตัดเสื่อใหม่ให้เจ้าไม่ได้แล้ว" เขาอยากเห็นสภาพตอนที่ผู้หญิงใส่เสื่อใหม่

เสื่อใหม่?

เห็นหม่าจู้เออร์เป็นห่วงตนในเรื่องนี้ ผู้หญิงจึงปิดปากแอบหัวเราะ

3

ผู้หญิงชีวิตตกอาหารหมูมาจนเต็มตะกร้า แล้วแบกกลับมาอย่างยินดี ในตะกร้านอกจากพวกผักโขมและผักโขมหินที่หมูกินแล้ว นางยังเด็ดดอกไม้มากองหนึ่ง คิดว่าจะกลับไปลองดูว่าจะนำไปแช่ขี้ผึ้งได้หรือไม่ ในตำราวิชาการปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยพูดถึงการย่าง คั่ว อบ บด ละลายน้ำ และอื่นๆ ซึ่งนางไม่เข้าใจแม้แต่หน่อย มีเพียงการใช้ของเหลว ที่ได้จากการแช่ดอกไม้มาทำเป็นขี้ผึ้งที่นางยังพอเข้าใจได้บ้าง

บนเขาก็มีดอกไม้ขึ้นเต็มไปหมด นางเองยังมีเวลาในการทดลอง หากสำเร็จจริง เมื่อแลกเปลี่ยนเงินมาได้ แม้เพียงแค่น้อยนิด ก็จะสามารถช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่ของหม่าจู้เอ๋อร์ได้บ้าง อย่างน้อยนางก็มีใช้คนอยู่หนึ่งที่เอาแต่นั่งกินนอนกิน

"พี่จู้จื่อ" เจอหม่าจู้เอ๋อร์เข้ากลางทาง ผู้หญิงก็มีใบหน้าเบิกบาน รวดดอกไม้ หม่าจู้เอ๋อร์รักนางมาก แม้ว่านางจะมีรูปร่างเล็ก แต่ก็เคย

ฝึกการต่อเยาะจากอาจารย์สอนนรยุทธ์มาบ้าง แปกผักแค่นี้ไม่นับว่าหนักอะไร แต่หม่าจู้เอ๋อร์ก็ไม่วางใจ ขอเพียงเขาไม่มีงาน ก็มักจะออกมารับนางเสมอ สองมือของมู่หวันฉิวแบกตะกร้า ก่อนยิ้มเดินเข้าไปหา "พี่จู้จื่อมารับข้าวอีกแล้วหรือ ข้าไม่เห็นเหนื่อยแม้แต่น้อย"

หม่าจู้เอ๋อร์รับตะกร้าที่นางแบกไว้บนหลังอย่างเงียบๆ สีหน้ากลัดกลุ้มอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

"พี่เป็นอะไร" มู่หวันฉิวรับรู้ถึงบรรยากาศที่ผิดปกติได้ร่างๆ นางจึงหยุดยืนนิ่งในทันใด

"เดินไปทางนี้" หม่าจู้เอ๋อร์แบกตะกร้าขึ้นหลัง แล้วดึงมือนาง เดินไปตามทางลาดเล็กๆ หลังเขาโดยไม่พูดอะไร

"พี่จู้จื่อ" หม่าจู้เอ๋อร์จูงมือนางเป็นครั้งแรก มู่หวันฉิวขัดเขินอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกว่ามือของหม่าจู้เอ๋อร์มีแรงมาก จึงยอมแพ้ในที่สุด ปากก็ยังถามไม่หยุดว่า "พี่จู้จื่อจะพาข้าไปที่ใดหรือ"

จนกระทั่งไปถึงทางเลี้ยวที่อยู่นิ่งแล้ว หม่าจู้เอ๋อร์จึงหยุดเดิน หลังจากวางตะกร้าลง เขาก็จ้องหน้ามู่หวันฉิวอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หมุนตัวไปหยิบห่อผ้าสีฟ้าห่อหนึ่งหลังต้นไม้ใหญ่ออกมายื่นให้นาง

"เดินไปตามทางเส้นนี้ ข้ามเขาสองลูกก็จะเป็นทางหลวง ท่านพ่อบอกว่าเดินตามถนนใหญ่ไปทางตะวันตกก็จะเจอเมืองผิงเฉิง เจ้า...!" เขากลืนน้ำลายลงคออย่างแรง "รีบไปเถอะ!"

"พี่จู้จื่อ!" มู่หวันฉิวเรียกด้วยเสียงเสียวเสียวสลด ใบหน้าเล็กซีดขาวในทันที "พี่จู้จื่อไม่ต้องการข้าแล้วหรือ ท่านอาทักบหาหญิงก็ล้วนไม่ต้องการ

ข้าแล้วว?" นางคว่ำตัวหมาจู้เออร์เอาไว้ "พี่บอกเองมิใช่หรือว่า ขอเพียง
ย้ายินดี จะอยู่ไปชั่วชีวิตก็ได้"

เมื่อมีความอบอุ่นของครอบครัวแล้ว นางก็กลัวเหลือเกินที่จะต้อง
เดินไปอย่างโดดเดี่ยว อยู่ในป่าเขาสูงใหญ่กับชีวิตระหกระเหิน เรียกฟ้า
ฟ้าไม่ขานรับ เรียกดิน ดินไม่ขานตอบเสียอย่างนั้น แม้ว่าจะต้องไป
ก็ต้องให้เวลานางเตรียมตัวบ้างจึงจะถูก!

"ข้า..." หมาจู้เออร์อดกลั้นจนหน้าแดง ในดวงตาดำเต็มไปด้วย
ความเจ็บปวดสิ้นหวัง เขาสะบัดมือหมุนวนชีวออกทันใด แล้วโน้มตัวลง
หยิบดินขึ้นมากำมือหนึ่งปายไปบนหน้านาง "ท่านแม่กำชับข้าว่า
ใบหน้าของเจ้าทำให้คนคิดไม่ดีได้ง่ายที่สุด ให้ข้าทำซีเถ่าให้เจ้า"

"พี่จู้จื่อ..." หมูหวนชีวผลึกเขาออก เห็นเขาตะลึงไป ก็จับแขนเขาไว้
อีกครั้ง "พี่จู้จื่อบอกข้าสิ ทำไมกัน"

"มีขุนนางใหญ่สองคนในชุดสีน้ำเงินเข้มขลิบแดง สวมหมวกสูงใบ
โตเพิ่งเข้ามาในหมู่บ้าน" สะบัดมือหมุนวนชีวแล้ว หมาจู้เออร์ก็ปิดผงฝุ่น
บนมือไปบนเสื้อผ้าแล้วแสดงท่าทาง "พวกเขาบอกว่ากำลังตามหา
บุตรสาวขุนนางต้องโทษที่หลบหนีคนหนึ่งอยู่ ทั้งยังถามคนในหมู่บ้านว่า
มีคนแปลกหน้ามาบ้างหรือไม่"

เป็นพวกมือปราบ!

ฟังคำบรรยายของหมาจู้เออร์แล้ว หมูหวนชีวก็สิ้นเหมือนถูกฟ้าฟาด
ไปทั่วร่าง นางยืนโงงเงน แทบจะล้มทั้งยืน ทว่ากลับถูกหมาจู้เออร์
ประคองเอาไว้

"คนในหมู่บ้านพูดว่าอย่างไร" หมูหวนชีวสงบจิตใจลงได้บ้างแล้ว

นางจึงฝันตัวเองถามอย่างสงบนิ่ง

"คนในหมู่บ้านลั่นพูดว่าเจ้าก็คือบุตรสาวขุนนางต้องโทษคนนั้น..."
เขานิ่งเงียบไปชั่วครู่ "หัวหน้าหมู่บ้านบีบให้ท่านพ่อท่านแม่มอบตัวเจ้า
ออกไป"

"ข้า..." มู่หวนชีวิพูดไม่ออก นางเป็นบุตรสาวของขุนนางต้องโทษ
จริงๆ

แต่ในจิตใจสำนึก นางไม่ยอมให้ครอบครัวหม่าจู่เอ๋อร์รู้ชาติกำเนิด
ที่ไม่ดีของนางเลยสักนิด

"คนในหมู่บ้านลั่นพูดกันว่า หากเจ้าถูกจับกลับไป ไม่ตายก็ต้องถูก
ลงโทษอย่างหนัก จากนั้นจะต้องถูกส่งเข้าไปในช่อง เป็นนาง...
นางอะไรนะ..." หม่าจู่เอ๋อร์เกาหัว "ท่านแม่บอกว่าที่นั่นเป็นสถานที่
ต่ำทรมานอย่างมาก เป็นสถานที่ที่สตรีถึงแม้ต้องตายก็ให้ไปไม่ได้!"

นางโคมขุนนาง!

มู่หวนชีวิราวกับถูกสูบเลือดไปในทันใด แม้แต่ริมฝีปากก็ยังซีดขาว
นางรู้สึกราวกับฟ้าดินหมุนวน ดีที่จับมือของหม่าจู่เอ๋อร์ไว้แน่นจึงมีได้
ล้มลงไป

ชาตินี้ตื่นมา นางก็พยายามดิ้นรนอย่างเต็มที่ นางไม่กลัวความลำบาก
ไม่กลัวความเหน็ดเหนื่อย ไม่กลัวว่าจะไม่มีที่พึ่ง ไม่กลัวกระทั่งเสื้อผ้าหยาบ
อาหารซีด ชีวิตบ้านป่าเมืองเขาที่ต้องทำงานลำบากทั้งวันทั้งคืน

ขอเพียงนางสามารถหลุดพ้นจากชะตาชีวิตหญิงคณิกาในชาติก่อน
แล้วได้มีชีวิตเหมือนกับคนทั่วไป!

แต่โชคชะตาก็เหมือนมือใหญ่ที่ไร้เงา และเหมือนนักบวกล้อที่นาง

ไม่อาจเปลี่ยนรอยทางได้ กำลังใช้อำนาจอันยิ่งใหญ่ผลักดันกลับมาหา
นาง ไม่ว่าจะนางจะดิ้นรนเพียงใด ก็จะดึงให้นางกลับมาในเส้นทางเดิม
ให้ได้ ไม่ยอมปล่อยให้นางได้ไกลห่าง ทั้งไม่ยอมให้นางถูกสะบัดออกจาก
วงล้อมแห่งโชคชะตา

"ท่านแม่รู้ว่าเจ้าออกมาเก็บอาหารหมู จึงให้ข้าแอบมาส่งเจ้าหนีไป
ท่านแม่บอกว่าชื่อนั้นถึงเจ้าตายก็ไปไม่ได้เด็ดขาด" รู้สึกว่าผู้หญิงนั้น
ลึบเนียนเยือก หม่าจู้เออร์พลันร่างสะท้าน เขาพลิกมือจับตัวนางไว้ทันใด
"พอ...พอเจ้าเป็นคนเลวจริงหรือ"

"ข้า..." ผู้หญิงนั้นริมฝีปากสั่นเทา ในดวงตาเต็มไปด้วยน้ำตา จากนั้น
ก็ราวกับเปิดประตูเขื่อน น้ำตาพลันไหลลงมาอย่างห้ามไม่อยู่

เป็นคนมาถึงสองชาติ กลับเป็นครั้งแรกที่นางเกลียดตัวเองที่มีบิดา
เป็นนักโทษ

นางไม่กลัวที่จะบอกว่าบิดาเป็นใคร แต่นางกลัวว่าจะทำลาย
ภาพลักษณ์โสปริสุทธ์ของนางในใจครอบครัวของหม่าจู้เออร์ โลกนี้
ใครจะคิดว่านางเป็นคนเลวก็ได้ แต่ครอบครัวหม่าจู้เออร์ไม่ได้!

อย่างไรเสียก็เป็นพวกเขาที่ทำให้นางรับรู้ว่าโลกใบนี้ยังมีความอบอุ่น
อยู่ นางเห็นพวกเขาเป็นดังญาติสนิทแล้ว ต่อให้ไปไกลสุดหล้าฟ้าเขียว
นางก็หวังว่าในใจครอบครัวของหม่าจู้เออร์ นางจะยังคงเป็นเด็กสาว
ที่ดงาม บริสุทธ์ และมีใจเมตตา

"เจ้าอย่าร้องไห้" ในสายตาของหม่าจู้เออร์ เด็กสาวตรงหน้าเข้มแข็ง
ตลอดเวลา แม้ว่าจะเจ็บจะทุกข์เพียงใด นางก็จะกัดฟันทน เขาไม่เคยเห็น
นางร้องไห้เช่นนี้มาก่อน ย่อมตกใจจนทำอะไรไม่ถูก จึงยกมือที่

หยาบกระด้างใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาให้นาง "เจ้ามิใช่คนเลว เจ้าเป็นคนดี ท่านแม่ก็บอกว่าเจ้าไม่ใช่คนเลว...เจ้าก็อย่าร้องไห้อีกเลย เป็นข้าที่ไม่ดีเอง ที่จริงท่านแม่ไม่ให้ข้าถาม" คำพูดนั้นมาโดยไม่ได้เรียบเรียง "ข้าไม่ดีเอง ทั้งหมดนี้เป็นเพราะข้าไม่ดีเอง..."

"จริงหรือ" มู่หวันฉิวสะอื้นพร้อมกับเงยหน้าขึ้น "อาหญิงพูดว่า ข้ามิใช่คนเลวจริงหรือ"

"อืม..." หม่าจู้เอ๋อร์พยักหน้าอย่างแรง "เจ้าดูสิ นี่ก็คืออาหารแห้ง และเสื้อผ้าที่ท่านแม่ให้ข้าเอามาให้เจ้า"

หม่าจู้เอ๋อร์ก็มหน้าลงจะแกะห่อผ้าให้นางดู

มู่หวันฉิวกลับกดมือเขาเอาไว้ "แล้วท่านอาล่ะ? ท่านอาว่าอย่างไรบ้าง"

"ท่านพ่อ..." หม่าจู้เอ๋อร์ชะงักไป "ท่านพ่อบอกว่าเจ้าเป็นเด็กที่มีชีวิตลำบาก..."

"จริงหรือ! ท่านอาไม่ได้ว่าข้าเป็นคนเลวแน่หรือ" น้ำตายังไม่ทันแห้ง มู่หวันฉิวก็ฉีกปากยิ้ม กระนั้นน้ำตาก็ยังคงไหลลงมาอย่างมีอาจควบคุมได้

"ใช่แล้ว ท่านพ่อบอกว่าเจ้าไม่ใช่คนเลว เจ้าอย่าได้ร้องไห้อีกเลย" หม่าจู้เอ๋อร์ยิ้มอย่างรั้นใจ

"ข้าไม่ได้ร้องไห้ ข้าดีใจ เหนะๆ" มู่หวันฉิวเปล่งเสียงหัวเราะที่ไม่น่าฟังยิ่งกว่าเสียงร้องไห้ "ท่านอากับอาหญิงล้วนไม่จริงเกียจข้า ล้วนบอกว่าข้าเป็นคนดี เหนะๆ..."

มองเห็นน้ำตาพร้อมรอยยิ้มของมู่หวันฉิวแล้ว หัวใจของหม่าจู้เอ๋อร์ก็พลันบีบตัวแน่น ความแสบนั้นเสียดแทงทะลุคอหอย เขารับเพื่อนหน้าหนี

ไม่ให้นางเห็นม่านน้ำที่ทะลักขึ้นมาในดวงตาของตน

เขาเป็นชาย...จะร้องไห้ไม่ได้

มองดูท่าทางอึดอัดของเขา มู่หวันซิวก็ก้มหน้าลงแก้ห่อผ้า
"อาหญิงเตรียมอาหารแห้งให้ข้า?"

"วันนี้ที่บ้านไม่ได้มีอาหารแห้ง..." หม่าจู้เออร์แอบเช็ดน้ำตา
พูดเสียงดัง "ก็เลยเหลือแค่ของเก่าพวกนี้ ท่านแม่เอามาให้เจ้าหมดเลย"
แล้วซีไปทีเสื้อผ้าเก่าชุดหนึ่งที่ชักจนซีด "ท่านแม่เพิ่งเย็บแก้ ให้เจ้า
ไว้เปลี่ยนระหว่างทาง"

"อืม พี่จู้จื่อช่วยขอบคุณอาหญิงแทนข้าด้วย" มู่หวันซิวพยักหน้า
อย่างแรง มือก็สัมผัสถุงของแห้งชิ้นหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจ นางจึงพลิกเปิดเสื้อ
ขึ้นดู ได้เห็นซองเงินอี่แปะเอาไว้สองซอง "ของสิ่งนี้!"

มู่หวันซิวเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ นางจำได้อย่างชัดเจน เงินนี้
เป็นของล้ำค่าที่เป็นเงินก้นหีบของครอบครัวหม่าจู้เออร์ ซ่อนอยู่ใน
ไทรกระเบื้องสีดำใบหนึ่งซึ่งซ่อนอยู่ในตู้ที่ห้องตะวันออก ท่านแม่ของ
หม่าจู้เออร์มักจะแอบปิดประตูหน้าต่าง แล้วเอาออกมาแอบอยู่หลายรอบ

"อันนี้ให้เจ้าเอาไว้ใช้ระหว่างทาง"

"อาหญิงก็ให้เหมือนกัน?" มู่หวันซิวถามต่อ

"ต้องเดินทางไกลขนาดนั้น อาหารแห้งแค่นี้ไม่พอหรอก..."
หม่าจู้เออร์พูดกลบเกลื่อน "ทั้งหมดสองซองครึ่ง เจ้าก็ใช้ประหยัดสักหน่อย
ไปถึงเมืองผิงเจิงแล้ว ก็คอยดูว่ามีคนใจดียอมรับเจ้าบ้างหรือไม่"

"พี่จู้จื่อ..." มู่หวันซิวริมฝีปากสั่น "พี่ขโมยเงินอาหญิง" เห็นหม่าจู้เออร์
หน้าขึ้นสีไม่พูดจา นางก็หยิบเงินขึ้นมาแล้วมัดคืนให้หม่าจู้เออร์

"เอากลับไปคืนอาหุณงเถอะ นี่ถือเป็นชีวิตของอาหุณง ถ้าหากอาหุณง
รู้เข้าจะต้องเสียใจมากเป็นแน่"

เงินสองพวงครั้งนี้ไม่ถือว่ามาก ก็แค่เพียงสองตำลึงเงินครึ่งเท่านั้น
แต่นี่กลับเป็นทรัพย์สินทั้งหมดของหมาจู้เออร์ ถือเป็นเงินก้อนหีบที่เมีย
หมาหย่งเก็บทีละเล็กทีละน้อยมาหลายปี!

"ข้ากับท่านพ่อล่าสัตว์แลกเงินมาได้ ในบ้านก็หาได้ขาดของกินไม่"
หมาจู้เออร์แยงเงินมา แล้วก็ม้วนเข้าไปในห่อผ้า ผูกห่อผ้าให้นาง
เป็นอย่างดี "เจ้าตัวลำพังคนเดียว อยู่นอกบ้าน จะไม่มีเงินได้อย่างไร"

"แต่ว่า..."

"เจ้าวางใจเถอะ กลับไปแล้วข้าจะขยันขึ้น ขอแค่เก็บพินให้มาก
หน่อยค่อยนำมาแลกเงินให้ท่านแม่ใช้ ท่านแม่ต้องดีใจมากเป็นแน่
แต่ว่า..." เขาสีหน้าเศร้าลง "เจ้าเดินทางคนเดียวต้องระวังตัว อย่าได้
ถูกใครจับส่งไปที่..."

แม้จะไม่รู้ว่าช่องคือสถานที่เช่นไร แต่เมื่อหมาจู้เออร์คิดถึงตอนที่
ท่านแม่พูดถึงคำนี้แล้ว ใบหน้านั้นกลับดูจริงจัง เพียงเท่านั้นเขาก็รู้ได้
ทันทีว่า ที่นั่นมีสถานที่ดีแน่นอน ต้องเป็นสถานที่ที่ต่อให้มู่วันทัน
ตายก็จะถูกส่งตัวไปมิได้!

มู่วันทันพลันตัวสั่น นางคิดถึงโชคชะตาเลวร้ายของตัวเอง
ในชาติก่อนก็ได้แต่ขบฟันแน่น "ได้ ข้าจะพกเอาไว้!" นางเงยหน้าขึ้นมอง
หมาจู้เออร์ "บอกอาหุณงกับท่านอาด้วยว่า บุญคุณอันยิ่งใหญ่ของ
พวกท่าน ข้าจะไม่มีทางลืมชีวิต!"

"เจ้ารีบไปเถอะ พ้ามืดแล้วจะเดินทางลำบาก" เห็นนางไม่ปฏิเสธอีก

หม่าจู้เออร์ก็มีสีหน้าสบายใจขึ้น จึงเงยหน้ามองฟ้า "เดิมทีเส้นทางตรงปากทางหมู่บ้านจะเดินทางสะดวกและใกล้กว่า แต่ทางเส้นนั้นคนสัญจรไปมามาก ท่านพ่อเกรงว่าเจ้าจะถูกขุนนางสองคนนั้นจับตัวเข้า จึงให้เจ้าเดินทางเล็กนี้ ถึงแม้จะเดินทางลำบากสักหน่อย แต่ว่าปลอดภัยกว่า"

"อืม" มู่หวันฉิวรับห่อผ้าที่หม่าจู้เออร์ยื่นมาให้ แล้วพยักหน้าอย่างแรง เดินไปได้สองก้าว นางก็หันกลับมาเรียกเขาอีกครั้ง "พี่จู้จื่อ..."

"อืม"

"ข้าวางแผนจะไปที่เมืองซั่วหยาง หาโรงชุบ แล้วเป็นนักปรุงเครื่องหอม"

"เจ้าทำได้แน่นอน" นึกถึงเรื่องที่มู่หวันฉิวรู้เรื่องต่อมกลืนชะมดเข็ดและรู้หนังสือแล้ว หม่าจู้เออร์ก็พยักหน้าให้กำลังใจอีกฝ่าย จากนั้นแววตาของเขาก็สลดลง ภูมือสองข้างที่เต็มไปด้วยเนื้อด้าน "แต่น่าเสียดายที่ข้านอกจากล่าสัตว์แล้ว ก็ไม่รู้เรื่องอะไรเลย" ในน้ำเสียงของเขาฉายแววเศร้าสลด ก่อนเงยหน้าขึ้นทันใด "ในหมู่บ้านมีนักบวชออกจากริภาคมาคคนหนึ่ง ได้ยินว่าเขามีวรยุทธ์สูงส่ง เพียงใช้มือข้างเดียวก็สามารถยกกระดานหินใบใหญ่ทางตะวันออกของหมู่บ้านได้ ข้าจะไปขอให้เขาสอนวรยุทธ์ให้ รอจนฝึกได้แล้วก็จะไปหาเจ้าที่ซั่วหยาง ดูซิว่าใครจะล้ำรังแกเจ้าอีก!"

"ได้ ข้าจะรอพี่จู้จื่ออยู่ที่ซั่วหยาง" มู่หวันฉิวพยักหน้า "ข้าจะตั้งใจเรียนวิชาปรุงเครื่องหอม ภายหน้าเมื่อได้เงินก้อนใหญ่แล้ว จะมารับท่านกับท่านอาและอาหญิงไปอยู่กันอย่างสุขสบายด้วย"

หม่าจู้เออร์พลันฉีกปากยิ้ม ยิ้มไม่น่าดูเสียยิ่งกว่าร้องไห้

ผู้หญิงชีวิตปวดใจ แต่ก็หมุนตัวไปทันที
 หม่าจู้เออร์เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ จึงตะโกนไล่หลังนางว่า
 "ถูกต้องมกลิ่นชะมัดเซ็ดตากลมแห้งซำก็เอามาให้เจ้าแล้ว เจ้าไปถึงเมือง
 ผิงเฉิงแล้วก็ขายมันไปเถอะ"

ผู้หญิงชีวิตตกตะลึง จากนั้นก็เม้มริมฝีปากแน่น ไม่ให้น้ำตา
 ไหลลงมา

หม่าจู้เออร์เอาของมีค่าทั้งหมดในบ้านยึดใส่ห่อผ้าใบนี้ แแบมันไว้
 ผู้หญิงชีวิตพลันรู้สึกว่ามันหนักอึ้ง

คิดถึงต่อมกลิ่นชะมัดเซ็ดขึ้นนั้น ผู้หญิงชีวิตก็คิดถึงดาบตัดวิญญาณ
 ยาวสามซุนของนาง คิดถึงแววตาปรารถนาในครั้งแรกที่หม่าจู้เออร์
 ได้เห็นมัน

เพราะนั่นเป็นสิ่งเดียวที่ท่านพ่อเหลือไว้ให้ ในตอนนั้นทั้งที่รู้ว่า
 หม่าจู้เออร์ชอบเพียงใด นางก็ตัดใจให้ไม่ลง แต่ตอนนี้ไม่เหมือนกัน
 นางเดินทางไปไกล หนทางวางเลื้อยอย่างมาก เป็นตายก็ยากจะคาดเดา
 บอกว่าจะหาเงินก้อนใหญ่กลับมา แต่นางไม่รู้เลยว่าจะมีชีวิตรอดกลับมา
 เจอหม่าจู้เออร์ ได้เจอครอบครัวเรียบง่ายเช่นนี้อีกหรือไม่ ทิ้งไว้ให้
 หม่าจู้เออร์เป็นที่ระลึกก็ยังดี

"อันนี้ให้พี่จู้จ้อ" ผู้หญิงชีวิตหยิบดาบตัดวิญญาณออกมา แล้วเดิน
 กลับมาสองสามก้าวยื่นให้แก่เขา "รอพี่ตีกรรมแล้วคงจะได้ใช้มัน"
 นางพยายามเค้นรอยยิ้มพูดล้อเขา "พี่อย่าได้เห็นว่ามันเล็กเป็นอันขาด
 นี่เป็นดาบล้ำค่าที่มีชื่อในยุทธภพ ชื่อว่าตัดวิญญาณ พี่อย่าได้เอามันไป
 ใช้เชือดหมูเด็ดขาดนะ"

หม่าจู้เอ๋อร์ตะลึงไป จากนั้นดวงตาดำก็เปล่งประกายราวกับเพชร ระเบียบระเบียบได้แสงตะวัน เขายื่นมือไป แต่ก็ชะงักลงทันใด ก่อนผลึกดาบ ล้ำค่ากลับคืน "ท่านพ่อล่าสัตว์ มีดล่าสัตว์ใหญ่ๆ เล็กๆ ในบ้านก็มีแล้ว สีห้าด้าม ดาบเล็กกะทัดรัดนี้ เจ้าพกไว้ดีกว่า ระหว่างทางจะได้เอาไว้ใช้ ป้องกันตัว"

"อาหญิงบอกว่า ข้าเป็นลูกผู้หญิง พกมีดติดตัวตลอดเวลาไม่ดี" นางกวัดแกว่งไม้เท้าขนาดใหญ่เท่าลำแขนยาวสามมือที่มือถืออยู่ "ข้ามีไม้ตุงที่พี่ทำให้ข้าอันนี้ก็พอแล้ว"

"ข้าไม่เอา" หม่าจู้เอ๋อร์พูดออกมาอย่างยากเย็นแล้วก็เปื้อนหน้าหนี ไม่พยายามมองดาบล้ำค่าที่ทำให้เขาค้นในหัวใจและรักจนวางไม่ลง นางเป็นหญิงเดินทางตามลำพัง จะไม่มีของป้องกันตัวได้อย่างไร

"พี่จู้จื่อ!" มู่หวนซิวเรียกเขาอย่างไม่พอใจ "ข้าแค่นี้พี่ไว้เป็นที่ระลึก"

เห็นหม่าจู้เอ๋อร์หันหน้ากลับมา นางจึงพูดอย่างเง้งอนอีกว่า "ข้ากลัวว่าพอพี่จู้จื่อโตขึ้นแล้วหน้าตาเปลี่ยน ยามที่เจอหน้ากันข้าจะ จำไม่ได้ ถึงตอนนั้นแค่พี่เอาดาบนี้ออกมาเป็นหลักฐาน ข้าก็จำได้แล้ว"

"แต่ว่า..." หม่าจู้เอ๋อร์กัดริมฝีปาก

"พี่จู้จื่อเก็บไว้ให้ดี ข้าไปละ" มู่หวนซิวโยนดาบไปตรงเท้าของ หม่าจู้เอ๋อร์ แล้วหมุนตัวเดินจากไป

มองดูเงาร่างของมู่หวนซิวไกลออกไป ภาพเบื้องหน้าหม่าจู้เอ๋อร์ พลันพร่ามัว เขาย่อตัวลงช้าๆ หยิบดาบตัดวิญญาณตรงเท้าขึ้นมา ก่อนจะลูบด้ามดาบที่อ่อนนุ่มนั้นเบาๆ ตรงนั้นยังมีความเย็นเยือกจากมือ นางหลงเหลืออยู่

ทันใดนั้นหมาจู้เออร์ก็เก็บดาบ ลุกขึ้นทันทีแล้วรีบวิ่งตามไป
 ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบมาจากทางด้านหลัง มู่หวนฉิวพลันหัวใจ
 เต็มแรง นางกำไม้ตีสู่ในมือไว้แน่น ก้อนค่อยๆ หันหน้ามา
 เป็นหมาจู้เออร์ที่วิ่งตามมา!

"วิ่งช้าหน่อย ระวังเดี๋ยวจะหกล้ม" มู่หวนฉิวรีบเข้าไปหา "พี่ยังมีเรื่องอะไรอีกหรือ"

"ข้าจะส่งเจ้าไปผิงเชิง" หมาจู้เออร์พูดอย่างหนักแน่น "ทางนี้ยังต้อง
 ข้ามเขาอีกสองลูก ข้างหน้าล้วนเป็นป่า เจ้าไปคนเดียวข้าไม่วางใจ!"

"แต่ว่า..."

"ไปเถอะ" หมาจู้เออร์ไม่ยอมให้นางพูดอีก รีบลากตัวนางเดินไป
 ข้างหน้า

"ไม่ได้!" มู่หวนฉิวยืนนิ่งอยู่กับที่ "ท่านอาภิวรรณหาที่จู้เออร์ไม่เจอ
 ต้องร้อนใจมากเป็นแน่!"

ที่สำคัญไปกว่านั้น นางเป็นบุตรสาวของขุนนางต้องโทษ ทางที่
 จะไปนี่ยอมอันตรายมาก เป็นตายยังมีอาจู้ นางไม่ยอมสร้างความ
 เดือดร้อนให้กับเด็กหนุ่มผู้มีชีวิตเรียบง่ายและเห็นนางเป็นเหมือนน้องสาว
 ร่วมสายเลือดเช่นนี้

นางเป็นเด็กกำพร้าคนหนึ่ง ตายแล้วก็แล้วไปเถอะ เหตุไฉนยังต้อง
 ทำให้หมาจู้เออร์เดือดร้อน และทำให้ครอบครัวหมาหย่งต้องเดือดร้อน
 ด้วย สามารถอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ในเขาที่เรียบง่ายเช่นนี้ ทำให้นาง
 ได้สัมผัสถึงความอบอุ่นของการมีบ้านอีกครั้ง นางก็พอใจแล้ว

"เจ้าวางใจเถอะ ข้าไม่หลงทางหรอก ตอนสืบขบข้าเคยตาม

ท่านพอไปเมืองผิงเฉิงครั้งหนึ่ง" เห็นมู่หวนฉิวยังไม่ยอมเดิน หม่าจู้เอ๋อร์ก็ร้อนใจจนหน้าขึ้นสี "ตอนนี้ตายมากแล้ว พวกเรารีบไปกันเถอะ ระวังหัวหน้าหมู่บ้านจะตามมาถึงที่นี่"

"ไม่ได้ พี่จู้จ้อต้องรีบกลับไป ท่านอาท้ออาหญิงคงจะร้อนใจแยะแล้ว!"

"จู้จ้อ...จู้จ้อ..."

"จู้จ้อ...จู้จ้อ..."

ระหว่างที่จู้จ้อวิ่งกันนั้น เสียงแม่ของหม่าจู้เอ๋อร์ก็ดังมาจากด้านหลังของภูเขา ระหว่างนั้นก็ยังมีเสียงของคนอื่นๆ ในหมู่บ้านดังปะปนมาด้วย

"แยะแล้ว ท่านแม่ตามมาแล้ว!" หม่าจู้เอ๋อร์สีหน้าเปลี่ยนไปทันใด "ต้องเป็นหัวหน้าหมู่บ้านที่บีบให้ท่านแม่มาตามหาพวกเราแน่นอน!" เขาจุดมือหวนฉิวไว้แน่น "พวกเรารีบไปกันเถอะ ข้ากว่านี่จะไม่ทันการณ์"

"ไม่ได้!" มู่หวนฉิวสะบัดมือเขาอย่างแรง

"เจ้า!" หม่าจู้เอ๋อร์ร้อนใจจนหน้าเครียด เส้นเอ็นเขียวปูดขึ้นที่หน้าผาก

"พวกเราหนีไม่พ้นหรอก" มู่หวนฉิวชี้ไปที่ยอดเขา "แค่พวกเขาเฝ้าอยู่บนยอดนั้น ก็เห็นทางเส้นนี้ได้แล้ว!"

"แล้วจะทำอย่างไรดี" หม่าจู้เอ๋อร์หันหน้าไปมองบนยอดเขา สิ่งที่มู่หวนฉิวพูดไว้ไม่ผิดแม้แต่บ่อย

"เอ่อ..." มู่หวนฉิวก้มหน้าคิดสักครู่ "ข้าจะซ่อนตัวก่อน พี่จู้จ้อก็ล่อพวกเขาไปทางอื่น"

"ข้า..." หม่าจู้เอ๋อร์ลั้งเลใจ

"เร็วเข้า ชักช้าจะไม่ทันการณ์!" มู่หวันชิวสั่งการอย่างเด็ดขาด แล้ว
ซีไปยั้งตะกร้าแบกหลังที่อยู่ไม่ไกล "พี่ก็บอกว่าออกมาเก็บอาหารหมูเถอะ"

หม่าจู้เอ๋อร์รับคำทันควัน แล้วหันมาจุดตัวมู่หวันชิวเอาไว้ "เร็วเข้า
เจ้าไปหลบหลังต้นไทรหวาน* ต้นนั้นก่อน ตรงนั้นมีหลุมเล็กๆ อยู่
หลุมหนึ่ง"

เมื่อเอากิ่งไม้บังตัวมู่หวันชิวดีแล้ว หม่าจู้เอ๋อร์ก็หยิบตะกร้าแบกหลัง
ขึ้นมาแล้วพูดเสียงเบา "เจ้าซ่อนตัวอยู่ที่นี่ก่อน รอข้าล่อพวกเขาไปแล้ว
จะกลับมาส่งเจ้า"

"อืม" เวลาหม่าจู้เอ๋อร์ดี้อันจะเป็นเหมือนวัว กลัวว่าเขาจะไม่ยอมไป
มู่หวันชิวจึงรับปากอย่างรวดเร็ว

"เวลาแค่ชั่วครู่ นึกว่าเจ้าไปตายที่ใดแล้ว หาอย่างไรก็ไม่เจอ"
ทันทีที่เจอหม่าจู้เอ๋อร์เดินมามีเหงื่อท่วมตัวอยู่บริเวณยอดเขา เมีย
หม่าหย่งก็ถามขึ้นทันที ก่อนจะเหลือบมองไปทางด้านหลังของเขา
เมื่อไม่เห็นมู่หวันชิว นางก็ถอนหายใจยาวออกมา

"ไปเก็บอาหารหมูมา" หม่าจู้เอ๋อร์ยื่นตะกร้าแบกหลังให้มารดา
แล้วมองไปยังเมียหลิ่หมาจื่อและเมียหัวหน้าหมู่บ้านที่ยืนอยู่ข้างกาย
มารดา "หลังเขานี้ไม่ค่อยมีคนมา ผักสุยซ่ายจึงทั้งใหญ่ทั้งอ้วนนัก"

"มีแค่เจ้าคนเดียวหรือ" เมียหัวหน้าหมู่บ้านมองไปทางด้านหลัง
ของเขา แล้วเหลือบมองทางเล็กที่ทะลุไปยังนอกเขา "เจ้าไม่ได้พาน้องสาว
มาด้วยหรือ"

"น้องสาวอยู่บ้าน ใช้ขนแฉงคอมม้าถักถุงหอมอยู่นะ" เขามองหน้า

* ต้นไทรหวาน (Keteleeria fortune) เป็นพืชตระกูลสน จัดอยู่ในประเภทไม้ไม่ผลัดใบ เมื่อเติบโตเต็มที่จะสูงถึง
30 เมตร ลำต้นมีเส้นรอบวงมากกว่า 1 เมตร

เมียดลี้หมาจื่อ "ก่อนหน้าจะไปเอายาที่บ้านท่านบ่า เห็นท่านบ่าถักได้สวย นางก็เลยชอบ"

เมียดลี้หมาจื่อมองเมียดลี้หมาจื่อ

"แม่หนูนั่นมีฝีมือ พอเห็นข้าถัก ก็ร้องอยากจะทำบ้าง แต่ไม่นาน ก็ทำเป็นแล้ว ทั้งยังถักได้สวยดีด้วย"

"อ้อ" เมียดลี้หมาจื่อพยักหน้า แล้วหันไปทางหม่าจู่เอ๋อร์ "นางไม่อยู่บ้าน ในหมู่บ้านมีขุนนางใหญ่มา อยากจะพบนาง ข้ากับแม่ เจ้าคิดว่านางขึ้นเขามากับเจ้าเสียอีก"

หม่าจู่เอ๋อร์มองเมียดลี้หมาจื่อแล้วพูดอะไร

หม่าจู่เอ๋อร์เป็นน้ำเต้าเปิดปากขึ้นชื่อของหมู่บ้าน นอกจากจะพูดกับหมู่บ้านชีวมากหน่อยแล้ว บางครั้งวันหนึ่งเขาก็จะไม่พูดเลยสักประโยค เห็นเขาเดินไปข้างหน้าโดยไม่ปริปากพูด เมียดลี้หมาจื่อก็ไม่ได้สงสัยอะไร เดินตามกลับไปพร้อมกัน ทว่าเมื่อเห็นในตะกร้าแบกหลังของเขามีดอกไม้อยู่มากมาย สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป แล้วพูดเสียงดังว่า "น้องสาว เจ้าออกมาพร้อมกับเจ้า!"

หม่าจู่เอ๋อร์สะดุ้ง จากนั้นก็เดินต่อไปโดยไม่พูดอะไร

"เจ้าหยุดนะ!" หลังจากเรียกรั้งเขาแล้ว เมียดลี้หมาจื่อหันกลับไปที่ยอดเขาแล้วมองอย่างตั้งใจ

หม่าจู่เอ๋อร์กำหมัดแน่น หัวใจเต้นรัว

"ท่านบ่า" พวกเขาไปเปิดท่านและหมาในบ้านยังรอให้นางกลับไปให้อาหารอยู่ ยามที่เห็นเมียดลี้หมาจื่อวิ่งกลับไปที่ยอดเขาด้วยความระแวงอีกครั้ง เมียดลี้หมาจื่อพลันรู้สึกรำคาญใจ "ทางเส้นนั้นข้าดูมา

หลายรอบแล้ว ไม่มีใครเลย" แล้วพูดอีกว่า "ในภูเขานี้มีหมาป่า งู เสือโคร่ง เสือดาว สัตว์อะไรก็มีทั้งนั้น อาชีวะเป็นเด็กหญิงผมมบางตัวเล็กแบบนั้น จะกล้าเดินคนเดียวได้อย่างไร"

เมียหัวหน้าหมู่บ้านมองหน้าเมียหลี่หมาจื้อแวบหนึ่ง แล้วหันหน้าไป จับจ้องหมาจู้เออร์ที่ยืนอยู่ไกลออกไป "ในตะกร้าแบกหลังของเจ้าทำไม มีดอกไม้มากมายแบบนี้"

หมาจู้เออร์ตกใจ หันหน้ามามองทันใด ตลอดทางเขาไม่ได้ดูว่า มู่วันชีวะเก็บผักอะไรใส่มาในตะกร้าบ้าง

"เจ้าพูดมาสิ!" เมียหมาหย่งซังก็ชี้หน้าเช่นกัน สะกิดเขาอย่างแรง "ท่านนำถ่านเจ้านะ" แล้วหันหน้าไปทางเมียหัวหน้าหมู่บ้านที่เดินย้อนกลับมา "ท่านนำท่านอย่าโกรธไปเลย เขาก็เป็นแบบนี้ ดื้ออย่างไรก็ไม่ยอมพูด!"

"แต่ไม่ใช่เรื่องอื่น ชุนนางใหญ่ในเมืองอยากพบอาชีวะ กำลังรออยู่ในบ้านของหัวหน้าหมู่บ้าน เรื่องเป็นอย่างไร จู้เออร์เจ้าก็บอกมาสิ..." เมียหลี่หมาจื้อเห็นดอกไม้เต็มตะกร้าแบกหลังของหมาจู้เออร์เช่นกัน หัวใจนางสลาย หากปล่อยอาชีวะหนีไปได้จริง นางก็รับผลที่จะเกิดขึ้นไม่ไหวเช่นกัน

เมียหมาหย่งซังชี้หน้า หน้าผากถูกแสงแดดส่องจนเห็นเม็ด

"เอาไปตั้งในห้องนอนน้องสาว หอมดี!" ผ่านไปครู่ใหญ่ หมาจู้เออร์จึงเปล่งเสียงพูดออกมาจนคอขึ้นสี แล้วหมุนตัวเดินลงเขาไป

เมียหลี่หมาจื้อหัวเราะพรวดออกมา นางอ้าปากคิดจะพูดอะไร แต่พอเหลือบเห็นเมียหัวหน้าหมู่บ้านมีสีหน้าดูถูกจึงหุบปากลง

จู่ๆ เมียหมาหย่งก็เหมือนนี่อะไรออก จึงเอ่ยปากถาม "ตอนเจ้าออกมา ลงกลอนประตูหน้าต่างดีหรือไม่" เห็นเขาไม่ตอบ จึงถามต่ออีกหนึ่งประโยค "ทำไมเงินในห้องแม่จึงหายไป"

หมาจู้เออร์หน้าแดงไปถึงคอ ก้มหน้าเดินต่อไปโดยไม่พูดอะไร

"จู้จือเป็นเด็กซื่อ เจ้าถามเขาจะมีประโยชน์อะไร" เมียหัวหน้าหมูบ้านยิ้มเยาะ "ในบ้านเลี้ยงโจรร้ายไว้คนหนึ่ง เงินนั้นจะเหลือเก็บไว้ได้อย่างไรเล่า" แล้วพูดยั่วยุต้อไปอีก "มีพ่อเป็นโจร นางจะดีไปได้อย่างไร เจ้าดูสิ นางต้องขโมยเงินเจ้าหนีไปอย่างแน่นอน"

หมาจู้เออร์หันหน้ากลับมากลึงตาดำใส่เมียหัวหน้าหมูบ้านทันที

เมียหัวหน้าหมูบ้านตกใจจนถอยหลังไปสองก้าว "เจ้า...เจ้าจะทำอะไร!"

"เงิน...เงินนั้นข้าเป็นคนเอาไปเอง" อี้อักออยู่ครู่ใหญ่ หมาจู้เออร์จึงพูดออกมาด้วยใบหน้าขื่นสี

"เจ้า!" เมียหมาหย่งเสียงหลง ก้มตัวลงเก็บกิ่งไม้ขึ้นมาฟาดหมาจู้เออร์อย่างแรง "เจ้าลูกเลว! ข้าวกี่ไม่ได้ให้เจ้าอด เลื้อยก็ไม่ได้ไม่ให้เจ้าใส่ แล้วเจ้ายังจะเอาเงินไปทำอะไร!"

"ท่านแม่" หมาจู้เออร์ใช้แขนกันหัวเอาไว้ ปากก็ร้องเรียก

บนผิวสีแทนขึ้นเป็นรอยแดงยาวหลายรอยในทันที

"เจ้าบอกมานะ!" เมียหมาหย่งตะโกนพูด "เจ้าเอาเงินไปทำอะไร!"

"ยังต้องถามอีกหรือ" เมียหัวหน้าหมูบ้านแค้นเสียงสพด "คงเอาไปเลี้ยงปีศาจน้อยคนนั้นแน่นอน"

นับจากหมู่บ้านชีวมาที่หมู่บ้านแห่งนี้ บ้านของหมาจู้เออร์ก็โด่งดังขึ้น

ทุกคนล้วนชอบไปที่บ้านของเขา ไม่ว่าจะมิถุนหรือไม่มีมิถุนก็ล้วนไม่มาที่บ้านแล้วช่วยนางทำงานเหมือนแต่ก่อนอีก สิ่งนี้ทำให้เมียหัวหน้าหมู่บ้านไม่พอใจเป็นอย่างมาก นางเกลียดอาชีวะเป็นพิเศษ เด็กหญิงตัวเล็กๆ แต่กลับมีความสงบนิ่งที่ไม่เข้ากับอายุของนาง ทั้งยังมีใบหน้าใสที่อปริสุทธิที่น่าหลงใหล

"ไม่ใช่เสียหน่อย!" หม่าจู้เอ๋อร์หยุดยืนทันใด ปล่อยให้กิ่งไม้ของมารดาตีลงบนหัว เขาพูดด้วยเสียงหยาบกระด้าง "ในหมู่บ้านมีคนขายของหาบเร่มา ข้าเอาไปซื้อลูกกวาด!"

จบคำของหม่าจู้เอ๋อร์ก็ทำให้นางคิดถึงบุตรชายของตนเองที่ขโมยเงินในบ้านไปซื้อลูกกวาดเช่นกัน เมียหัวหน้าหมู่บ้านพลันปิดปาก

"ลูกชายข้าวันนี้ก็ขโมยเงินห้าอี่แปะไปซื้อลูกกวาดเช่นกัน!" เมียหลี่หมาจื่อพูดอย่างไม่พอใจ "ครั้งหน้าหากเห็นคนขายของหาบเร่ นั้นอีกก็ให้ไล่ออกไปเถอะ จะได้ไม่มาช่วยเด็กกลุ่มนี้ให้เสียเด็ก!"

"เจ้าเด็กตะกळे เจ้าเด็กตะกळे บะหมี่กำใหญ่วันละสามมื้อยังเลี้ยงเจ้าไม่อิ่มหรือ ถึงได้กล้ามาขโมยเงินไปซื้อลูกกวาดอีก!" เมียหมาหย่งตะลึงไปชั่วครู่ จากนั้นก็ใช้กิ่งไม้ในมือตีไปบนตัวของหม่าจู้เอ๋อร์ราวกับเม็ดย่น "นั่นเป็นเงินที่เก็บไว้ขอเมียให้เจ้า เจ้ายังจะขโมยไปซื้อลูกกวาดชาตินี้เจ้าคงต้องเป็นโสดไปทั้งชีวิต เจ้ารู้หรือไม่ จะแต่งหญิงสักคนในหมู่บ้านนี้ต้องใช้สินสอดมากเพียงใด!"

เมียหมาหย่งเดินไปพลางตีไปพลาง หม่าจู้เอ๋อร์ใช้แขนบังหน้าไว้ ปล่อยให้มารดาตีโดยไม่ปริปากพูด แต่เท้ากลับไม่ได้หยุด วิ่งเหยาะๆ ต่อไปข้างหน้า เขากลัวว่าพวกนางจะเห็นมู่หวั่นชีวิตที่อยู่ในป่า

• ขอดนงษ์ชิงหนเรื่องนอม 1

เมียหมาหย่งไล่ตามเขาไม่ทัน จึงหยุดยื่นหายใจหอบ "เจ้าคอย
ดูเถอะ ว่ากลับไปแล้วพ่อเจ้าจะจัดการเจ้าอย่างไร"

หมาจู้เออร์เเอาเงินที่จะสู้ขอเมียตัวเองมาให้นางทั้งหมด กระนั้นแม่
หมาจู้เออร์ก็ยั้งตีเขาอีก

มูหวันฉิวที่อยู่ในปากัดฟันแน่น สิบนิ้วประสานกัน พยายามบังคับ
ไม่ให้ตัวเองส่งเสียงร้องไห้ออกมา และไม่ให้ฟุ้งตัวออกไป

4

ดวงตะวันคล้อยต่ำลงทางทิศตะวันตก อาทิตย์อัสดงย้อมท้องฟ้าให้แดงไปครึ่งผืน

หลังจากกินอาหารเย็นแล้ว หัวใจหม่าจู้เอ๋อร์ราวกับมีต้นหญ้าขึ้นมามากมาย เขาเหม่อมองไก่อืดในเล้า เมียหม่าหย่งเรียกเขาหลายครั้งก็ยังไม่มีการตอบสนอง จึงเดินเข้าไปเชกหัวบุตรชายที่หนึ่ง "ตายแล้วหรือวิญญาณของเจ้าถึงได้ลอยไปที่ไหนแล้ว"

"ท่านแม่!" หม่าจู้เอ๋อร์กุมหัวตะโกนเรียก

"เอาสิ่งนี้ไปส่งที่บ้านหัวหน้าหมู่บ้าน" เมียหม่าหย่งตักถั่วฝักยาวตุนเนื้อกระท่ายมาเต็มชาม

หม่าหย่งเพิ่งจะล่ากระท่ายปามาได้ตัวหนึ่ง

"ท่านแม่" มองดูเนื้อในชามแล้ว หม่าจู้เอ๋อร์ก็นั่งเสียดเสียงเคียดในดวงตาเต็มไปด้วยไฟโกรธ "ข้าไม่ไป!"

"ขุนนางใหญ่สองคนนั้นยังไม่จากไป ทุกบ้านล้วนส่งอาหารไปให้ ถ้าพวกเขาไม่ไป หัวหน้าหมู่บ้านจะขุนเคื่องเอาได้" เมียหมาหย่งรู้ดีว่า หม่าจู้เออร์เกลียดขุนนางใหญ่สองคนนั้น นางจึงพูดเสียงอ่อนลง แล้วถอนหายใจ "พวกนั้นเป็นขุนนางใหญ่ที่มาจากเมืองหลวง ฟังท่านน่าจะบอกว่า แค่ว่าพวกเขาพูดมาคำหนึ่งก็สามารถเอาชีวิตคนได้แล้ว... พวกเราจะไปหมางใจด้วยได้อย่างไร รีบไปเถอะ พวกเขาถามอะไร เจ้าก็ตอบไปอย่าเอาแต่เสียบ ตีอย่างไรก็ไม่ยอมพูดเด็ดขาด"

"อย่าให้เขาไปเลย" หลังจากให้อาหารหมูเสร็จ หม่าหย่งก็วางถังอาหารหมูไว้ตรงลานบ้าน แล้วเข้าห้องไปล้างมือ จากนั้นเป็นคนรับชามไปถือไว้เอง "ข้าจะไปดูสักหน่อย"

"พ่อตาหนู..." แม่หม่าจู้เออร์รู้สึกสงสาร "เจ้าเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว"

"จู้จี้พูดไม่เป็น อย่าให้เขาพูดคำผิดต่อหน้าขุนนางใหญ่เลย"

เมียหมาหย่งคิดแล้วก็เห็นด้วย จึงผลักหม่าจู้เออร์ที่ยืนเหม่ออยู่ตรงนั้นอีกครั้ง "อย่ามัวยืนเหม่อ ไปเก็บฟืนที่พ่อเจ้าหามาสิ"

"พ่อตาหนู ขุนนางใหญ่สองคนนั้นไม่ได้ถามเรื่องอาชีพเลยหรือ"

หม่าจู้เออร์ย่อตัวนั่งอยู่ข้างเตาไฟ ฟังพ่อแม่ของเขาคุยกัน

"ถามแล้ว ข้าก็บอกไปว่าไม่เห็นนางตั้งแต่เช้าแล้ว" หม่าหย่งชะงักไปชั่วครู่ "จู้จี้ส่งนางไปหรือ"

เมียหมาหย่งเหลือบมองห้องทางตะวันตก "ตั้งแต่บ่ายกลับมาไม่พูดอะไรสักคำ ถามอย่างไรก็ไม่ตอบ" นางถอนหายใจ "เจ้าว่า พ่อของอาชีพจะเป็นคนเลวร้ายจริงหรือ"

หมาหย่งพ่นควันออกมาทันใด เคาะกล็องยาสูบตรงฐานที่นอน แล้วผูกติดกับถุงยาสูบ ก่อนนำไปวางบนม้านั่งบนพื้น "เด็กหญิงอายุสิบกว่าขวบจะรู้อะไร แม่จู้จื่อ นอนเถอะ"

มองเห็นไฟในห้องทางตะวันออกดับลงแล้ว หม่าจู้เอ๋อร์ก๊อซบฟันแน่น แอบหยิบห่อผ้าที่เตรียมเอาไว้แล้วตรงหลังประตู เดินย่องออกจากประตูไป

"น้องสาว...น้องสาว..." หม่าจู้เอ๋อร์ก๊อวาดกึ่งไม่ตรงจุดที่มู่หวนซิวซ่อนตัวเมื่อกลางวันอย่างร้อนรน "อาซิว...อาซิว..." น้ำเสียงร้อนใจแฝงเสียงสะอื้น

ไม่มีเงาร่างของนาง!

หม่าจู้เอ๋อร์ก๊อตัวหนึ่งตรงนั้นราวคนโง่ แสงจันทร์เย็นสาดส่องลงบนร่าง สีหน้าของเขาซีดขาวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ทันใดนั้น เขาหยิบห่อผ้าแล้วหมุนตัววิ่งไปตามทางภูเขา เพิ่งจะเดินอ้อมต้นไม้ใหญ่ ก็ชนเข้ากับร่างของใครคนหนึ่ง หม่าจู้เอ๋อร์ก๊อตัวลั่นในทันใด ถอยหลังไปสองก้าว แล้วเงยหน้ามองไป

"ท่านพ่อ" ทันทีที่เห็นว่าเป็นหมาหย่ง หม่าจู้เอ๋อร์ก๊อเรียกเขาเสียงสลด

"ตอนกลางวันเจ้าซ่อนตัวนางไว้ที่นี่หรือ" เห็นห่อผ้าในมือของหม่าจู้เอ๋อร์ก๊อ หมาหย่งจึงถามขึ้น

"นางไปแล้ว" หม่าจู้เอ๋อร์ก๊อเงยหน้าขึ้นทันใด ในดวงตาเต็มไปด้วยความเป็นห่วง "ดึกคืนแบบนี้มีแต่สัตว์ร้าย นางต้องตัวคนเดียวอยู่ในป่า"

"เจ้าตามนางไม่ทันหรอก" ในดวงตาคมหมาหย่งฉายความเป็นห่วงเข้าไปจุดหม่าจู้เอ๋อร์ก๊อเอาไว้ เสียงพูดอ่อนลง "กลับกันเถอะ"

"ท่านพ่อ!" หม่าจู้เออร์สบดเสียงเครียด ยืนอยู่ตรงนั้นไม่ยอมกลับ

"อาชีวะสงบนิ่งกว่าเจ้า สมองก็ดีกว่าเจ้า นางไม่เป็นอะไรหรอก"
พ่อของหม่าจู้เออร์หันไปมองทางเล็กที่ลำบากและยาวไกลทอดตัวยาว
ราวงูเลื้อยเข้าไปในป่าลึก แล้วถอนหายใจเบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน ทุกคน
ต่างมีชะตาชีวิตของตนเอง จะเดินออกจากภูเขาไปได้หรือไม่ ต้องดูที่
โชคชะตาของนางแล้ว

"ท่านพ่อ..." หม่าจู้เออร์เรียกอย่างเวทนา "นางเป็นแค่เด็กหญิง
ตัวเล็กคนหนึ่ง"

หม่าหย่งตัดบทคำพูดของเขา "เงินที่เจ้าขโมยแม่ไป เจ้าให้นางไป
หมดเลยหรือ"

"ข้า..." หม่าจู้เออร์ก้มหน้าลงอย่างลนลาน ผ่านไปเนิ่นนาน จึง
ส่งเสียงตอบ "อืม" แล้วเหลือบมองสีหน้าของหม่าหย่ง

หม่าหย่งสีหน้าเคร่งเครียด มองไม่เห็นความยินดี กระซอกห่อผ้า
ของหม่าจู้เออร์แล้วก็หมุนตัวเดินกลับทันที "นั่นเป็นเหมือนชีวิตของนาง
กลับไปยอมรับผิดชอบกับแม่เจ้าเสียดีๆ"

"ข้าล่าสัตว์แลกเงินได้เช่นกัน" หม่าจู้เออร์ยืนนิ่งตรงนั้นอย่างดีใจ
ทั้งอาชีวะอยู่ในหุบเขาใหญ่แบบนี้คนเดียว เขาไม่วางใจจริงๆ
ตอนนี้นางต้องหลบไปค้ำแรมที่ใดสักแห่ง ถ้าเขาเร่งเดินทางสักนิด
ย่อมหานางเจอแน่นอน

"ถ้ารู้ว่าเจ้าแอบพานางหนีไปตอนกลางคืน ชุนนางใหญ่ในเมือง
คงจับพอกับแม่เจ้าไป" หม่าหย่งไม่ได้หันหน้ามา

หม่าจู้เออร์ร่างสั่นเทา สีหน้าซีดขาวในทันที ยืนอยู่ตรงนั้น

เหม่อมองแผ่นหลังบิดาของเขาที่เริ่มโค้งงอเล็กน้อย ภายใต้แสงจันทร์
จอนผมสองข้างของหมาหย่งสะท้อนเป็นแสงสีเงิน

"ท่านพ่อ" ออกเดินไปได้สัปดาห์กว่าแล้ว หมาหย่งจึงได้ยินเสียงฝีเท้า
เดินตึงๆ ตามมา "ข้าจะฝึกวรยุทธ์กับนักบวชอุอิน"

ห้องฟ้าครามไกลหมื่นลี้ ทว่ายามนี้กลับไม่มีลมแม้แต่น้อย
ดวงอาทิตย์ร้อนแรงส่องจนพื้นดินมีควันระอุ บนพื้นดินโคลนสีเหลือง
มีรอยแตกขนาดเท่านิ้วมือกระจายไปทั่ว รวากับรอยย่นบนหน้าผาก
ของผู้เฒ่าอายุเจ็ดสิบปีที่ผ่านมาโลกมาอย่างโชกโชน ในไร่ข้าวโพดกว้าง
ผืนหนึ่งนอกประตูเมือง ใบแห้งม้วนงอไปหมด แห้งเหี่ยวคอดกกราวกับ
กำลังขออาหารจากคนผ่านทางที่เหนียวล้าไร้เรี่ยวแรง จู่ๆ ลูกหมาดำ
ตัวหนึ่งกระโจนออกมาจากในไร่ ทำให้เปิดหลายตัวตกใจร้องก้ำบๆ
วิ่งแยกไปสองข้างทาง เกิดเป็นกลุ่มฝุ่นผงลอยคลุ้ง

ทหารเฝ้าประตูเมืองหันตัวไปพร้อมกับหวังซีเปลือยร่างท่อนบน
สวมเพียงชุดแขนงูสีดำที่พิมพ์อักษร 'ทหาร' สีแดงเหลืองเอาไว้
หลบอยู่ในซอกกร่มเงาตรงประตูเมืองอย่างไร้ความสดชื่น

"ให้ตายเถอะ ดวงอาทิตย์ช่างโหดเหลือเกิน ถ้าฝนยังไม่ตกลงมาอีก
คงต้องมีคนตายจริงๆ" หานต้าใหญ่ขว้างก้อนหินไล่ลูกหมาดำที่กระโจน
มาถึงหน้าประตูเมือง

"ได้ยินว่าฝ่าบาทจะทรงปลดรัชทายาท ในราชสำนักก็เพิ่งฆ่า
ขุนนางใหญ่ผู้รักดีต่อรัชทายาทไปคนหนึ่ง จึงได้ถูกฟ้าลงโทษ..." หวังซี
ขยับตัว เปลี่ยนไปอยู่ในที่ที่เย็นสบายกว่า แผ่นหลังแนบติดกับกำแพง

เลื่อนสายตาจากคนเดินผ่านไปมาที่ถูกแสงอาทิตย์ส่องจนเงี้ยวแห้ง เหมือนพืชพรรณในไร่ไปยังคูเมืองที่แห้งผากจนเห็นก้นน้ำ "ให้ตายสิ ต้องมีคนตายแน่ๆ แม้แต่คูเมืองก็ยังแห้งเหือด ท่านบู้เข้าบอกว่านี่ถือเป็นภัยพิบัติใหญ่ที่ไม่เคยเกิดขึ้นในรอบร้อยปี"

หานต้าโหย่วรู้สึกขนลุกตัวเย็นวูบ จากเดิมที่ไร้ความสดชื่นพลัน ยึดตัวตรงขึ้นทันใด เขามองไปที่หน้าประตูเมือง เห็นคนเดินผ่านไปมา ต่างก้มหน้าก้มตา ไม่ได้สนใจที่พวกเขาคุยกันจึงสบายใจขึ้นแล้วจึงตัว กลับไปตามเดิม แต่รู้สึกว่าจะจุดที่ฟังเมื่อครู่ร้อนวูบวาบ จึงขยับตัวไปทาง หวังซี "คำพูดนี้จะพูดส่งเดชมิได้ ระวังจะไม่มีข่าวให้กิน"

"ก็มีแต่เจ้าที่ชี้ขาด!" หวังซีแค้นเสียงสบถอย่างไม่สบอารมณ์ "นี่เป็นเขตของรัชทายาท จะกลัวอะไรอีก นายท่านตระกูลเจิงจงรักภักดี ต่อรัชทายาท ถึงรัชทายาทจะถูกปลด เขาก็หาได้เกรงกลัวไม่ ยังคงสวมใส่เสื้อผ้างดงามไปกินอาหาร แล้วเจ้าเล่าจะกลัวอะไร!" เขาชี้เข้าไป ในเมือง "ชาวเมืองต่างพากันโจษจันไปทั่ว แล้วอย่างนี้ทางการจะจ้องจับ แต่เจ้าหรือ"

บรรพบุรุษตระกูลเจิงทำการค้ามาแล้วสามรุ่น ได้ยินว่านอกจาก อาชีพค้าประเพณีแล้ว ร้านรับฝากเงิน บ่อนการพนัน ร้านค้า โรงรับจำนำ โรงน้ำชา ร้านค้าธัญพืช ร้านค้าเกลือ ต่างก็เปิดไปทั่วแคว้นต้าโจว อีกทั้ง นายท่านเจิงยังเป็นรองข้าหลวงรักษากรุงชั้นสาม ถึงแม้จะเป็นตำแหน่ง ที่ใช้เงินเพื่อให้ได้มา แต่ก็นับว่าเป็นขุนนาง คนเขาอยู่ที่แคว้นต้าโจว กระทั่งเหยียบพื้นยังสะเทือน ย่อมไม่เกรงกลัวอยู่แล้ว

พวกเขาเป็นเพียงทหารเฝ้าประตูตัวเล็กๆ จะเทียบกับอีกฝ่าย

ได้อย่างไร

หานต้าไหย่วไม่เห็นด้วยกับคำพูดของหวังซี แต่หวังซีเป็นลาถัก นานต้าไหย่วยอมขี้เกียจจะหาเรื่องด้วย จึงซ่อนตามองไปที่นอกเมือง

"ราษฎรทุกซี่ยากทุกพื้นที่ต่างก็เริ่มทะลักเข้ามาในเมือง หากฝนยังไม่ตกอีก เกรงว่าชีวิตของพวกเราต้องแยะไปด้วยแน่นอน" เห็นหานต้าไหย่วไม่พูดจา หวังซีมองดูครอบครัวที่มีอยู่สามชีวิต สวมชุดขาดเก่า กำลังเดินเข้าประตูเมืองแล้วพูดกับตัวเอง

รอถึงตอนที่ราษฎรทุกซี่ยากอัดเข้าไปไม่ได้อีก พวกเขาที่เป็นทหารเฝ้าประตูเมืองเหล่านี้คงไม่อาจมีชีวิตที่เป็นสุขเช่นนี้แล้ว

"ดูสิ มาอีกคนแล้ว" คิดถึงพวกเขาที่อาจไม่มีชีวิตที่เป็นสุขแล้ว นานต้าไหย่วก็จ้องมองไปไกลแล้วกันด่าว่า "ให้ตายเถอะ พี่ซื่อซื่อแห่งตายจนหมดแล้วก็พากันวิ่งเข้ามาที่นี่ คิดว่าในเมืองนี้เป็นสวรรค์กระมัง สู้ตายก็เข้ามาขออาหารเหมือนกันมิใช่หรือ!" ถ่มน้ำลายแล้วพูดว่า "คุณวายนไม่มีที่จะให้อยู่แล้ว แม้แต่พวกเราก็ไม่มีเวลาวางส้อมที่บ้านคอยให้สวรรค์ส่งน้ำฝนมาให้ดีกว่า ได้ยินว่าท่านเจ้าเมืองได้ทำสวีสั่งเด็กไปในแม่น้ำเจ้ามังกรทุกวัน กำลังขอฝนอยู่น่ะ"

"อย่าไปฟังได้ทำสวีสบายลมเสียงดังเลย น้ำในแม่น้ำเจ้ามังกรแทบจะแห้งอยู่แล้ว ถ้ามีเทพเจ้ามังกรอยู่จริง คง..." พูดได้เพียงครึ่งเดียวก็เห็นหานต้าไหย่วหันหน้ามา หวังซีก็รู้สึกเช่นกันว่าคำพูดนี้ดูหมิ่นเทพเจ้าเกินไปจึงรีบปิดปาก ตาก็มองไปที่นอกประตูเมือง เห็นร่างเล็กในชุดขาดวินกำลังถือไม้ตีสุนัขพุงตัวเดินโง่งนมาทางพวกเขา "เอ? คนผู้นี้ผอมมากเลย ดูกระดูกนั่นสิ น่าจะไม่ได้กินอาหารมาครึ่งเดือนแล้วกระมัง"

ห่านดำใหญ่ก็มองตามไปเช่นกัน "ให้ตายเถอะ ยังเป็นเด็กผู้หญิงเสียด้วย"

"มิงเจิง มิงเจิง..."

มองเห็นตัวอักษรสีเขียวอมเทาว่า 'มิงเจิง' ทรงพลังบนกำแพงเมืองจากที่ไกล มู่หวนชีวิตตื่นเต้นจนสั่นไปทั้งตัว "ในที่สุดข้าก็เดินออกมาจากเขาได้แล้ว!"

คิดถึงตนเองที่ต้องอยู่ร่วมกับสัตว์ป่าในหุบเขา นอนกลางวันกินกลางทราย หวาดหวั่นทุกคืนวัน น้ำตาของมู่หวนชีวิตก็พลันไหลพรากลงมา ในที่สุดนางก็มาถึงเมืองมิงเจิงแล้ว เพียงผ่านเมืองมิงเจิงแล้วเดินต่อไปทางใต้ ก็จะถึงเมืองซั่วหยางที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองเครื่องหอมเล็ก เป็นสถานที่ปรุงเครื่องหอมที่นางใฝ่ฝัน

มู่หวนชีวิตถอนหายใจ แล้วทรุดตัวลงนั่งบนพื้น

นับไม่ถูกแล้วว่าเดินมานานกี่วัน นางรู้เพียงแค่ว่าตุ่มน้ำใต้เท้าทั้งสองข้างนี้สमानแล้วแตก แตกแล้วสमान จนถึงตอนนี้ทุกก้าวอย่างล้วนรู้สึกเจ็บราวกับถูกไฟลน ทว่าเมื่อเห็นประตูเมืองอยู่ตรงหน้านี้ก็ไม่ต้องร้อนใจอีกต่อไป นางสามารถพักผ่อนได้แล้ว

อาหารแห้งที่ซื้อที่เมืองก่อนหน้ากินหมดไปตั้งแต่เมื่อคืน มู่หวนชีวิตคลำเงินอี่แปะไม่กี่เหรียญในห่อผ้าเก่าๆ ก่อนกลืนน้ำลายอีกใหญ่ไม่กลัว... ไม่กลัวอีกแล้ว อีกครู่ขอเพียงเข้าเมืองก็จะมีของกินแล้ว มู่หวนชีวิตด้านหนึ่งปลอบใจตัวเอง ด้านหนึ่งก็ยกหน้าขึ้น ทนทีที่สายตาไปตกลงบนตัวคนที่อยู่ตรงชอกประตูเมือง พวกเขาสวมชุดแขนงูสีดำที่พิมพ์อักษร 'ทหาร' สีแดงเหลืองเอาไว้ เพียงเท่านั้นนางก็ตัวสั่นขึ้นมา

อย่างแรง

ในฐานะบุตรสาวขุนนางต้องโทษ นางต้องเร่ร่อนไปทั่วตามลำพัง ตลอดทางนี่ต่อให้มีทหารผ่านมาแค่คนเดียว ก็สามารถทำให้นางใจเต้นได้เป็นเวลานาน หลังจากเลื่อนสายตาหนีทหารแล้ว มู่ห้วนซิวก็ขยับตัว แต่ยังไม่ได้อลุกขึ้น นางแอบเหลือบมองไปบนประตูเมือง โชคยังดีที่บนกำแพงเมืองไม่มีแผ่นป้ายประกาศรูปหน้าคนติดอยู่ และไม่มีภาพวาดอะไรทั้งนั้น ที่นี่ไม่เหมือนหมู่บ้านเล็กๆ ในหุบเขา ที่พอมีคนแปลกหน้ามาเยือนสักคน เวลาไม่ถึงหนึ่งเค่อ คนในหมู่บ้านก็รู้กันหมดแล้ว

ที่นี่เป็นเมืองใหญ่ ชาวบ้านที่ไปมากมีจำนวนมาก เด็กสาวที่สวมเสื้อผ้าขาวดิ้นเช่นนางก็มีให้เห็นได้ทั่วไป

"ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัวหรอก มือปราบคนใดก็คงไม่สงสัยว่าข้าเป็นนักโทษหนีคดี" มองดูชาวเมืองทุกซีกซายที่มีสภาพเหมือนกับนางเดินเข้าออกประตูเมืองแล้ว มู่ห้วนซิวก็ได้แต่ปลอบตัวเองอยู่ในใจ

ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ นางก็ใช้ไม้ตีสุนัขกัดฟันพุงตัวเองให้ลุกขึ้นมา

ไม่ว่าอย่างไร นางก็เป็นนักโทษหนีคดี อย่ามาอยู่หน้าประตูเมืองเช่นนี้จะดีกว่า

มู่ห้วนซิวสัมผัสได้ถึงสายตาของทหารสองนายตรงชอกประตูเมืองที่คอยมองมาที่ตนอยู่ตลอด นางพลันรู้สึกว่ประตูเมืองผิงเจิงนี้ช่างยาวนาน ยืดตัวตรง พยายามทำให้ตัวเองดูเป็นธรรมชาติและสงบนิ่ง ก่อนจะทำค่อยๆ เดินที่ละก้าวเข้าไปในเมืองผิงเจิง

"ไปๆๆ" เห็นหมั่นโถวร้อนๆ บนแผงขายของ มู่ห้วนซิวก็ควักเงิน

หนึ่งอีแปะแล้วกระโจนเข้าไป ยังไม่ทันเข้าไปใกล้ก็ถูกเสี่ยวเอ๋อร์ผลักออก "พวกขอทาน ไปให้ไกล อย่าทำให้หมั่นโถวของข้าสกปรก!"

"ใครเป็นพวกขอทาน เจ้าตาบอดหรือ!" เดิมทีก็หิวจนแทบเป็นลมอยู่แล้ว พอถูกคนผลักออกมาอย่างรังเกียจอีก มู่หวันฉิวพลันมีไฟโทสะพุ่งขึ้นมาทันที

เสี่ยวเอ๋อร์คนนั้นหันหน้าไปอย่างรังเกียจ

มองดูหมั่นโถวที่ร้อนระอุ มู่หวันฉิวยังคิดจะเดินเข้าไป แต่กลับถูกคนจุดไว้จากด้านหลัง "แม่หนูน้อย ตรอกนี้มีไซ้ที่ที่คนจนจะมาอยู่ได้ เจ้าเดินตรงไปข้างหน้า พอถึงร้านตัดเสื้อแล้วให้เสี่ยวซ่าย ที่นั่นของราคาถูก แล้วยังมีนายท่านเจิงที่ตั้งเพิงแจกจ่ายข้าวต้มอยู่ที่ตรอกป่าเต้าวานอีก คงพอให้เจ้าอิมท้องได้"

มู่หวันฉิวหันหน้าไป เห็นท่านยายผมขาวโพลนคนหนึ่ง

"ท่านยาย แต่ว่าข้ามีเงิน" มู่หวันฉิวแบมือให้เห็นเงินอีแปะในฝ่ามือ ท่านยายมองนางแวบหนึ่งแล้วส่ายหน้า แล้วถอนหายใจเฮือกหนึ่ง

เห็นสายตาของท่านยาย มู่หวันฉิวจึงก้มหน้าลงดูตัวเองเช่นกัน ถึงแม่มือเท้าจะสะอาด แต่เสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยรอยปะชุนได้ถูกกึ่งไม่เกี่ยว ขาดจนเป็นริ้ว และเต็มไปด้วยฝุ่นดำ เป็นใครก็คงคิดว่าตนเป็นขอทาน นางจึงสงบสติอารมณ์ลงอย่างรวดเร็ว

นางมิใช่บุตรสาวอัครเสนาบดีผู้สูงศักดิ์คนนั้นอีกแล้ว!

มือที่ยื่นออกไปกำเป็นหมัด กำเหรียญหนึ่งอีแปะนั้นไว้ในมือแน่น มู่หวันฉิวโค้งคำนับท่านยาย พุดขอบคุณ ก่อนจะหมุนตัวแล้วค่อยๆ เดินไปตามทางที่ท่านยายชี้บอก

เสี่ยวเอ๋อร์ที่ขายหมั่นโถวเพิ่งจะใช้กระดาษไขห่อหมั่นโถวไปส่งลูกค้า แล้วส่งแขกร่างอ้วนคนหนึ่งไป พอเงยหน้าขึ้น ทันเห็นแผ่นหลังของ มู่ห้วนซิว ก็ต้องกะพริบตาแล้วกะพริบตาอีก ตัวเองอาจจะตาย คนจนกระทั่งต้องมาขอทานคนหนึ่ง เหตุใดท่าทางตอนเดินจึงได้ดูงดงาม เช่นนี้ ดูสง่างามเพียงนี้?

อ้าปากขึ้น แต่เสี่ยวเอ๋อร์ที่ขายซาลาเปากลับรู้สึกว่าคุณเหงาหงอยอะไรไม่ออก เขาเพียงใช้สายตามองส่งมู่ห้วนซิวจนเดินหายเข้าไป ในตรอกด้านหน้า เสี่ยวเอ๋อร์จึงตบปาก แล้วพูดพึมพำกับตนเองว่า "มองคนผิดอีกแล้ว ได้ยินว่าคุณหนูตระกูลเจิงทั้งหลายชอบสวมชุด ชาวบ้านออกมาข้างนอก ไม่แน่ว่านางอาจจะเป็นคนตระกูลเจิงก็ได้!" หมั่นโถวลูกที่อยู่ในมือพลันถูกบีบจนแบน "อยู่ดีๆ ก็พลาดโอกาสได้รู้จัก คนสูงศักดิ์เสียได้!"

บังเอิญเจอกับแล้งครั้งใหญ่ ตลอดทางที่มานี้อาหารเครื่องเต็ม จึงแพงขึ้นอย่างน่าตกใจ เดิมที่หมั่นโถวเพียงลูกละสามอี่แปะ กลับขึ้นราคาเป็นสิบอี่แปะ แม่นางจะประหยัดแล้วประหยัดอีก จนมาถึงเมือง ผิงเจิง ในห่อผ้าของมู่ห้วนซิวก็มีเงินเหลือไม่ถึงหนึ่งพวงแล้ว เดิมที่นางไม่เคยคิดจะเข้าพักที่โรงเตี๊ยม กลับคิดจะไปที่วัดเปียดนอนกับคนเร่ร่อน เหล่านั้น แต่ตอนนี้หลังถูกเสี่ยวเอ๋อร์ตะคอกไล่ มู่ห้วนซิวจึงเปลี่ยนใจ

นางลองถามดูแล้ว เมืองผิงเจิงห่างจากเมืองซิวหยางเป็นระยะทาง อย่างน้อยหกเจ็ดวัน ซึ่งเป็นการคำนวณจากการนั่งรถม้า ทว่าถ้านางเดิน ไปที่ละก้าว คงต้องใช้เวลายาวนานกว่านั้น ถ้าหนึ่งวันกินขนมเบี๊ยะข้าวโพด ไปสองชิ้น เงินไม่กี่ร้อยอี่แปะในห่อผ้านี้คงไปไม่ถึงเมืองผิงเจิง

อย่างแน่นอน นางทำได้เพียงต้องขายต่อมกลืนชะมดเช็ดขึ้นนั้นแล้ว

นางที่เป็นคนมาสองชาติรู้ว่าเสื้อผ้าสำคัญต่อคนผู้หนึ่งอย่างมาก ถ้านางไปด้วยเสื้อผ้าชุดนี้ ต่อมกลืนชะมดเช็ดนั้นไม่เพียงจะขายไม่ได้ราคา อาจจะถูกคนอื่นแย่งไปได้

หลังจากอาบน้ำอุ่นแล้ว มู่หวนซิวก็เปิดห่อผ้า หยิบเสื้อผ้าที่มีอยู่เพียงชุดเดียวออกมา บนสภาพตรงหน้าอกเสื้อสีเขียวอมเทา เมียหมาหย่งปักลายดอกไม้เล็ก ๆ ซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่บ้านด้วยด้ายสีแดงอย่างประณีต เห็นได้ว่าแม้จะยากจนเพียงใด เมียหมาหย่งก็ยังอยากให้นางแต่งตัวอย่างสวยงาม

เดิมทีเป็นชุดผู้ชาย เมื่อถูกเอามาแก่เช่นนี้ ก็ดูไม่ค่อยเข้ากันนัก เทียบกับชุดบนตัวนางที่ถูกเกี่ยวขาดนี้ไม่ได้เลย แม้จะไม่มีลายอะไร แต่เมื่อซักสะอาดแล้วเอามาสวม กลับสวยงามเรียบง่าย ดูมีความงามแบบกลางๆ แต่ชุดในมือนี้ก็กลับถูกซักจนซีด มีรอยปะชุน และยังมีปักลายดอกไม้เล็ก ๆ สีแดงเพลิง ดูขัดตายิ่งนัก อยู่หมู่บ้านในหุบเขาก็ยังพอใส่ได้ แต่เอามาที่เมืองผิงเจิงด้วยเช่นนี้ก็กลับดูเชยไปเสียมาก

เสื้อตัวนี้น่าเกลียดจริง!

มู่หวนซิวสะบัดเสื้อออกก็นึกอยากจะหัวเราะ แต่พอฉีกยิ้ม น้ำตาก็ไหลลงมาอย่างมิอาจควบคุม เสื้อผ้าแม้จะน่าเกลียดปานใด แต่ผีเขมและด้ายแน่นหนานี้ก็เผยให้เห็นถึงความรักความจริงใจของเมียหมาหย่ง และมุมมองความงามที่เรียบง่ายของคนในหมู่บ้าน

อาหญิงทำเพื่อนางอย่างเต็มที่แล้ว

เสียงเคาะประตูดังลอยมา มู่หวนซิวจึงรีบเปลี่ยนเสื้อผ้า

เป็นเสี่ยวเออร์ที่ยกกาน้ำร้อนเข้ามา "น้ำร้อนที่นายหญิงต้องการ
ต้มเสร็จแล้ว นายหญิงอยากจะดื่มชาอะไรขอรับ" เสี่ยวเออร์มองสำรวจ
เสื้อผ้าที่ดูไม่เข้ากันบนตัวผู้หญิงแล้วพยายามกลืนหัวเราะ "ข้าน้อย
จะไปชงมาให้"

รู้สึกเหมือนบนใบหน้าของตนร้อนผ่าว ผู้หญิงพยายามยึดตัวตรง
"น้ำเปล่าก็พอ เจ้าวางไว้ตรงนั้นเถอะ"

นางไม่มีเงินพอจะดื่มชา

เสี่ยวเออร์ตะลึงไป แล้วเบิกปาก จากนั้นก็เฝ้ารอยยิ้มออกมาอีกครั้ง
"นายหญิงก็รู้ว่า ตอนนี้อะไรก็แพงครั้งใหญ่ บ่อน้ำในเมืองล้วนแห้งเหือด
น้ำนี้เป็นน้ำที่โรงเตี๊ยมจ้างคนไปตักมาจากบนเขาหลงเฉียนที่ห่าง
ออกไปสามสิบลี้ แม้ท่านจะไม่ชงชา ก็ต้องจ่ายเงินนะขอรับ"

"เป็นเงินเท่าใด" ผู้หญิงขมวดคิ้ว

"ไม่มาก กานี้หนึ่งอี่แปะขอรับ" เสี่ยวเออร์ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม
เงินหนึ่งอี่แปะ!

เงินหนึ่งอี่แปะสามารถซื้อขนมเบี๊ยะข้าวโพตได้ครึ่งชิ้น ชงชา
ดอกไม้ธรรมาตักกาดื่มได้ครึ่งวันแล้ว เขาไปปล้นเงินเสียเลยจะดีกว่า

ผู้หญิงขมวดหัวคิ้ว กำลังจะเอ่ยปากพูด สายตาก็เหลือบเห็น
ดวงอาทิตย์ร้อนแรงที่นอกหน้าต่าง จึงถอนหายใจ จริงสิ แม้แต่คูเมือง
ก็ยังแห้งเหือด ตอนนี้น้ำก็คงจะแพงกว่าน้ำมันจริงๆ

นางหมุนตัวกลับไปหยิบเงินเหรียญหนึ่งยื่นให้

เสี่ยวเออร์ยิ้มเบิกบานในทันที "หากนายหญิงมีอะไรจะสั่ง ก็บอก
ได้เลยนะขอรับ"

"อืม" มู่หวันฉิวนิ่งคิดสักครู่ "พี่เสี่ยวเอ๋อร์ ในเมืองนี้มีโรงงูที่รับซื้อ
วัตถุดิบเครื่องหอมหรือไม่"

"นายหญิงถามถูกคนแล้ว" เสี่ยวเอ๋อร์หัวเราะแหยะๆ "ท่านมาดู
ทางนี้ขอรับ"

เสี่ยวเอ๋อร์กวักมือเรียกมู่หวันฉิวมาที่หน้าต่าง แล้วก็ชี้ออกไป
ด้านนอก "ออกจากตรอกด้านหน้านั้นแล้ว เลี้ยวขวาเดินตามถนนใหญ่
ไปทางใต้ ผ่านสองทางแยก ก็จะเป็นถนนปอนที่คึกคักที่สุดในเมืองผิงเฉิง
ตรงปากทางล้วนเป็นโรงงู ท่านไปถึงแล้วก็เลือกเอาได้เลย" เขา
เหลือบตามองห่อผ้าบนเตียง "นายหญิงมีเครื่องหอมจะขายหรือ" แล้ว
พูดต่อไปว่า "ข้าช่วยท่านขายได้ รับรองว่าขายได้ราคาดีแน่นอน"

"ไม่มี" มู่หวันฉิวส่ายหน้า

ถูกดึงเงินไปแล้วหนึ่งอีแปะ นางไม่ยอมให้เสี่ยวเอ๋อร์มาคว่ำ
อะไรไปอีก

เสี่ยวเอ๋อร์หัวเราะขำขัน "หากนายหญิงไม่มีอะไรเรียกใช้แล้ว
ข้าช่วยขอตัวก่อน ถ้ามีท่านก็ตะโกนเรียกที่หน้าประตูนะขอรับ" มู่หวันฉิว
พยักหน้าพูดรับคำ เดินไกลจะถึงประตูแล้ว เหมือนนึกอะไรขึ้นได้
เสี่ยวเอ๋อร์จึงหันหน้ามาอีกครั้ง "นายหญิงมาได้จังหวะพอดี วันนี้เขียนพินัน
ทิพย์กุมารมาที่เมืองผิงเฉิง"

"เขียนพินันทิพย์กุมาร?" มู่หวันฉิวตะลึงไป "พี่เสี่ยวเอ๋อร์หมายถึง
เหลิ่งกั๋ง คุณชายสี่ตระกูลเหลิ่งนะหรือ"

"ใช่ๆๆ เขานั่นล่ะ" เสี่ยวเอ๋อร์พยักหน้าหงึกๆ "คนผู้นี้มีวิชาเหนือชั้น
มาแต่เกิด เจ็ดขวบก้าวเข้าปอนพินัน พินันแต่ละครั้งก็ต้องชนะ ตอนนี้

เขาอายุแค่สิบห้าปี แต่กลับกลายเป็นแขกคนสำคัญของตระกูลเจิงในเมืองผิงเจิงแล้ว ได้ยินว่าเพราะอยากเห็นวิชาเหนือชั้น แม้แต่ฝ่าบาทก็ยังเรียกตัวเขาเข้าวัง เขาถอนหายใจ "เซียนพนันทิพย์กุมาร แคว้นต้าโจว ร้อยปีจะมีมาสักคน..." เสี่ยวเอ๋อร์พูดพลางเปิดประตู "เขาพักอยู่ที่ร้านป้ออ้อ ได้ยินว่าพຽ່งนี้จะเล่นต่อเนื่องสิบแปดตา ท่านอย่าพลาดโอกาสนี้เด็ดขาดนะขอรับ"

"พຽ່งนี้?" มຽ່งวันชีวเกิดความคิดในใจ นางหมუნตัวกลับในทันที "พຽ່งนี้วันที่เท่าไรหรือ"

"ท่านช่างเลอะเลือนนัก พຽ່งนี้เป็นวันที่สิบแปดเดือนเจ็ดปีหนานต์ที่สี่สิบขอรับ" สายหน้าเดินออกไปจากห้องแล้ว เสี่ยวเอ๋อร์ก็ปิดประตูปากก็พูดว่า "หน้าตาท่าทางรีก็ดี ทำไมแต่งตัวเซยแบบนี้"

ได้ยินเสียงพูดของเสี่ยวเอ๋อร์แล้ว มຽ່งวันชีวก็ยืนส่องตนเองดูอยู่หน้าคั่นช่อง รู้สึกว่าสองแก้มร้อนผ่าว ทันใดนั้นนางก็เดินหลายก้าวไปที่หน้าเตียง เปิดห่อผ้าออกนับเหรียญในนั้นอย่างตั้งใจ...

ทั้งหมดห้าร้อยหกสิบอี่แปะ นับเงินแล้ว มຽ່งวันชีวก็สายหน้าอย่างเศร้าใจ เงินแค่นี้แม้แต่จะกินข้าวก็ยังไม่พอ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องซื้อเสื้อผ้าเลย

เสื้อผ้าที่ดูดีสักหน่อยตามท้องตลาด อย่างน้อยก็ต้องใช้เงินหกถึงเจ็ดร้อยอี่แปะ

ลงกลอนประตูแน่นอนหาดีแล้ว มຽ່งวันชีวก็ไปหากรรไกรมาด้ามหนึ่ง แล้วถอดเสื้อบนตัวออก นางอยากจะเลาะดอกไม้เมียบ่ม่าหย่งปักไว้ออก เมื่อกรรไกรตะโตนตัวดอกก็พลันรู้สึกลึกลงขึ้นมา

ขอดนงชิงหนอร่องนอม 1

นี่ถือเป็นความตั้งใจของอาหญิง แม้จะใส่ไม่ได้แต่เก็บไว้เป็นที่ระลึก
ได้!

เมื่อคิดไปคิดมา มู่หวันซิวก็สวมเสื้อใหม่อีกครั้ง แล้วออกไปขอเพิ่ม
กับด้ายจากเสี่ยวเอ๋อร์ จากนั้นหยิบเสื้อผ้าที่เพิ่งเปลี่ยนเมื่อครู่นี้ขึ้นมา
ก่อนจะนั่งลงข้างเตียงแล้วเย็บปะไปอย่างเงอะงะ

5

"เต้าฮวย เต้าฮวยร้านหม่าจี้ นุ่มลิ้นคล่องคอ!"

"เปิดอย่าง เปิดอย่างตระกูลหมี! กรอบหอมเนื้อนุ่ม!"

"ขนมเปี๊ยะเนื้อรมควันจ้าวฟ่งจื่อ ไม่กินถือว่ามาไม่ถึงเมืองผิงเฉิง!"

"เต้าหู้เหิมสวีหม่าจือเป็นหนึ่งในได้หล้า"

"ทำนายชื่อ ดูดวงชะตา ลีบอเป๊ะต่อครึ่ง รู้อดีตห้าร้อยปี รู้อนาคตแปดร้อยปี"

ดวงอาทิตย์คล้อยไปทางตะวันตกแล้ว ทว่าไอร้อนกลับยังไม่จางหายไป เสียงร้องเฝ้าขายของดังเบาสลับกันก็ทำให้ถนนการพนันแห่งนี้คึกคักเหมือนเปิดหม้อข้าวต้มเดือด* ผู้คนที่ทำงานมาทั้งวัน ต่างก็เริ่มทยอยมารวมตัวกันที่ถนนการพนัน เตรียมตัวหลังจากกินอาหารเย็นแล้ว จะหาบ่อนสักแห่งเลี้ยงโชค ขยับยึดเส้นยึดสายเสียหน่อย

* มาจากสำนวน 'เปิดหม้อ' ซึ่งใช้เปรียบถึงบรรยากาศที่กึกก้องโครม เหมือนกับน้ำหรือของเหลวที่เดือดพล่านอยู่ในหม้อ

เด็กสาวตัวผอมดำคนหนึ่งเดินออกมาจากโรงรูปสวี่จี้ตรงหัวมุมถนน นางเดินตรงมาทางนี้ มองไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ ถูกกลิ่นหอมเย้ายวนใจ ดึงดูดมาจนถึงหน้าร้านเปิดอย่างตระกุกหลี่

"ห้าสิบบี๊แปะครึ่งตัว กรอบหอมเนื้อนุ่ม..." เสี่ยวเอ๋อร์ที่มีเหงื่อท่วมหัว หยิบเปิดอย่างมันย่องตัวหนึ่งยื่นมาตรงหน้า "เป็นอย่างไร แม่นางน้อย เอาสักตัวไปชิมหรือไม่ รับรองว่ากินแล้วต้องอยากกินอีกแน่นอน"

มู่หวนฉิวกลิ่นน้ำลายอย่างแรง มือคลำที่กระเป๋า ทันใดนั้นก็ส่ายหน้า ยกเท้าก้าวไปข้างหน้า

"เหอะๆ เจอคนจนอีกคนแล้ว" เสี่ยวเอ๋อร์มองแผ่นหลังของมู่หวนฉิว แล้วพูดบ่น

ครั้งที่สองแล้วที่นางถูกเสี่ยวเอ๋อร์ข้างถนนพูดจาเยาะเย้ย มู่หวนฉิวพยายามยึดตัวตรง คลำไปตรงกระเป๋าที่มีเงินเพียงหนึ่งตำลึง ใช่ว่านางจะไม่มีเงินซื้อ แต่เงินหนึ่งตำลึงนี้จะเอาไปเป็นทุนที่ร้านป้ออี้อีกครู่หลังออกมาจากร้านป้ออี้อแล้ว นางจะต้องซื้อเปิด่างของเขาทั้งหมด ให้เขาเห็นว่าใครกันแน่ที่เป็นคนจน มู่หวนฉิวคิดอย่างเคียดแค้น...

เดินมองแผ่นป้ายเหนือหัวมาตลอดทาง ไม่ข้ามู่หวนฉิวก็หาร้านป้ออี้อเจอ มองดูชายฉกรรจ์ร่างใหญ่หน้าเกรงขามสองคนที่ยืนอยู่ตรงปากประตูแล้ว ขาของนางที่ยกขึ้นก็เกิดลั้งเล็งขึ้นมา

นางยืนอยู่ตรงนั้นครู่ใหญ่ ทันใดนั้นก็ยึดตัวตรง ค่อยๆ เดินไปยัง บันไดหยกขาวที่สะท้อนแสงอาทิตย์อัสดงจนดูแสงตา

"นี่ๆๆ" คนเฝ้าประตูขวางทางนางไว้ มองสำรวจเด็กสาวที่เสื้อผ้า เต็มไปด้วยรอยปะชุน แต่ก็ยังนับว่าสะอาดสะอ้าน "แม่นางน้อย เจ้า

เดินเข้าผิดประตูแล้ว หากจะซื้อแบ่งชาติ เจ้าต้องไปทางนั้น" คนเฝ้าประตู
ชี้ไปยังถนนบุปผาที่อยู่ไกลออกไป "ที่นี่คือบ่อนพนัน ไม่ใช่สถานที่ที่เจ้า
จะมา"

"ทำไมล่ะ" มู่หวังฉิวถามอย่างประหลาดใจ "ร้านของเจ้าปิดกิจการ
แล้วหรือ"

คนเฝ้าประตูหันไปมองบ่อนที่มีเสียงอึกทักคึกคัก พลางรู้สึกที่น่าขำ
ร้านของเขาถือเป็นบ่อนที่ใหญ่ที่สุดในเมืองผิงเฉิงแล้ว คุณชายรอง
ตระกูลเจิงซึ่งเป็นหนึ่งในตระกูลใหญ่ของแคว้นต้าโจวเป็นผู้เปิด แม้ว่า
บ่อนทั่วเมืองผิงเฉิงจะล้ม แต่ว่าร้านป้ออี่ของเขาจะไม่มีทางปิดกิจการ!

แต่ว่าบ่อนก็แบ่งระดับอยู่เช่นกัน คนมีเงินก็พนันสูง ไม่มีเงิน
ก็พนันต่ำ คนที่มาร้านป้ออี่ของเขาล้วนเป็นคนที่มีเงิน หากในมือไม่มีเงิน
แปดสิบถึงร้อยตำลึง คนทั่วไปยอมไม่กล้ามาเล่นที่นี่

ตั้งแต่เปิดกิจการมา ร้านป้ออี่ของเขาไม่เคยมีพวกขอทานเข้ามา
เลย!

"เปิดสิ วันนี้คุณชายสี่ตระกูลเหลิ่ง เซียนพนันทิพย์กุมารเลี้ยงชื่อ
ของแคว้นต้าโจวก็มาเปิดโต๊ะด้วยตัวเอง ด้านในมีคนอื่นเต็มไปหมด"
คนเฝ้าประตูหัวเราะหะๆ "ข้าหมายถึง เจ้าเข้าไปไม่ได้"

"ข้ามีเงิน..." ได้ยินว่าเหลิ่งกั๊งมาเปิดโต๊ะด้วยตัวเอง มู่หวังฉิวก็โล่งอก
ควักเงินเพียงหนึ่งตำลึงที่นางมีอยู่ออกมาวัดแก้วไปมาตรงหน้าคนเฝ้า
ประตู

คนเฝ้าประตูแทบจะโมโห มองดูมู่หวังฉิวที่ดูเหมือนขอทาน
แวบหนึ่ง น้ำเสียงฟังรำคาญใจ "แม่นางน้อย ข้าหวังดีต่อเจ้าหรอกนะ

เจ้าเหลือบดูข้างในลิ ข้างในมีแต่พวกผู้ชายเล่นพนันกัน แต่ว่าเจ้า..."

มองดูร่างผอมบางของนางแล้ว คนเฝ้าประตูก็ส่ายหน้า ก่อนกลืนคำพูดที่เหลือลงท้องไป

ผู้หญิงตัวมอมดูการแต่งตัวของตัวเองแล้วก็เห็งออก

นางรู้ว่าบ่อนพนันน้อยนักจะมีผู้หญิงเข้าออก อาจจะมีบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นหญิงคณิกาที่คนรวยเหล่านั้่นพามาด้วย วันนี้มาที่ร้านป้ออี้ เดิมทีนางยังคิดจะซื้อชุดผู้ชายสักชุดมาเปลี่ยนใส่ อย่าน้อยคงไม่ถูกขวางอยู่หน้าประตูเหมือนตอนนี้ ทั้งไม่ต้องมาเป็นที่จับตาเช่นนี้

ทว่า...น่าเสียดายที่นางไม่มีเงินพอจะซื้อได้จริงๆ

เดิมนางคิดว่าต่อมกลืนชะมดเซ็ดของนางชิ้นนั้นจะขายได้ราคาดีแต่ว่าน่าเสียดายที่เพราะเสื้อผ้าเก่าขาด คนในโรงรูปปลั้วนรังแกนางคิดว่าเป็นเด็กกำพร้าที่ร่อนเร่ ยอมให้ราคาเพียงไม่กี่ร้อยอี่เปะเท่านั้น สุดท้ายได้เสียดอ้อร์ที่โรงเตี๊ยมแนะนำให้ จึงขายที่โรงรูปปลั้วจี้ได้เงินมาหนึ่งตำลึง ราคานั้นนับว่าสูงที่สุดในบรรดาโรงรูปขึ้นเลิศแล้ว

ทั้งที่รู้ว่าต่อมกลืนชะมดเซ็ดนั้นราคาถึงร้อยตำลึงแต่น่าเสียดายเพราะไม่มีอำนาจ และรีบร้อนที่จะใช้เงิน นางจำต้องยอมรับโชคชะตาเพื่อแลกเงินมาหนึ่งตำลึง

นี่เป็นกฎเกณฑ์ของโลกนี้ ปลาใหญ่กินปลาเล็ก!

นึกถึงเรื่องที่หม่าจู้เอ้อร์เคยบอกว่าพ่อของเขาถูกคนซื้อซากสัตว์ในตลาดรังแก ผู้หญิงตัวก็มึ่มเศร้า คิดว่านางผ่านชีวิตมาสองชาติแล้วคงจะหลบเลี่ยงได้แต่น่าเสียดายนัก เพราะความยากจน นางที่ร่อนเร่ไร้ที่พึ่งจึงถูกรังแกเช่นกัน ทั้งยังถูกเสียดอ้อร์ข้างถนนหัวเราะเยาะ

โลกนี้อำนาจจึงเป็นสิ่งที่คอยกำหนดจิตใจคนจริงๆ

ปลายนิ้วสัมผัสถูกตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยในอกเสื้อ มู่หวันชิวก็แอบถอนใจ "แม้ว่าข้าจะมีเคล็ดวิชาอยู่ในมือแท้ๆ แต่ไม่มีเงิน ก็คงไม่ได้!"

ความคิดเพียงแวบผ่าน นางพลันขบฟันแน่น

ไม่ว่าอย่างไร วันนี้นางต้องเข้าไปเล่นพนันในร้านป้ออี่ให้ได้!

"ข้าว่านะแม่ นางน้อย เจ้ารีบไปเสียเถอะ อย่ามายุ่งเกะกะอยู่ตรงนี้เลย" เห็นมู่หวันชิวตั้งอรั้นยืนอยู่ตรงนั้นไม่ยอมไปเสียที คนเฝ้าประตูก็มีน้ำเสียงไม่พอใจขึ้นมา พลาจซี่ไปทางด้านหลังของนาง "เจ้าดูสิ แค่ครู่เดียว ก็มีคนมารวมตัวกันมากมายแล้ว เจ้ารีบไปเถอะ ระวังฟ้ามีด แล้วคนทางบ้านจะรื้อนใจ"

มู่หวันชิวไม่ได้หันหน้ากลับไป เพียงแค่อึดร่างบางให้ตรงขึ้น

"ข้าได้ยินว่าเป็นบ่อนที่คุณชายรองตระกูลเจิงเป็นคนเปิด จึงได้มาดูความคึกคัก" นิ้วมือของนางชี้ไปยังบทกลอนด้านหลังคนเฝ้าประตู "ประตูเปิดรับแขกสี่ทิศแปดด้าน เงินทองไหลเข้าจากออกก็ได้ตกเหนือ..." ก่อนจะชี้ไปบนป้ายยาว "ร้านของเจ้าเป็นบ่อนอันดับหนึ่งในใต้หล้ามิใช่หรือ" เห็นคนเฝ้าประตูประหลาดใจ จึงพูดต่อไปว่า "กฎของบ่อนคนที่มีเงินก็เข้าไปได้ ถูกคุณชายรองตระกูลเจิงเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อใด"

"เรื่องนี้..." คาดไม่ถึงว่าเด็กสาวเสื้อผ้าเก่าขาดผู้นี้จะมีฝีมือร้าย คนเฝ้าประตูสีหน้ามึนทึบในทันที มองดูคนที่มาห้อมล้อมกันเต็มด้านหลังนาง จึงพยายามสะกดใจไม่กล้าโมโห เขาพูดเสียงเบาว่า "ข้าว่านะ

แม่มางน้อย...ข้าหวังดีต่อเจ้าจริงๆ หากเจ้าเข้าไปเช่นนี้ไม่ถึงหนึ่งเคอาก็ถูกพวกผู้ชายเหล่านั้นจับกินแน่นอน"

เขาเหลือบมองใบหน้านุ่มเนียนของมู่หวังชีวิตอย่างแฝงความคิด "ที่ร้านป้ออี้ได้ชื่อว่าเป็นบ่อนอันดับหนึ่งในไต้หวัน มีกิจการรุ่งเรืองก็เพราะมีความปลอดภัยเป็นที่เลื่องลือ" มู่หวังชีวิตมองดูชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สองคนที่หน้าประตู "แขกสำคัญเข้าออกล้วนมีผู้คุ้มกันไปส่งรับรองความปลอดภัยของแขกที่เข้าออกบ่อนทุกคน เป็นความเชื่อมั่นอันดับหนึ่งของร้านป้ออี้ หรือว่าคุณชายรองตระกูลเจิงจะเปลี่ยนแม้กระทั่งกฎข้อนี้?"

"เจ้า!"

เด็กหญิงเสื้อผ้าเก่าขาดแบบนี้ก็นับว่าเป็นแขกสำคัญได้หรือ?

ได้ฟังคำพูดนั้นแล้ว คนเฝ้าประตูก็กลอกตาขาว แต่ว่าคนทำการค้าประตูยอมเปิดต้อนรับแขกทั่วทิศ ในเมื่อเปิดกิจการ ผู้มาเยือนก็ถือว่าเป็นแขก ตอนนี้ด้านหลังมู่หวังชีวิตมีคนเต็มไปหมด ภายใต้อายตาของทุกคน เขาไม่กล้าพูดว่านางไม่ใช่แขกสำคัญ

สีหน้าคนเฝ้าประตูแดงก่ำ พูดอะไรไม่ออก เขายืนอยู่ตรงนั้นมองหน้ามู่หวังชีวิต

"คุณชายหลี เขาไม่ยอมให้ผู้หญิงเข้าไปนะ พวกเรากลับไปดื่มสุราทายหมัดที่หอกันเถอะ" หญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกพามาจากหอชู้ยอวันหัวร่อต่อกระซิกอยู่ด้านหลังมู่หวังชีวิต ดึงดูดยายตาของทุกคน

"ถ้าวันอื่นข้าคงจะทำตามเจตนาของชู้ยอเออร์" คุณชายหลีหยิกแก้มนุ่มเนียนของหญิงสาวผู้นั้น "แต่ว่าวันนี้ไม่ได้จริงๆ คุณชายสี่ตระกูลเหลิง

เขียนพินันทิพย์กุมารมาเปิดโต๊ะทั้งที่ ข้าจะต้องขอเปิดหูเปิดตาสักครั้ง"

ทุกคนพากันหัวเราะ หยดเหงื่อพลันไหลลงมาตามแก้มของคน
เฝ้าประตู เหตุใดเขาจึงไม่เห็นว่าเป็นเด็กสาวที่ดูอ่อนแอผู้นี้ช่างรับมือด้วย
ได้ยากนัก

คนยิ่งมุงยิ่งมาก เสียงอึกที่กวนวายทำให้หลงฐึหลีเตอจำต้องเดิน
มาดู

ได้ฟังคำของคนเฝ้าประตูแล้ว เขาก็มองสำรวจเด็กสาวตรงหน้า
ผู้นี้ นางอายุไม่มาก มีผิวหน้าสีแทน กระนั้นก็มีอาจปิดบังความงดงาม
เอาไว้ได้ หากให้เวลาอีกสักนิด นางจะต้องเป็นหญิงที่งดงามคนหนึ่ง
ได้อย่างแน่นอน

ทั้งที่เห็นนางใส่ชุดเก่าๆ แต่ยังคงยึดตัวตรง ความสงบนิ่ง
ในดวงตานั้น กลับฉายความงามสง่าสูงศักดิ์ไม่เข้ากับอายุและเสื้อผ้า
เรียบง่ายของนางแม้แต่น้อย

นางต้องเป็นคุณหนูของตระกูลใดตระกูลหนึ่งที่แอบหนีออกมา
เป็นแน่ แค่เพียงความสง่าและสงบนิ่งนี้ ไม่น่ว่าอาจจะป็นองค์หญิง
หลงฐึหลีเตอที่อยู๋ในบ่อนพนันมานานถือได้ว่าพบเห็นผู้คนมากมาย
เขายังคงมีความสุข จึงเดินเข้าไปหานางด้วยรอยยิ้ม

"ขอภัยด้วย แม่นางน้อยท่านนี้ จุดมุ่งหมายของร้านป้ออื่ก็คือ
ต้อนรับแขกทั่วสารทิศ เพราะคนเฝ้าประตูมิรู้ความ เสียเวลามีโชค
ของท่านแล้ว" เขาหันไปเรียกเสี่ยวเอ๋อร์มาคนหนึ่ง "พามาแม่นางน้อยท่านนี้
เข้าไป ระวังอย่าให้คนอื่นเดินชนเข้าล่ะ" ก่อนจะหันหน้าไปทางฝูงชน
"คุณชาย นายน้อย นายท่านทั้งหลาย อย่ามัวแต่ยืนอยู่เลย รีบเข้าไป

ข้างในเถิด ข้างในนี้มีชาติดีน้ำดีรอท่านอยู่นะขอรับ" เห็นทุกคนหัวเราะ ไม่ยอมเข้ามา จึงพูดต่อไปอีก "คุณชายหญิงซึ่งเป็นเชียนพนนทิพย์กุมาร ที่ร้อยปีจะมีสักคนในแคว้นต้าโจวเริ่มเปิดโตะแล้ว ทั้งยังแทงต่้าต่อกัน เจ็ดตา นักพนันเดิมพันสูงอันดับหนึ่งในไต้หวัน เป็นเรื่องแปลกที่ไม่เคย ได้ยินเรื่องเช่นนี้มาก่อน หากทุกคนไม่เข้าไปดู พลาดโอกาสแล้ว ระวัง จะเสียใจไปชั่วชีวิตนะขอรับ!"

คำพูดนี้ได้ผลดียิ่ง ทุกคนที่แต่เดิมเพียงยืนนิ่ง ต่างพากันกรูเข้าไป ในประตู

หลี่เต๋อเป่ียงตัวเปิดทางให้ มองดูคนที่ทั้งหลายแล้วหัวเราะแหะๆ

แม้ว่าจะเล่นพนันไม่เป็น แต่มู่หวันชิวมิได้รู้สึกแปลกตากับบ่อนพนันสักนิด เนื่องจากชาติก่อนนางเคยตามขานกลางไปหลายครั้ง แต่ร้านป้ออั้นนั้นนางกลับเพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก แม้จะยังไม่ถึงเวลาจุดไฟ แต่ภายในโรงของร้านป้ออ้อกลับมีแสงไฟส่องสว่างแล้ว

แต่ผิดคาด บนโตะพนันในโรงกลับมีคนอยู่เพียงไม่เท่าไร ทั้งยังดู เจียบเหงาอย่างเห็นได้ชัด

มู่หวันชิวตกใจ หรือนางจะเดินผิดทาง

"แม่นางน้อยท่านนี้อยากดูเชียนพนนทิพย์กุมาร คุณชายสี่ตระกูลหญิง เป็นเจ้ามือเช่นกันใช่หรือไม่" เห็นนางตะลึงงัน เสี่ยวเอ๋อร์ที่เดินนำ นางมาจึงเอ่ยถาม มู่หวันชิวพยักหน้าแล้วตอบรับ เสี่ยวเอ๋อร์จึงชี้ไปทาง ชั้นบน "อยู่ชั้นสองนะขอรับ หากท่านต้องการแทงพนัน ต้องแลกเบี้ย ที่นี่ก่อน..." เขาชี้ไปที่โตะยาวหน้าโรง "ถ้าแค่อยากดูความคึกคัก ท่านก็ตามข้าขึ้นไปได้เลย" เขากวาดตามองร่างผอมบางของนาง

แวบหนึ่ง "ข้างบนคนเยอะ ท่านต้องระวังให้ดี อย่าไปชนอะไรเข้า"

ฟังคำของเสี่ยวเอ๋อร์แล้ว มู่หวนชิวก็ได้ยินเสียงอึกทึกจากชั้นบนเช่นกัน จึงพยักหน้า "ข้าจะแลกเงินก่อน"

เห็นนางแลกเบี้ยสีน้ำเงินเพียงเหรียญเดียว เสี่ยวเอ๋อร์ก็เบ้าปากอย่างไม่พอใจ แต่เมื่อเห็นนางหมุนตัวกลับมา ก็รีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นเบื่อนยิ้ม เดินเข้าไปหาอย่างนอบน้อม

"แม่นาง ท่านค่อยๆ เดินนะขอรับ ระวังหกหล่ม!" มู่หวนชิวไม่พูดอะไร เพียงเดินตึ่งๆ ขึ้นไปยังชั้นบน เสี่ยวเอ๋อร์จึงตะโกนไล่หลังนาง

แม้จะไม่พอใจกับความจนของนางเพียงใด แต่การรับรองความปลอดภัยของแขกทุกคน ถือเป็นหน้าที่สำคัญอันดับแรกของร้านป้ออี่ แน่นนอนเมื่อเด็กสาวผู้นี้ถูกหลิเต๋อปล่อยให้เข้ามา เขาก็จำต้องเดินตามราวกับเป็นผู้คุ้มกันของนาง

มาถึงโถงหลักชั้นสอง พอเข้าประตูไปก็เจอโต๊ะเล่นสูงต่ำตัวใหญ่เป็นโต๊ะกลมตัวใหญ่ที่สลักคำว่า 'ริจะพนันต้องยอมรับความพ่ายแพ้' บนโต๊ะใช้เส้นสีเขียวเข้มแบ่งเป็นสิบหกช่อง แล้วใช้สีแดงและสีเหลืองเขียนตัวเลขสามถึงสิบแปด ทั้งหมดสิบหกตัวเลข เพื่อให้พนักงานแทงเงิน

ในร้านป้ออี่ กฎการเขย่าลูกเต๋าโดยปกติแบ่งเป็นสูงต่ำสองฝ่าย เจ้ามือเขย่าลูกเต๋าก่อน นักพนันวางเดิมพันตาม หลังจากนั้นเปิดด้วยลูกเต๋า ดูแต่ไม่รู้ผลแพ้ชนะ สามแต้มถึงสิบแต้มเป็นแต้มเล็ก สิบแต้มถึงสิบแปดแต้มเป็นแต้มใหญ่ ถ้าแทงต่ำเปิดออกมาต่ำ นักพนันที่แทงต่ำจะได้เบี้ยเพิ่มหนึ่งเท่า เบี้ยที่แทงสูงจะตกเป็นของเจ้ามือ ในทางกลับกันก็ทำเช่นเดียวกัน หากบังเอิญนักพนันวางเงินไว้แต่กลาง เช่น นักพนัน

วางเงินไว้ที่เลขสิบ และเจ้ามือเขย่าได้สิบพอดี ในตอนนี้เจ้ามือจะต้อง
จ่ายเงินสองเท่า

แต่ว่าวันนี้ไม่เหมือนเดิม เจ้ามือคือเซียนพนันทิพย์กุมารที่ร้อยปี
จะมีสักคนในแคว้นต้าโจว เพื่อสร้างโชคดึงดูดคนให้มากขึ้น ร้านป้ออี้
จึงเปลี่ยนกฎชั่วคราว ไม่ดูแต้ม แบ่งแค่สูงต่ำ ฝ่ายวางแทงหนึ่งเสียหนึ่ง
เจ้ามือหนึ่งเสียห้า กฎที่เปลี่ยนใหม่เขียนด้วยตัวอักษรสีแดงใหญ่บนผ้า
ทอดยาวจากไม้ระแนงสลักลายดอกบนเพดานชั้นสองลงมาถึงกลางโถง
ด้านล่าง ชายผ้าสองด้านแต่งแต้มด้วยดอกไม้เล็กหลายหลากสี
เพิ่มความคึกคักให้แก่บ่อนพนันมากยิ่งขึ้น

มีต่างจากฉลองวันขึ้นปีใหม่

ชื่อเสียงของเหลียงกั๋งเซียนพนันทิพย์กุมารและการจ่ายเงินพนันสูง
ที่หาได้ยาก ดึงดูดนักพนันมือหนักมากกลุ่มใหญ่ ล้อมโต๊ะเล่นสูงต่ำที่มี
เส้นผ่านศูนย์กลางยาวเกือบสามจั้ง* แน่นจนแม้แต่หน้ายังผ่านได้ยาก
แต่ละคนเหงื่อไหลอาบหลัง เส้นเอ็นบนหน้าผากปูดเขียว เบิกสองตาที่มี
เส้นเลือดฝอยกระจายเต็มตามองดูถ้วยลูกเต๋าที่ยังไม่ถูกเปิด แล้วตะโกน
อย่างบ้าคลั่ง

"สูง! สูง! สูง! สูง!"

เสียงนั้นดังจนหูแทบหนวก มู่หวันซิวเขย่งปลายเท้า เขย่งแล้ว
เขย่งอีกก็ยังมองไม่เห็น เห็นแค่เพียงหัวคนดำๆ ไหวไปไหวมา มองจน
นางตาลาย ไม่รู้จะทำอย่างไร เข้าก็เข้ามาแล้ว แต่นางจะเบียดเข้าไป
วางเดิมพันได้อย่างไรเล่า

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

นางหมუნตัวไปมองเสื้อวอร์ "ขอพี่ชายท่านนี้ช่วยที่ ข้าอยากจะวาง
เดิมพัน"

มองดูเบี้ยสีน้ำเงินเหรียญเดียวในมือของนางแล้ว เด็กช่วยงาน
ก็รู้สึกลำบากใจ เขาเป็นทาสคอยรับใช้เท่านั้น นักพนันที่บ้าคลั่งด้านหลัง
เหล่านี้จะฟังคำของเขาแล้วเห็นแก่หน้าเขายอมหลีกทางให้เด็กสาวผู้
เข้าไปหรือ

นอกเสียจากคุณชายรองสกุลเจิงจะมาด้วยตัวเอง!

"หรือไม่..." เสื้อวอร์ชี้ไปยังโต๊ะพนันว่างโล่งตัวอื่นแล้วพูดให้คำ
ปรึกษา "ท่านไปโต๊ะอื่นดีหรือไม่" แล้วพูดต่อไปว่า "แม้จะจ่ายเงินคืน
ต่ำกว่า แต่เจ้ามือก็จะมีทักษะการพนันที่ต่ำกว่า โอกาสชนะของท่าน
ก็มากขึ้น"

มู่ห้วนชีวิส่ายหน้า นางเล่นพนันไม่เป็นเลย

ท่าเมื่อมองดูความมืดแฉงใหญ่ตรงหน้า นางก็รู้สึกท้อใจ
จะกลับไปหรือลุยเข้าไปดีหนอ...

หากกลับไปเช่นนี้ ในกระเป๋าจะมีเงินเพียงหนึ่งตำลึงกว่า เกรกว่า
ยังไม่ทันถึงเมืองซัวหยางก็ต้องไปขอทาน อาหารก็ไม่มีกินแล้ว นางจะไป
เรียนปรุ้งเครื่องหอมต่อได้อย่างไร เมื่อคิดถึงหลายวันนี้ที่เดินตามถนน
แล้วถูกคนตะคอกกลอกตาชาวไร่ ก็ทำให้นางสุดทนจริงๆ มู่ห้วนชีวิ
ขบฟัน ในเมื่อมาแล้วไม่ว่าอย่างไรนางต้องเดิมพันสักตา

เดิมพันโชคชะตาของนาง!

ทันใดนั้น จานลูกเต๋ากลายเป็นวงล้อแห่งโชคชะตาอันใหญ่
ตรงหน้าวงล้อมีคนจำนวนมากส่งเสียงให้ร้องและดีดร่น รอคอยช่วงเวลา

ที่เปิดงานว่าจะจะเป็นจุดพลิกผันของโชคชะตาหรือไม่

ผู้หญิงหัวขีวหลับตาลงทันที

ช่วงขณะนี้หากนางพุ่งตัวเข้าไปได้ ก็จะสามารถขยับวงล้อแห่งโชคชะตา และสามารถเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของนางในชาตินี้ได้!

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ผู้หญิงหัวขีวขบฟัน พลางกำเบียดเพียงเหรียญเดียว ในมือไว้แน่น ก่อนจะก้มหน้าลงพยายามเบียดเข้าไปด้านใน

"นี่" หลงจูหลิเต๋อเดินขึ้นมาพอดี พอมองมาก็เห็นนาง จึงเข้าไปดึงตัวออกมา "แม่นางน้อย ระวังตัวหน่อย รูปร่างอย่างท่าน เบียดเข้าไปไม่ได้หรอก ถ้าไม่ระวังจนล้มลง ทุกคนเหยียบกันคนละที เจ้าคงได้กลายเป็นเนื้อบด"

ผู้หญิงหัวขีวเซ็ดเหงื่อ แล้วหมุนตัวยื่นเบียดในมือให้กับหลิเต๋อ "หรือไม่... เจ้าก็ไปวางเดิมพันแทนข้าทีสิ" เห็นหลิเต๋อชักสีหน้า นางจึงกล่าวต่อ "ถ้าชนะได้เงินมา ข้าจะตกรางวัลให้เจ้า"

"แม่นางน้อย ท่านคงไม่รู้ว่ากฎของบ่อนพนัน ไม่อนุญาตให้เจ้ามีส่วนร่วมวางเดิมพัน ยิ่งไม่อนุญาตให้คนรับใช้วางเดิมพันแทนแขก"

"อ้อ" ผู้หญิงหัวขีวพยักหน้าอย่างเข้าใจ ทันใดนั้นก็หมุนตัวไป "เช่นนั้น ก็ทำได้แค่เบียดเข้าไปแล้ว"

"ท่านอย่าดีใจเลย เข้าไปแบบนี้จะถูกบีบจนเป็นเนื้อแผ่นได้" หลิเต๋อดึงตัวนางออกมาอีกครั้ง แล้วหันหน้าชี้ไปทางโต๊ะตัวอื่น "หรือไม่... ท่านก็ไปวางเดิมพันที่โต๊ะอื่นเถอะ!"

"ข้าเป็นแขก พวกเจ้าต้องรับผิดชอบความปลอดภัยของข้าสิ" ผู้หญิงหัวขีวหันมาฉีกยิ้มให้เขา

รอยยิ้มนี้ในชาติก่อนมู่หวันฉิวถูกแม่เล่าในหอซุนเซียงบังคับนางต้องฝึกอยู่หน้าคั่นช่องเป็นพันครั้งกว่าจะฝึกออกมาได้ แม่เล่าในหอซุนเซียงบอกว่า สิ่งที่น่างโลมในหอคณิกาขายก็คือรอยยิ้ม รอยยิ้มเพียงครั้งหนึ่งสามารถทำให้แขกยอมควักเงินจำนวนมากเพื่อเจ้า นั่นจึงจะนับว่าฝึกได้สำเร็จ ฝึกจนถึงขั้นไฟในเตาหลอมกลายเป็นสีเขียว

เหมือนสายรุ้งเจ็ดสี รวากับมวลดอกไม้บานสะพรั่งพร้อมกันตรงหน้า หลีเต๋อตะลึงกันไปทันใด

ผ่านไปนานจึงได้สติคืนมา

"แม่นางพุดถูก ถ้าปล่อยให้ท่านถูกเหยียบเป็นเนื่อบดต่อหน้าต่อตากองเสียชื่อร้านป้ออี้ของเรา" หลีเต๋อหันไปมองกลุ่มคนดำทะมึนเบื้องหน้า ปากก็พร่ำพูดกับตัวเอง ทันใดนั้นเขาก็หันหน้ามา กัดฟันพูดว่า "ท่านตามเข้ามา"

หลีเต๋อเปิดทางสะดวกให้มู่หวันฉิวเป็นกรณีพิเศษ ปล่อยให้นางเดินมาถึงวงล้อมขนาดใหญ่ ให้นางได้ยืนอยู่เบื้องหน้าโต๊ะพนัน และมีเขาคอยยื่นคুমอยู่ด้านหลังตัวนาง

สายตาไปตกลงบนโต๊ะพนันขนาดใหญ่ที่ทำจากไม้หนานมู่ลายทอง* สลักคำว่า 'โต๊ะพนันต้องยอมรับความพ่ายแพ้' มู่หวันฉิวจึงได้พบว่า ในช่องที่ติดตัวเลขสีแดงสิบเอ็ดถึงสิบแปด มีเบี้ยวางเต็มไปหมด เทียบกับด้านที่เป็นตัวเลขสีเหลืองสามถึงสิบ มันกลับว่างเปล่า ไม่มีเบี้ยแม้แต่เหรียญเดียว

ตั้ง...เสียงฆ้องพลันดังขึ้น ท่ามกลางเสียงโห่ร้องสูง สูง สูง

* ไม้หนานมู่ลายทอง เป็นไม้หนานมู่ประเภทหนึ่งที่เนื้อไม้มีลวดลายเป็นประกายสีทองคล้ายผ้าแพรไหม มีมูลค่าสูงมาก หนานมู่เป็นไม้ยืนต้น เนื้อไม้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ แข็งแรงทนทาน เหมาะในการทำเครื่องเรือน

ถ้วยลูกเต๋าพลันถูกเปิดออกอีกครั้ง

"ต่ำอีกแล้ว!"

"บ้าเอ๊ย แพ้อีกแล้ว ให้ตายสิ!"

"เปิดต่ำมาเก้าตาติดต่อกันแล้ว!"

"เหนือชั้นจริงๆ!"

เสียงโห่ร้องพลันหายไป กลุ่มคนก็ส่งเสียงเสีงเศร้าลอยมา เจ้ามือในชุดขาวสองคนเดินเข้ามา ใช้แส้กวาด เบี้ยบนโต๊ะเก็บไปจนหมด

คนที่แพ้พนันหมดตัวถอนใจเดินออกจากโต๊ะพนันไป ปากก็ดำไปชื่นชมความมหัศจรรย์ไป "ไม่เสียทีที่เป็นเซียนพนัน กล่าวทำเรื่องที่ผิดธรรมชาติ เปิดต่ำเก้าตาติดต่อกัน!"

คนเหล่านี้เพิ่งจะเดินออกไป ช่องว่างนั้นก็ถูกคนด้านหลังเดิมแทนที่หลังจากการขยับ หน้าโต๊ะพนันก็มีคนล้อมจนเต็มอีกครั้ง

"เจี๊ยบๆ หน้อย...เริ่มตาที่สิบ!" เสียงซ้องดังขึ้น รอบโต๊ะเจี๊ยบสนิทในทันที

เซียนพนันทิพย์กุมารออกโรง

เมื่อถ้วยลูกเต๋าวางลงบนโต๊ะ เจ้ามือก็ตะโกนขึ้นว่า "ตาที่สิบเริ่มวางเดิมพันได้"

สิ้นเสียงพูด นักพนันรอบโต๊ะก็พากันคึกคักราวกับได้เลือดไก่ เวลาเพียงไม่นาน ด้านตัวเลขสีแดงก็มีเบี้ยวางจนเต็ม ทางด้านตัวเลขสีเหลืองมีเบี้ยวางเพียงไม่กี่เหรียญ หลังจากล้งเลอยู่พักหนึ่ง เบี้ยเดิมพันด้านต่ำก็น้อยไปหลายเหรียญ ผ่านไปอีกครู่ ก็น้อยลงไปอีกหลายเหรียญ

สุดท้ายเบี้ยบนโต๊ะก็ไปกองรวมกันอยู่ที่ด้านสูง ส่วนด้านต่ำนั้น

กลับว่างเปล่า

คนที่เล่นพนันบ่อยล้วนรู้ว่า ต่อให้มีวิชาการพนันสูงส่งเพียงใด สถิติที่ลูกเต๋าจะออกสูงหรือต่ำกลับมืออย่างละครึ่ง เป็นไปไม่ได้ที่เขย่า ลิปครั้งแล้วจะออกต่ำทั้งหมด

"จะเคาะห้องอยู่แล้ว แม่นางยังไม่วางเดิมพันอีกหรือ" หลีเต๋อ มองดูเบี้ยในมือของมู่หวันชิวแล้วพูดเตือน

ด้วยความชั่ววูบเหมือนมีภูตผีคอยบงการพามู่หวันชิวเข้ามา เขาเอง ก็รู้สึกเสียใจที่พาเด็กสาวที่สวมเสื้อเก่าขาดเหมือนขอทานมายืนอยู่กับ แหกผู้ทรงเกียรติ พวกเขาอยากโดดเด่นแค่ไหนก็ได้ตามนั้น ในตอนนี้ เขาไม่อยากจะให้มู่หวันชิวรีบแพ้จนหมดตัว จะได้รับจากไป

มู่หวันชิวพยักหน้า แล้ววางเบี้ยในมือไว้บนตัวเลขสามอย่างไม่ ลังเลใจ

สายตาของทุกคนมาตกลงบนตัวนางในพริบตา เห็นนางเสื้อผ้าเก่าขาด ในมือมีเบี้ยเพียงเหรียญเดียวก็พากันยิ้มเยาะขึ้นมา มีบางคน เริ่มตะโกนขึ้นมาแล้ว

"นี่! แม่นางน้อย ไม่มีเงินใช้หรือไม่ มาอยู่กับพี่ชายสิ พี่ชายจะวางเดิมพันให้เจ้าเอง"

หลังจากคำพูด ก็มีเบี้ยหลายเหรียญถูกโยนมา มู่หวันชิวเอี้ยวตัวหลบ เม้มปากแน่นไม่พูดอะไรสักคำ หยดเหงื่อบนหน้าผากของหลีเต๋อ พลันไหลลงมาในพริบตา เขาหันหน้าไปโบกมือก็มีคนคุ่มกันสองสามคน พุ่งเข้ามาควบคุมสถานการณ์

เห็นเด็กสาวผู้นั้นแม้จะสวมชุดเหมือนคนจน แต่กลับยืนรวม

อยู่กับแขกผู้มีเกียรติ แผ่นหลังยึดตรงของนางแสดงความสูงศักดิ์ที่คนเอื่อมไม่ถึงออกมาวางๆ ดวงตาโตลึกล้ำคู่นั้นยิ่งทำให้คนเห็นไม่กล้าล่วงเกิน อีกทั้งยังมีคนคุ่มกันมาห้อมล้อม เหล่านักพนันเพียงปากเปราะไม่กี่ทีก็เสียบเสียงลง

มองเห็นเบี้ยเพียงเหรียญเดียวของนางวางอยู่ด้านที่แทงต่ำก็มีคนใจดีพูดเกลี้ยกล่อมนาง

"เจ้ามือเปิดออกต่ำมาติดต่อกันเก้าตาแล้ว ครั้งนี้ต้องสูงแน่นอนแม่ นางน้อย เจ้าแทงทางนี้เถอะ"

"นั่นสิ... เจ้าดูสิ ทุกคนแทงที่ด้านสูงกันทั้งนั้น"

ฟังเสียงเกลี้ยกล่อมที่ตั้งต่อกันนี้แล้ว มู่หวนซิวก็จิกยิ้ม

นางเล่นพนันไม่เป็น แต่นางรู้ผลของการเดิมพันสูงในครั้งนี้

วันนี้ในชาติก่อน สถานที่คือร้านป้ออ๊อ มีเหลิงกังเขียนพนันทิพย์กุมารแห่งต้าโจวที่ร้อยปีจะมีสักคนเป็นเจ้าของ คนแทงหนึ่งเสียหนึ่ง เจ้ามือหนึ่งเสียห้า ผู้ที่ร่วมพนันเกินพันคน ในคืนนั้น เหลิงกังเปิดแต้มต่ำต่อกันสิบแปดตา ชนะเงินไปสิบแปดตา คืนนั้นได้เงินไปมหาศาล เรียกได้ว่าเป็นการเดิมพันสูงที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนและไม่มีใครทำลายสถิติได้ เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่ไม่มีวันตาย หลายปีหลังจากนั้นยังคงมีคนเล่นชานกันเป็นจำนวนมาก

ชาติก่อนยามที่อยู่ใต้ออกคณิกา คนที่นางคลุกคลีด้วยส่วนใหญ่ก็จะ เป็นนักพนันมือหนักเหล่านี้ ย่อมต้องรู้วันที่เต็มไปด้วยความอัศจรรย์นี้ อยู่แล้ว

นางจะใช้เดิมพันสูงในครั้งนี้นะเอาเงินทุนกลับไปเปิดโรงชูป

เปลี่ยนแปลงโชคชะตาของนางในชาตินี้!

อยากจะให้มู่หวนชีวิตแพ้ให้เร็วอยู่แล้ว พอเห็นนางไม่พูดอะไร
หลิเต๋อจึงปิดปากแน่นไม่พูดเช่นกัน

ติงๆๆ...

เปิดผลตาที่ลึบแล้ว เจ้ามือค่อยๆ เปิดถ้วยลูกเต๋าออก

"หนึ่ง สอง สาม หกแต้มต้า!" เจ้ามือตะโกนเสียงดัง

"ต้าอีกแล้ว!"

"เฮ้อ! แพ้อีกแล้ว"

"ให้ตายเถอะ เหนือชั้นจริงๆ..."

ท่ามกลางเสียงโศกเศร้า เจ้ามือก็ใช้แล้กวาดเบี้ยทางด้านตัวเลข
สีแดงไป เหลือไว้เพียงเบี้ยสีน้ำเงินบนตัวเลขสามเพียงเหรียญเดียว
ที่เปลี่ยนเป็นห้าเหรียญ

จากนั้น ตาที่ลึบเด้กก็เริ่มขึ้น...

หลังจากนั้น เบี้ยด้านหน้าของมู่หวนชีวิตก็ค่อยๆ เปลี่ยนจากสีน้ำเงิน
เป็นสีเหลือง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสีแดง แล้วสุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นเหรียญ
สีม่วงที่มีมูลค่าถึงห้าร้อยตำลึง จำนวนเงินนั้นยังคงเพิ่มขึ้นไม่หยุด
สีหน้าของหลิเต๋อก็เป็นเช่นเดียวกับเบี้ยบนโต๊ะพนัน เปลี่ยนจากแดง
เป็นขาว แล้วก็เปลี่ยนเป็นซีด หน้าผากเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ

เด็กสาวผู้นี้มิใช่คนธรรมดาแน่นอน เขามองคนผิดไป!

โชคดีที่นางมีทุนเพียงหนึ่งตำลึงเงิน มิเช่นนั้น...วันนี้ร้านป้ออี้
ต้องล้มละลายเป็นแน่

ตาที่ลืบเจ็ด มองดูมู่หวนชีวิตเขาเบี้ยด้านหน้าตัวเองทั้งหมดกองรวมไว้ที่แต้มต่ำ มองดูสีหน้าเรียบเฉยราวสายน้ำของนาง ทุกคนก็ไม่มีใครความมั่นใจแล้วว่าตาต่อไปจะออกสูงอีก แต่ก็ไม่มีใครรับรองว่าจะออกต่ำอย่างไรเสียก็ออกต่ำมาแล้วลืบหกตา ไม่ว่าใครจะมีความกล้าเพียงใด ก็คงไม่กล้าแทงต่ำอีกต่อไป!

บนโต๊ะพนันมีเบี้ยของคนเพียงไม่กี่คนที่แทงไว้ด้านสูง ส่วนใหญ่นั้นล้วนไม่กล้าวางเดิมพันแล้ว สภาพการณ์กลายเป็นการต่อสู้อะหว่างมู่หวนชีวิตกับเหลียงกั้งเซียนพนันทิพย์กุมาร

หลังจากใช้แขนเสื้อเช็ดเหงื่อแล้ว หลีเต๋อก็แอบส่งสายตาให้เจ้ามือที่อยู่ด้านหลัง เจ้ามือคนนั้นก็แอบออกไปอย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็มียี่เสียงฆ้องดังขึ้น เปิดผลตาที่ลืบเจ็ดแล้ว ด้านหน้ามู่หวนชีวิตก็มีเบี้ยเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเท่าตัว

ภายในโถงมีเสียงหายใจแรงดังขึ้น

ตาที่ลืบแปด...

ท่ามกลางสีหน้าซีดขาวของหลีเต๋อ มู่หวนชีวิตเขาเบี้ยทั้งหมดตรงหน้าแทงไปบนตัวอักษรต่ำ บ่อนที่มีคนอยู่แน่นชนิดเจียบไปในพริบตา ทุกคนต่างกลั้่นลมหายใจ

เด็กสาวผู้นี้ช่างดีอริ้น ช่างกล้าหาญ ช่างเด็ดเดี่ยว เจ้ามือเปิดต่ำติดต่อกันมาลืบเจ็ดตาแล้ว นางก็ยังกล้าแทงต่ำอีก!

อีกทั้งนางยังใช้เงินทั้งหมดวางเดิมพัน นับตั้งแต่เซียนพนันทิพย์กุมารอยู่ในวงการ ทุกครั้งที่พนันจะต้องชนะ ทั้งยังลงมือพลิกแพลงยากจะคาดเดา นางไม่กลัวว่าเจ้ามือจะพลิกมาชนะเงินทั้งหมดของนาง

หรือ!?

ในหมู่บุรุษ น้อยนักที่จะมีคนมีนิสัยเช่นนี้
 ภายในบ่อนไม่มีคนวางเดิมพันแล้ว ทั้งยังไม่มีใครจากไป ทุกคน
 อยากจะดูผลของการเดิมพันสูงของนางในครั้งนี้
 เขียนพนันทิพย์กุมารจะแพ้ให้กับเด็กสาวที่ลงมาจากสวรรค์ผู้นี้
 หรือไม่!

ติงๆๆ...

เสียงฆ้องดังขึ้นอีกครั้ง เจ้ามือเข้ามาประกาศว่าตาที่สิบแปดจะเป็น
 ตาสุดท้าย

ท่ามกลางสายตารุนงของทุกคน ตาที่สิบแปดยังคงเปิดออกมาเป็น
 "ตา!"

ในบ่อนมีเสียงอึกทึกในทันที เสียงโห่ร้องและเสียงผิวปากดังขึ้น
 อย่างต่อเนื่อง สายตาละโมบ ไม่อยากเชื่อสายตาและสงสัยหลายร้อยคู่
 ไปหยุดอยู่บนตัวของมู่หวันชิว แต่ไม่มีใครกล้าพูดจาไม่เคารพนางอีก
 ต่อไปแล้ว

มู่หวันชิวรู้สึกได้ถึงสายตาคมกริบในห้วงส่วนตัวมาตกอยู่ที่ตัว
 นางพลันฉีกปากยิ้ม

สายตานี้นางเคยเห็นเมื่อชาติก่อน หากจำไม่ผิด เขาคงจะเป็น
 คุณชายรองตระกูลเจิง

หลังจากบิดาต้องโทษ นางต้องตามมู่เจิงหนีออกมา เพื่อจะไป
 ฟังตระกูลเจิงที่เป็นสหายเก่าของบิดานั้น เดิมที่ได้นัดพบกันที่เมืองผิงเจิง

แต่ชาติก่อนมุ่งงกดับหลอกนางไปที่เมืองเครื่องหอมค้าเยี่ยงแล้วขายเข้าไป
ในหอขุนเชียง

ตระกูลเจิงไม่เจอตวนาง กระนั้นพวกเขาก็เคยส่งคนแยกย้าย
ไปตามหานางแล้ว ทว่าน่าเสียดาย ตอนนั้นนางถูกขังอยู่ในหอคนิกา
ทั้งยังตกอยู่ในดาวโลกีย์ เกรงว่าจะสร้างมลทินให้กับบิดา ชาติก่อน
ยามที่นางเคยเดินผ่านคุณชายรองผู้นี้จึงไม่กล้าเข้าไปทักทาย

ทว่าสายตาสีดำลึกลับคมกริบนี้ นางกลับจดจำมันได้

ในชาตินี้เมื่อรักษาความบริสุทธิ์ของตัวเองไว้ได้ นางก็ไม่ต้องกลัว
ที่จะพบหน้าสหายเก่าของบิดาแล้ว แต่ด้วยมีประสบการณ์ที่เคยถูกมุ่งง
กหักหลัง นางจึงไม่กล้าเอาชีวิตไปฝากไว้ในมือใครอีก

ดังนั้นแม้จะมาถึงเมืองผิงเจิงแล้ว นางก็ไม่คิดจะพึ่งตระกูลเจิง
อยู่ดี

ในคืนนี้นางไม่ได้คิดจะทำเช่นนี้ เดิมทีเพียงคิดจะชนะเงินสัก
สองสามร้อยตำลึง พอให้ไปซื้อโรงอุปสักรงที่เมืองซั่วหยางก็พอ อย่างไรก็ตามเสีย
ในฐานะบุตรสาวขุนนางต้องโทษ นางทำอะไอก็ไม่ควรจะเอิกเกริกเกินไป

แต่เดิมพันผ่านไปหลายตา ดวงตาระโม่แต่ละคู่ตรงหน้าทำให้นาง
เกิดความหวั่นใจ นางเป็นเพียงเด็กสาวตัวคนเดียวที่ไร้ที่พึ่งพา การกระทำ
วันนี้จึงออกจะเอิกเกริกเกินไป หากชนะไม่กี่ร้อยตำลึงแล้วจากไป เกรงว่า
นางคงเอาไปไม่ได้แม้แต่ฮั้วเดียว ร้านป้อฮั้วรับรองเพียงความปลอดภัย
ของนางในบ่อนนี้ แต่เมื่อออกจากบ่อนไปแล้ว นางและเงินของนางก็จะ
เป็นเนื้อปลานเชียงของผู้อื่น เกรงว่าไม่เกินสิบก้าวนางคงเลือดท่วมถนน
นอนตายอยู่ตรงหัวถนนนั้น

บางทีการยืนอยู่ในที่สะดุดตาที่สุด ก็ทำให้คนที่สนใจตัวเรา
เกิดความกังวล ไม่กล้าลงมือสังหารเราอย่างง่ายดายนัก

ความคิดหมუნวน นางรู้ว่าหากคือนี้อยากมีชีวิตรอด นางต้อง
เอาชนะเซียนพนันทิพย์กุมารให้จงได้ และต้องยืนอยู่ในที่ที่สะดุดตาที่สุด
ให้ทุกคนได้จับจ้อง

ดังนั้นนางจึงวางแผนสืบต่อไป จุดประสงค์เพื่อล่อคุณชายรอง
สกุลเจิงออกมา เข้าแก่ร้านป้ออี้ที่ใช้คุณธรรมสร้างชื่อในใต้หล้านี้ เมื่อ
มีเขาเป็นผู้รับรองแล้ว นางต้องไปจากเมืองผิงเจิงได้อย่างปลอดภัย
แน่นอน

เจ้ามือพูดกระซิบกระซาบกับคนในห้องส่วนตัวไม่กี่ประโยค
ก็ออกมาประกาศว่า "การพนันในวันนี้สิ้นสุดเพียงเท่านั้น!"

"แยกย้ายได้ แยกย้ายได้ ทุกคนแยกย้ายกันเถอะ สหายที่ยังนึก
สนุกอยู่ สามารถไปเล่นที่โต๊ะอื่นได้" หลีเตอโบทมือให้ผู้คนที่ยืนนิ่งไม่ยอม
จากไป

"ขอบคุณหลิงจู่มาก..." มู่ห้วนฉิวหยาบเบี่ยสีม่วงขึ้นมาสองเหรียญ
โยนให้หลีเตอ

หลีเตอตะลึงงัน แยกในบ่อนชนะพนันแล้วมักจะตรกรางวัลให้แก่
เพียงเล็กน้อย ไม่มีใครใจกล้าเหมือนเด็กสาวผู้นี้ ให้เงินที่หนึ่งพันตำลึง
เขาแอบเหลือบมองไปทางคนในห้องส่วนตัว เห็นคนในนั้นพยักหน้าเบาๆ
จึงรับมาด้วยหน้าตาเบิกบาน ปากก็พูดว่า

"แม่ของท่านนี้ มีอะไรให้ช้าน้อยช่วยหรือขอรับ"

"ช่วยซ้ำเก็บที" มู่ห้วนฉิวชี้ไปยังเบี่ยที่กองอยู่เต็มโต๊ะ

หลี่เต๋อรับคำ แล้วโบกมือไปทางด้านหลัง เจ้ามือในชุดสีขาวก็วิ่งมาทันทีสี่คน

เห็นหมู่หัวหน้าชีวใจป่าเช่นนี้ คนเหล่านี้ก็นึกอยากได้อยู่แล้ว แค่เห็นหลี่เต๋อโบกมือ ต่างก็อยากให้ตัวเองมีปีกบินมา ด้วยกลัวว่าจะวิ่งเข้าไปหรือถูกคนอื่นตัดหน้าไป พอเข้าไปใกล้จึงพบว่า นี่เป็นงานของคนเพียงคนเดียว แต่พวกเขากลับมาพร้อมกันถึงสี่คน จึงพากันถลึงตาใส่กัน แต่ไม่มีใครยอมเป็นฝ่ายถอย พากันมองไปยังหมู่หัวหน้าชีวอย่างอึดอัด

หมู่หัวหน้าชีวหุบเบี่ยงสีแดงสี่เหรียญโยนไปให้

ทั้งสี่พลันยิ้มเบิกบานในทันที รีบเอาถาดไม้สลักลายสีแดงอันใหญ่มาเก็บเบี่ยงให้วางอย่างนอบน้อม

"พอแล้ว" เห็นเจ้ามือเก็บไปได้เพียงครึ่งหนึ่ง หมู่หัวหน้าชีวก็โบกมือ

"เบี่ยงเหล่านั้น" หลี่เต๋อมองหน้าหมู่หัวหน้าชีวอย่างสงสัย

หมู่หัวหน้าชีวชี้ไปยังเบี่ยงครึ่งหนึ่งที่เหลือแล้วพูดกับหลี่เต๋อว่า "รบกวนเจ้าช่วยซ้าแลกเปลี่ยนเบี่ยงสีน้ำเงิน" พูดจบ หมู่หัวหน้าชีวก็พูดกับบรรดาคนที่เหม่อมองนางรอบโต๊ะพนัน "ท่านลุงท่านอาทุกท่าน วันนี้ไปชิงชนะพนันครั้งใหญ่ ทุกท่านได้เห็นกันบ้างว่ามีส่วนร่วมด้วย ซ้าจึงให้ทุกคนได้เบี่ยงน้ำเงินหนึ่งร้อยเหรียญ เป็นน้ำใจเล็กน้อย ถ้าท่านลุงท่านอาอยากจะเล่น ก็เล่นที่นี้ต่อไป ถ้าไม่อยากจะเล่นก็แลกเงินกลับไปได้เลย ถือเป็นกาที่ไปชิงได้รู้จักทุกท่าน ต่อไปหากได้พบหน้ากันก็ทักทายกันบ้าง"

เสียงโห่ร้องดังขึ้น กลุ่มคนตื่นเตันในทันที

เบี่ยงน้ำเงินหนึ่งร้อยเหรียญเท่ากับหนึ่งร้อยตำลึง ในกลุ่มคนเหล่านี้

แม้จะมีคุณชายสูงศักดิ์ที่มีเงินไม่ขาดมืออยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็ยังเป็นคนธรรมดา เงินหนึ่งร้อยตำลึงเป็นเงินที่พวกเขาต้องใช้เวลาเก็บอยู่นานหลายปี

หมีเต๋อเหิงเอ๋อไหลเป็นทาง สายตาเหลือบมองไปทางห้องส่วนตัวนั้นไม่หยุด

มุ่งหน้าชีวิตค่อยๆ เดินออกมาจากจุดรับรองแขก

โถงใหญ่ที่มีเสียงดังอีกทีก็เงียบลงในพริบตา ทุกคนขยับถอยห่างไปสองข้าง เปิดทางกว้างให้แก่นาง ใช้สายตาชื่นชมอย่างที่สุดส่งนางลงบันไดไปอย่างช้าๆ

"คนผู้นี้ช่างโง่งจริงๆ" อีกด้านหนึ่งของจุดรับรองแขก นายบ่าวคนหนึ่งยื่นคนหนึ่งนั่ง เด็กหนุ่มชุดฟ้ายื่นหน้าไปพูดกับคุณชายของตัวเอง "ชนะเงินมาอย่างยากลำบาก แต่กลับยกให้คนที่ไม่รู้จักรางๆ แบบนี้เสียได้"

"นางไม่ได้โง่ แต่ฉลาด" คุณชายชุดขาวใช้พัดเคาะหัวเด็กหนุ่มชุดฟ้า

"ฉลาด?" เด็กหนุ่มชุดฟ้ามองหน้าคุณชายของตัวเองอย่างงุนงง เขาไม่เคยเห็นคนฉลาดที่โง่งเช่นนี้มาก่อน!

"แม่ นางน้อยผู้นี้ใช้เงินหนึ่งตำลึงแลกเงินมหาศาล ภายในคืนเดียวได้เงินไปจากร้านป้ออี้อี่เป็นล้าน เจ้าลองคิดดู นางจะเดินออกจากบ่อนนี้ได้อย่างปลอดภัยหรือ"

"ได้เงินเป็นล้าน?" เด็กหนุ่มมองดูถาดที่บ่าวไพร่ถืออยู่ด้านหลัง

มูห้วนชีวอย่างตื่นตะลึง "มากขนาดนั้นเชียวน!"

"เจ้าลองคำนวณสิ แม่นางน้อยผู้เริ่มเข้ามาตั้งแต่ตาที่สิบ แหงหนึ่งตาจ่ายห้าเท่า นางชนะต่อกันเก้าตา จะนับเป็นเงินเท่าใด"

เด็กหนุ่มชุดฟ้าขยับนิ้วนับขึ้นมาจริงๆ "ตาแรก นางได้ห้าตำลึง ตาที่สองก็ได้ยี่สิบห้าตำลึง ตาที่สามหนึ่งร้อยยี่สิบห้า ตาที่สี่..." เขานับต่อไปทีละตา "ตาที่แปดได้สามแสนเก้าหมื่นหกร้อยยี่สิบห้าตำลึง ตาที่เก้า..." เด็กหนุ่มปรบมือทันใด "ตาที่เก้าก็ได้หนึ่งล้านเก้าแสนห้าหมื่นสามพันหนึ่งร้อยยี่สิบห้าตำลึง..." เขาเบิกตาโตอย่างไม่อยากเชื่อ "สวรรค์! เพียงชั่วครู่ นางก็ชนะได้เงินไปเกือบสองล้านตำลึงแล้ว เงินที่นางเอาไปนั้น ก็ราวหนึ่งล้านตำลึง!"

"คราวนี้คงรู้แล้วสินะ..." คุณชายชุดขาวจับจ้องแผ่นหลังของมูห้วนชีวไม่วางตา พัดในมือก็เหมือนมีดวงตา เคาะไปบนหัวของเด็กหนุ่มชุดฟ้าได้อย่างแม่นยำ

"แต่ว่า..." เด็กหนุ่มเอียงหัว หลบการเคาะของคุณชายตัวเอง นิ้วชี้ไปยังผู้คนที่ได้เบียดแล้วทยอยกลับไปโต๊ะพนัน "พวกเขาปกป้องแม่นางน้อยคนนี้ได้แล้วหรือ"

"โง่!" คุณชายชุดขาวเคาะหัวเขาอีกที

"คุณชาย..." เด็กหนุ่มเรียกอย่างไม่พอใจ "ท่านตีต่อไปอีกก็ยิ่งโง่ลิขอรับ"

"เจ้ามือแพ้พนัน ย่อมไม่ยอมรามือง่ายๆ แม่นางน้อยทำเช่นนี้ก็เพื่อเอาเงินคืนให้แก่เจ้ามืออย่างไม่ต้องสงสัย"

"คืนให้เจ้ามือ?"

"นับจากอดีตนักพนันสิบ คนละโมบเก้าคน ขอถามหน่อยเถอะ นักพนันคนใดบ้างที่มีเงินในมือแล้วจะไม่อยากเสี่ยงโชค" คุณชายชุดขาว พูดอย่างซ้ำๆ "พวกเขาพอได้เบียร์แล้ว มีไม่กี่คนหรอกที่จะแลกเงิน แล้วเขาก็กลับไป ย่อมต้องไปเล่นพนันต่อ สุดท้ายก็ต้องไหลกลับเข้าบ่อน อยู่ดี ยิ่งไปกว่านั้น..." เขาเปลี่ยนเรื่องพูด "ที่นี่มีคนราวพันคน แต่ละคน ให้นำหนึ่งร้อยตำลึง คำนวณดูแล้วก็แค่เพียงหนึ่งแสนกว่าตำลึง แต่นาง กลับทิ้งไว้เกือบหนึ่งล้านตำลึง"

ไม่ต้องพูดก็เข้าใจได้ เงินที่เหลือย่อมเป็นของบ่อนพนัน แต่นักพนัน ในบ่อนไม่มีใครมาคำนวณเงินเหล่านี้หรอก แต่เจ้ามือต้องคำนวณ อยู่แล้ว!

คุณชายชุดขาวลุกยืนอย่างซ้ำๆ ในดวงตาฉายแววชื่นชม

"อ้อ" เด็กหนุ่มพยักหน้ากึ่งเข้าใจ "แต่นางเอาเงินไปหนึ่งล้านตำลึง นี่นา!"

"เงินหนึ่งล้าน บ่อนพนันย่อมปวดใจ แต่ที่ว่า..." คุณชายชุดขาว เปลี่ยนเรื่องพูด "หญิงสาวที่มีความงามสง่า ทั้งยังมีความกล้าหาญใคร ได้เงินไปจำนวนมากแต่ยังคงมีสีหน้าดุจเดิมเช่นนี้ เจ้ามือก็เสียตายเป็นจะ ฆ่านาง แม้จะเสียเงินล้าน แต่พี่เจิงสามารถคบหากับหญิงอัศจรรย์ เช่นนี้ได้..."

เขาก้าวยาวไปข้างหน้า

"คุ้มค่า!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622863.html>